

Rodica F. Măcean Căndea

Poziții
terestre

Editura

Gutenberg Univers

2011

ARAD - ROMÂNIA

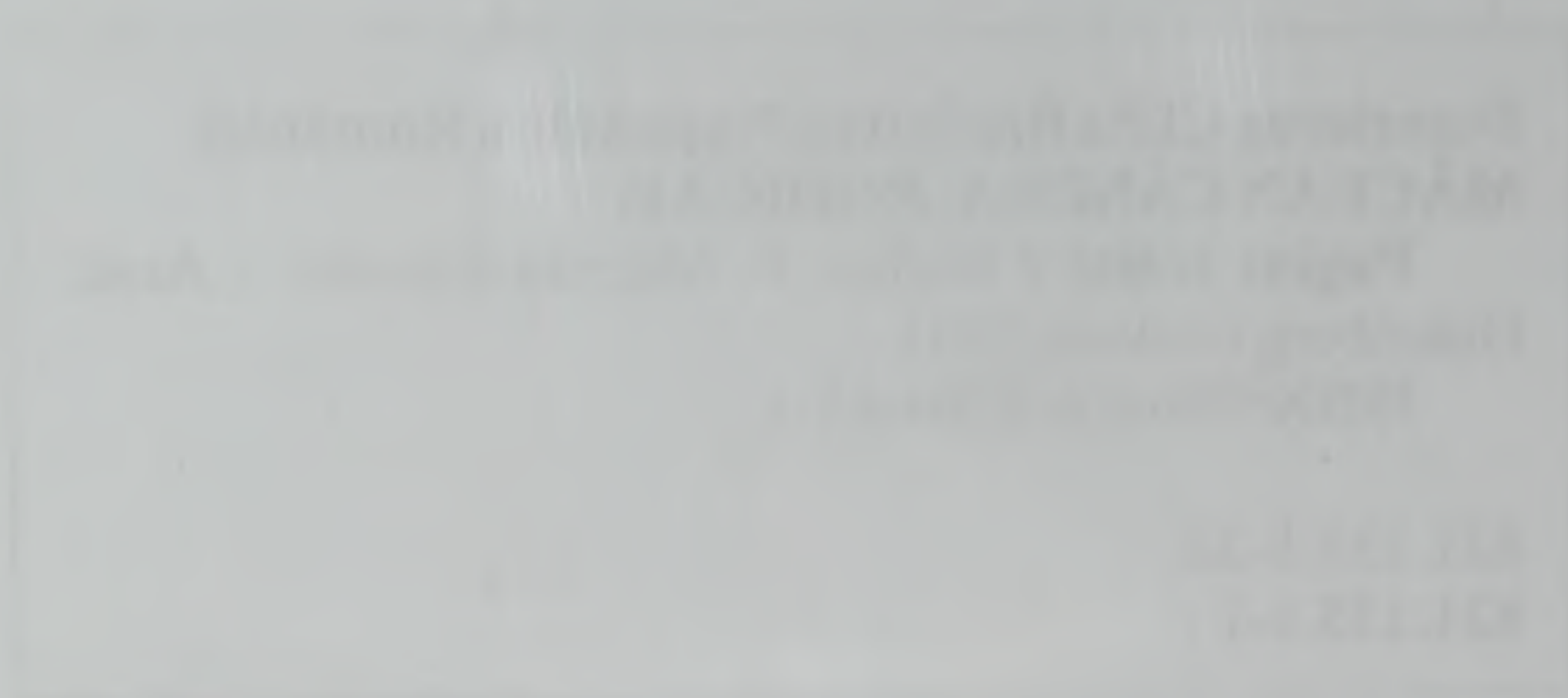
„Pagini
trăite“ ... o
carte... în
Biblioteca
sufletului... cu
aripioare.

„Pagini
trăite“ ... o
carte... melanj,
mult adevăr...
ușoară
alunecare în
ficțiune... de
dragul
actanților...
care-și vor
căuta numele
alambicate...

„Pagini
trăite“ ... o carte
scrisă la
îndemnul
acelora care,
mi-au ținut
calea și iubesc
stilul. Apăsător.
Eliptic de
predicat.

Rodica F. Măcean Cîndea

**Pagini trăite
(proză)**

Iluzia este o stare de spirit în care
omul se vede în lume și în sine
ca fiind un Dumnezeu.
- Blaise Pascal

„Căci omul este un fel de Dumnezeu
în lume și în sine.”
- Blaise Pascal

Coperta: Cristian D. Sida

Consilier editorial: Anca Demeter

Consilier de lectură: Dana Dughi

Dedic aceste „Pagini trăite” tuturor aceluia care mi-au luminat calea, oferindu-mi printre „puncte de suspensie” și „puncte de sprijin”.

Sincere mulțumiri se cuvin colegilor de la Tipografia Gutenberg-Univers, pentru sprijinul oferit, precum și calitatea grafică a... paginilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MĂCEAN CÂNDEA, RODICA F.

Pagini trăite / Rodica F. Măcean Căndea. - Arad:
Gutenberg Univers, 2011
ISBN 978-606-8204-61-1

821.135.1-32

821.135.1-1

Editura Gutenberg Univers Arad -
Editură recunoscută de C.N.C.S.I.S.
COD 272

Carte apărută în regia autorului.

Tiparul executat la S.C. Gutenberg S.A.
Arad, Calea Victoriei Nr. 41
Tel.: 0257 230670; Fax: 0257 254339
E-mail: gutenberg@arad.astral.ro

Rodica F. Măcean Câdea

Pagini trăite

(proză)

Arad, 2011

Editura „Gutenberg Univers”
Colecția: *Confesiuni*

1921

Rodica F. Măcean Căndea

1921

1921

MOTTO:

„Unele lucruri, e bine, să rămână sub pecetea tainei.”

(Mateiu Caragiale, *Remember*, 1921)

Pagini trăite

(PROZA)

1921

1921

1921

ÎN LOCUL UNEI PREFEȚE...

... O Scrisoare

Dragă Florica, sau Rodica, sau Antonia sau cine-i mai fi, voi toate sunteți niște femei zăpăcite și zăpăcitoare, naiade, care cutreierați gânduri transparente prin spațiu și timp, prin lumină și întuneric. Enigmatică Doamnă în mov, voind să devină albastră! Ești cert îndrăgită (și îndrăgostită) de cuvinte, de viața în procesul său de pe-trecere. Ești pasiune pură sau patimă inocentă și lenevindă în candoare. Apă din grindină, fluid șiruitor printre statuiete. (acum ar trebui să răspund celor trei femei, cerbere, sau balaure cu trei capete).

Dragi neliniștite,

Ce dracu e, din nou, cu aceste *Pagini trăite*, ziceți voi, în proză, dar ele mustesc de lirism, un lirism fără clasiciți! Cine naiba v-a zăpăcit întratâta, încât ați uitat și fărâmele de taină ale vieții voastre? Nu aveți mistere, nu vreți să le păstrați, dacă totuși colbăiesc prin cotroanele ascunse ale sufletului și vieții voastre fizice. Sunteți puritate pură! Vă așezați viața (eh, faptele tulburate ori cele fericite!) în centrul frunții, așa ca s-o vadă toată lumea, acea lume care vă privește cu interes, invidie, simpatie sau mânie. E o viață tumultoasă, reala sau închipuită, e un destin de femeie, tulburată de meandrele vieții și de oscilațiile destinului subiectiv.

Sunt crâmpie din popasurile la izvoarele gândului și sufletului. Textele Dumneavoastră, Doamnă în mov, aduc timpul adolescenței, tinereții și inocenței între firele albe, cutele și rețele ori zâmbetele triste. *Clipele – pagini - trăite* sunt atât de dense și savuroase, încât trec dincolo de „clipă”, în zonele permanenței, ale amintirilor stabile și pecetluinde de har.

Tainele (dezvăluite) adâncesc parcă spiritul evenimentelor, fiind prea interesante să fie ascunse de cunoaștere. Tainele tale. În falduri ascunse. În texte repuse. „*Nu am înțeles niciodată de ce mor florile*”, afirmi într-o taină. E taina lor, dar Castelul în care mor atâtea gesturi... Castelul reînvie o lume virtuală, lumea cea mai violetă din amintirea ta.

Acolo în geanta cea cu care te plimbi, o geantă deșirată de pe umărul tău, acolo sunt decolteele tinereții nu-i așa („*prin decolteu nu împrumuți bărbatului care te dorește numai o felie de portocală*”). Acolo, în geanta aceea, se ascund secretele tale, dintre care unele, iată, ni le savurezi într-un text: „*Tot ce a dospit/ o viață/ acum devine/ un aluat/ frământat/ sub ochelarii/ sufletului/ ce-ți place/ supă gargarisită/ sau pasta de dinți/ cu gust de... femeie panicată.../*. Așa, dragă Doamnă în mov sau ciclamen sau albăstriu, ori Doamnă Antonia, Rodica sau Florica... Curgi (-eți) printre cuvinte, așa cum sufletul omului curge printre zâmbete și lacrimi. Îți mai amintești ce a zis acel copil răsfățat al lui Caragiale! Cică „*unele lucruri, e bine, să rămână sub pecetea tainei*”. Sper că tolba, sau, mă rog, geanta cea cu taine, păstrează încă multe din lumina viorie a secretelor lumești.

În fine, Doamnă, sunt încântat de satisfacția lecturii, o lectură agreabilă, surprinzătoare prin conținut, dar mai cu seamă prin scris. Îmi plac picurii de cuvinte, ploaia aceea a semnelor de punctuație, ce dau gândului respirație. Oxigenarea textului. Răsuflarea sa. Amăgirea cea dulce a punctului așezat la granițele pulsului sanguinic.

Doamna în mov, cu irizări albăstrii, pun un sărut de bucurie și o lacrimă de amăgire pe firul de creion, ori pix sau stilou. Știu că

scrii îmmuind linia șerpuindă direct în suflet. Se scurge fiecare clipă clepsidrică în pagina trăită, se naște o lume nouă, viața textului, care dăinuie spre eternitate.

Cu același gând înalt și de prețuire,
ANTON ILICA

P.S. Doamne-Dumnezeule, Antonia expediază scrisorile, iar Anton le primește. Sunt Anton. Dar Anton înseamnă „floare”, așa că toate speculațiile mele și căutările mele – în ciorne - după scrisorile de la Antonia au fost în van. Floarea feminină trimite mesaje florii masculine. Toți ne amăgim, sperând să ne regăsim în amintiri frumoase. Flori de orhidee...flori de in ori flori de privire albastră. Toate sunt simboluri ale frumuseții presărate pe planeta noastră. Și în sufletele lăsate pradă imaginației poetice. Florile poleiesc cu fascinația lor coloristică, simbolică și variată cărările bătătorite de pașii grăbiți ai oamenilor spre eternitate. Ele întorc privirea îngândurată după noi, bieții trecători orgolioși, lăsând o lacrimă de culoare diferită să se scurgă în potirul vieții. Antonia și Rodica și Florica. Toate lângă Căndea ori Măcean, alcătuindu-te pe tine, RODICA F. MĂCEAN CÂNDEA.

ALBASTRU

**albastrul ochilor
începe
să decoloreze
infinitul...
din priviri
e captiv
nu te teme de îngeri!
Aripa lor
se preschimbă în zvon
de cântec...
albastru.**

Puncte de suspensie...

De dimineață, luna ascunsă între norii nopții, ce abia trecuse, mă-ntreba ce căutam cu privirea îndreptată aiurea înspre mormane de manuscrise, cărți, notări sau notații... aruncam din când în când privirea înspre cele câteva e-mail-uri, rămase necitite.

Așteptam ziua Sfântului Anton, să-mi ofer, măcar eu mie, ofranda smereniei, întru jertfa lui. Abia acum înțeleg spusele doamnei Paula, o veche prietenă, aș putea spune, rudă prin alianță, căci era verișoara mătușii mele, doamna Kuki, deci doamna Paula era, de altfel, și vecina mea de deasupra, de la etaj. Plecată. De demult. În Germania. Am condus-o, în urmă cu vreo doi ani, la Autogara nouă, să o ajut, octagenară fiind, la bagaje. Era încărcată cu de toate: zacuscă, usturoi, caș, gem, gulaș, produse... care acolo nu aveau gust... românesc. La plecare, presimțind că va fi ultimul drum, aici, acasă, mi-a spus, nu resemnată, căci avea un soi de optimism, ce, pe mine, din păcate, nu mă prea molipsea, deci, mi-a spus: „Adio! Ține restul de bani, ceva mărunțiș în lei, și du-te cu ei la Sfântul Anton...” la Biserica Catolică din centru... și m-am dus... Între timp doamna Paula s-a dus... A plecat să îl caute pe Sfântul Anton, acolo, sus, în Cer. Eu am rămas acum tot aici. Cuvintele doamnei Paula, „Adio! Du-te la Sfântul Anton”, le-am înțeles mult mai târziu. Recunosc. Nu m-am dus să îl cercetez, prea des, pe Sfântul Anton... până într-o zi... Babi, o cosmeticiană, grăbită, ca și mine, mă vede

pe stradă și îmi spune: „nu am timp! Mă duc! Am treabă! Cu El. Cu Sfântul Anton. Azi e Marți. Ziua lui.” Am rămas „tablou” – o altă revelație. Divină? Nu îmi dădeam seama... ce va urma... curioasă, foc de curioasă, am intrat în Biserica Catolică din centru. Era Marți... Ziua Sfântului Anton. Multă lume. Îngenuncheată. Îndurerată. Îndreptată. Cu privirea înspre chipul lui. Rostea, în gând, îmi dădeam seama, Sfânta Rugăciune de Îndreptare. Ceea ce am făcut și eu... Mai rar... așa ceva... dar?

Am așteptat o altă zi de Marți. Să încep. Să încep Povestea altor *Pagini trăite*. Căci, între timp, tot într-o zi de Marți, am întâlnit-o, culmea, pe Antonia! Prietena mea! Plecată! Care de 15 ani, poate și mai mult, a plecat de lângă mine... Cu Anton... Fericită întâmplare! Fericită asemănare! De nume! Înlanțuirea, inserția și alternanța, dialogul, punctele de suspensie, descrierea, îmi vor fi tovarăși de drumuri... Puncte de suspensie... Puncte de sprijin...

SCLAVIA

Topește-mă –
ca un caramel
de seducție
ce nu-mi dă pace –
aplică-mi corecția
anilor
și muștră-mi
absența
atât
de prezentă
ca-ntr-o sclavie –
încredințată gelozie.

Puncte de sprijin...

Antonia era o femeie de acum. Când am cunoscut-o era mult prea tânără. Începuse, însă, a se maturiza, prea de devreme. Pentru o femeie, care iubea viața, iubea florile, iubea oamenii... Prima ei iubire, la 18 ani, ca la orice adolescentă. Viața ei, cazonă, nu o spunea la prea mulți. Dar avea prietene. Una o are și acum. Paraschiva. Ele chiar seamănă. Blonde. Cu ochi albaștri. Aceeași zodie, dar alte caractere... Plutește, acum, în mintea mea dragostea lor pentru familie. Pentru copii. Pentru arta gătitului. Artă cititului. Artă iubirii. La un moment dat iubeau... același bărbat. El avea ochi verzi. Ca de pisică. Și un copil. Ele aveau, una un copil, alta doi copii. O admirație, constantă, mă ține deci de Antonia. Viața ei, tertipurile prin care sau de care s-a folosit spre a putea sări, fără să cadă, coarda vieții... ne aseamănă. De Paraschiva ce să mai spun? Mai trosnea din când în când din bici... mai trosnește și azi... dar eu o am pe Antonia. Uneori, de dorul ei, îmbrățișam stâlpii... să nu mă prăpădesc. Anton, perechea ei, îmi devenise prieten. Confident. Mai mult. Un mentor. Mult mai în vârstă, maturitatea lui, bărbăția lui, de care nu mă jenam, îi ținea ei locul. Avea multe delegații. Pleca. Era ca nebună. Dar pleca. Era ca o împușcată. Își vine ca singură rănilor. Ca într-un spectacol de circ. Cazi! De pe sârmă! Te ridici! Pe bară! Ea era mereu pe baricada vieții. Conducea mașina mult mai bine decât mine. Eu, aceeași

amatoare. Nu de plăceri. Căci mă-nturnam ades în urma ei s-o întâmpin, s-o privesc. S-o implor să îmi dea ceva din norocul ei. De-atunci. Nu de-acum... Mai știi?...

Ea, Antonia, vorbea multe limbi străine. Lucra într-un concern internațional și i-a prins prea bine studiul. Fusesem colege. De facultate. Filologică. Ea studia și rusa, eu și franceza.

Într-o zi de Marți am sunat-o. Demult. Tare demult. Aceeași voce. Calmă. Caldă. Blândă. Nu aveam nici una atunci telefoane mobile. Ci fixe. Nu aveam icoane la care să îmi fixeze privirea... mult prea încleștată... căci o aștepta, mă aștepta... ceva... ceva de care nu îndrăzneam să îi spun. Voiam să scriu despre ea! Despre... Momentele subiectului... cu incipit, cu intrigă, demers narativ, secvențe epico-lirice (narativ-descriptive), punct culminant, deznodământ...

Și a venit o altă zi de Marți... era mai înspre dimineața ca de obicei. Cum locuiam departe una de alta... nu mă așteptam să mă sune... tocmai îi promisesem Rusalinei că o să plecăm la Viena.

Sună telefonul. Paraschiva disperată... cum nu o știam... era pe aproape... căuta leacuri... Naturale! Așa își trata ea rarele boli, deși mereu îmi zicea: „lasă că vezi tu într-o zi...”

Așa că fiind Marți nu am uitat să îmi tămâiez casa. Cu tămâie! De la Ierusalim! Adusă de Sorela. Mă simțeam mult mai confortabil, emanația mirosului de tămâie îmi reazeza trupul... mintea... pe făgașul dorit...

Așadar... Marți! L-am cercetat din nou pe Sfântul Anton... altă lume... aceeași rugăciune de Închinare.... Treceam printr-o perioadă de schimbare... Luam avionul altei vieți. Călătoria... după șapte ani... devenea singură... Acasă... mi se părea o stână fără câini... Deși primeam zilnic totul... până și așternutul... chiar dacă de ani buni... zideam pecetea dorințelor... nu neapărat trupești, ci lumești... în mintea-mi diafană... Cui puteam să mă confesez? Anton era soțul prietenii mele. Antonia...

Așa că, izbindu-mă de frontiera unui adevăr, dar și de grațiile lui virile, m-am gândit să îi scriu... să-i recompun PUZZLE-ul biotic

al vieții mele... care, în rezumat, făcea disjuncția unei dragoste moarte... de mult... vidată de sentimente... resemnată...

Dar ce limbaj să folosesc? Pudibond? Refren obsesional? Aria solitudinii? Notele singurătății? (era să zic... ale senectuții, dar nu m-ați fi crezut...). Aș fi vrut să îi compun Odiseea... atingerii... Umane. Să îi fac o dare de seamă. A recluziunii. Din noi. Din nou. Căci pentru o femeie notele singurătății dețin și o componentă epic-dinamică. De fapt, nici nu eram singură. Ci, mă doream. Un copyright. De vise. Ce suplinea pauperitatea propriei biografii. În perimetrul erotic.

Știam demult că sunt un creuzet de destine, înmagazinate, urmând un veritabil Axis mundi, dar cu mintea, ca o perie, nu mi-am putut impune propriul segment de viață. Reiterat. Constant. Dar, cum Anton era un converseur perfect, abil, puțin dojenitor și ușor disimulat în vorbe, dar îi plăcea să se răsfete, având vocația artei ca pe un As în mânecă, un Mecena al vremurilor de azi, nu știam dacă translările mele lirice, paginile edulcorate de infuzii tot lirice, i-ar fi plăcut. Și-așa, mereu își râdea, îl se moque de moi, „cine mai citește azi poezie?” ... Dar avea și o vocație de portretist! Te citea! Din prima... nu-ți dădeai seama că uneori făcea gargară culturală. Din tine.

Afară. Cenușiu cotidian. M-am decis totuși să îi scriu. Nu înainte de a-i spune și Antoniei. Flora, de când mă mutasem (dar vă voi spune mai târziu) cu incantațiile ei, venea mai rar pe la mine. Era poate printre puținele, puținele femei care cultiva în fața mea o atitudine retractilă, cu infuzii de un vitalism și afectivitate, care nu mă lăsa să problematizez chiar totul.

Așadar... Calea?

TIMP

nici prezentul

nici trecutul

clepsidra ucigătoare –

nu-mi mai pot

porunci

dar,

când îmi va fi bine?

când încătușată de furie

voi voi un alt timp,

acela

când voi ignora

îndepărtarea...de dincolo de noi...

CALEA... pe jos....

„Te-am iubit în cuvinte”, îmi vin acum în minte refrene, căci, în viață, am plecat... pe jos. Ca și Antonia. Culmea e că ea prefera să mă cheme ca pe ea. Tot Antonia. Și arzând în temporalitatea care era când temperată, când dilatată, când comprimată, când idilică... în pofida unor atitudini, Antonia, din mine, începea timid să alunge teama, în aprehensiunea ei, generoasă. Cu toată lumea. Care lume? Lumea ei... Vremea ei. De peste treizeci de ani. Iubeați...

Așa că am demarat narativ... lapidar... cu o condescendență ironică, după atâția ani... Nu știam ce planuri să aleg... paralele intercalate persuasive... căci bagaj lexico-semantic aveam. Ce îmi servea drept adjuvant scriptural... incipit narativ...

Primul plan: „Am iubit... precum mi-am iubit sufletul”...

La optsprezece ani iubirea nu se măsoară. Era prima. Mircea nu mă cunoscuse decât de doi ani. Nu era avid de cancanuri. Nu cunoșteam noțiunea de Don Juan, ci mai degrabă... licean... cu o frumoasă destinație. Îi scriam la lumina lămpii cu petrol. Lumina veiozei... era doar ea (internatul de pe strada Ceaikovski). Cu el sau prin el am făcut o figură frumoasă vieții. Scurtă. Prima. Aceea ce a ținut de diafan, inefabil și nu de siluire...

Apoi am plecat. Amândoi. El departe. Eu mai puțin. Dar aproape. Pentru Mircea, frumusețea sufletului meu nu fugea. Ca o nălucă. Îl mai văd și azi. Făcea naveta. O perioadă cu mine. Apoi, s-

a dus. Eu, la fel, m-am dus. Cu o invidie celestă. Familia, îi rezistă și azi. El se hrănește cu umor. Este un ins ludic. Nu încalcă nici o cutumă. Pe ritmuri interne... își are propriul algoritm... sau ritmul intern. Dincolo de preocupările cotidiene, are mai multe pasiuni. Arta șofatului... Când scriu despre el îmi miroase a clătite proaspete... Specialitatea casei... ca tineri... ca la optsprezece ani... Dezlegați de blesteme...

Odată i-am trimis cărți poștale. La Post Restant... pândindu-mă de turma de berbeci.

Al doilea plan: gesturile mari se fac în taină. Dezvăluind. Aici sunt unele de spus. Oare ce părere are azi, Ion? El avea, în loc de lecturi, la bază vinul. De toate soiurile. În pivnița casei. De la marginea orașului. Acolo, Mircea, mă mai conducea, cu autobuzul, căci atunci erau autobuze.

Ne aduceam acum amândoi aminte... Mircea nu sărea calul, dar sărea cred, gardul, căci era un imperativ, avea simțul fabulos al glumei. Ion însă avea hemoragia vorbei, vorbei fără noimă. Dar m-a provocat, când își repara bicicleta. La bazin. Avea la bază o profesie, dincolo de toate era alambicat... eclectic... semăna cu Belmondo... cânta la chitară... „Trece vremea”... Era mereu „en garde”... ca o dulce povară. Căci la Castel... era o dulce armonie... fără bariere, fără prejudecăți... dimineața, când soseam, pășeam pe un covor de lumină. Ce principii sănătoase am învățat acolo... Nu au fost ani puțini. Și nici răi. Ci buni... ca un vin bun.

Castelul mi-a oferit prilejul, un rar prilej, să trăiesc dulcea pasăre a tinereții. Ca la douăzeci de ani... pe un ogor de câmpie... cu toată ființa mea, acolo, anturajul l-am simțit ca pe un edulcorant. Acolo mi-am vânturat faldul, ca într-un film mut, aritmetica vieții nu a ținut de preferințele părinților și, nemaifiind vorba decât de coșul cu fructul oprit, inevitabilul s-a produs. Ceremonialul nunții... nu a fost simplu... cu năbădăi. Cortul s-a fost desprins de la sol. De o furtună. Furtuna din sufletul meu. Mă condamnaseră deja la o moarte sigură... Cu lume puțină... Dar pe strada lui Mircea... o vilă

veche, de patrimoniu azi... era la stradă... voalul îmi ieșise prin ușa inconștient lăsată deschisă... el, Mircea, se căsătorise demult. Deja avea trei copii. Unul, avea să aibă numele copilului meu, Sergiu. Șarmant, Mircea, m-a învățat să mă apăr. Venea, mereu, să mă întâmpine! Să admire mușcatele! La țară! Mă leagă sute de amintiri... De Castel. Acolo mi-am jucat sceneta împlinită, inspirată, între noi fie vorba, a unor iluzii. De moment. Pecetea. Nici azi nu am găsit scuza. Mi se pare absurd, cinic, acum. Să îmi ascund viața? De ce? Aveam să fiu prietenă cu un neamț, ce tocmai s-a întors acasă. Fugise peste fâșie. Struțo-cămila îl pândea mereu, căci umblând numai în căruță, ea dădea bici cailor cel mai adesea. Ne ascundeam în Atelier. Să facem cultură. Pe băț. A fost șansa mea. Să comut. Pe situații salvatoare. Păcat că s-a prăpădit prea devreme. Mi-a rămas de la el o statueta care lăcrimează... nu vreau să vă împovărez... nici să vă încetețozez... La Castel... am descoperit... m-am redescoperit... am trăit momente artistice, am oferit dragoste... am primit o viziune lucidă asupra vieții... ce s-a rupt... după 13 ani... Sergiu mi-a rămas... ca antidot... ca evadare din cotidian... Circulau de pe atunci tot felul de vorbe... Ion și-a mutat serviciul într-un oraș de la malul Dunării... Eu am rămas... la țară... Dar nu și-a schimbat vechile atitudini... A măsluit... I-a reușit... S-a cantonat... Avea cantonamente... De facto... înzestrat cu un fals și grosolan temperament, folosea mereu o trompetă... agresivă... Și umbla mereu cu o amuletă... O veveriță! Roșcată! Ce promisiuni deșarte! Ea vindea gogoși... minciuni... gogorițe... la Miorița... o piațetă din Arad (căci între timp ne-am cumpărat o casă veche, pe o arteră principală). Nu am putut să mă adaptez acestor situații pestrițe... cu țâțe ganglionate... Cu buze gonflabile... Cu viața de noctambul... dezmăț... bătăi și ca într-o stand-up comedy, Sergiu mi-a dat vestea... Plecăm. De tot! Eram mai relaxați. Relaxant era pentru noi să nu ne îmbătăm iar cu iluzii... Spre cinstea lui, Ion și-a recunoscut vina, nu a măsluit pe reproșuri, ci a recunoscut: - Da, am o altă femeie! Fără menajamente și cu o transparentă de invidiat. A luat tot. Casa a rămas goală. Ca după mort. Rusalina a văzut tot... Reșoul... ardea parchetul... dar ne era bine... mâncarea

o țineam în frigiderul de la geam... Pe pervaz. Abia atunci când am rămas doar cu Sergiu, am înțeles vorbele lui Ladislau, care sunându-mă la Vaslui, m-a avertizat să-l sun când sosesc acasă...

Femeia, pardon veverița, își lăsase scrumul de țigară, rujul, pată de culoare, chiar în bucătăria ce îmi era atât de dragă... Sergiu, știa tot...

Rochița de mătase

Grădina

— nu ține să se

lupte cu

... Katerina. Apoi, până la momentul în care, scurte
de vreme, conștientizând faptul că nu mai are
permisiunea să mă servesc ca „Charmante” și să
dorm în camera mea, m-a vădit că este o femeie
câtărească. Vădit, fiindcă, după ce am vădit că
se pe o pășune. Am vădit că, după ce am vădit
pășună. Femeia, însă, nu are nici o idee despre
ce să facă. Este în stare să se lupte cu un
drumuleț de țară și să se lupte cu un drumuleț de țară.
Căreț, înțelegând de la cine? Nu se știe și nu se știe
dă, înțelegând, că se luptă cu un drumuleț de țară.
grămada. Dar nu are puterea să se lupte cu un
măștișcă și să se lupte cu un măștișcă. Nu are
suficiența necesară. Mă înțeleg că, înțelegând
când se luptă cu un măștișcă, se luptă cu un măștișcă
și din cauza caracterului personal, calitatea de măștișcă, cădrea
existența de măștișcă de măștișcă, cădrea de măștișcă
și de măștișcă.

— Mă înțeleg că, rochița de mătase a fost înțelegând
de măștișcă, B.M., care măștișcă și măștișcă. De măștișcă
înțelegând de măștișcă. Era măștișcă. Femeia, însă, nu are
Era măștișcă, cădrea de măștișcă și măștișcă X.T., care măștișcă

ASPIRAȚII

uită-mă
ca să te pot uita –
în colbul
din aspirator –
aspiră-mă
ca pe un „rest”
ce l-ai ascuns sub pătură,
scufundă-mă
în depărtarea vremii
și aruncă-mă
în calea vântului...

Rochia de mireasă

Reloaded. Așadar, jurnalul meu, cu scoarțe groase, scrijelite de vreme, conținea imagini decupate și mărturisite. Antonia îmi permisesese să mă semnez tot Antonia... dar și să dau frâu liber imaginației... viețile ni se confundau... doar că ea avea o sustenabilitate... Vai!... Soțul ei, agent economic, de acum, o întreținea ca pe o păpușă. Ah! Era să uit! Să vă spun de Manuela. Prima păpușă. Primită. La scară de avion. De la Ion. – Despre ce vorbeam? De susținerea soției lui Anton... căci ei aveau de toate... Doar drumurile lor, dar și acestea li se potriveau. Ca o mănușă! Dar eu? Care întreținere? De la cine? Nici nu aș fi putut să accept! O singură dată, Judecătorul, mi-a propus să (ne) reparăm apartamentul. Măcar geamurile. Dar nu am putut accepta. Ce îi puteam eu oferi? Era cu mult mai tânăr decât mine și pielea mea, nu puteam suporta, uu asemenea compromis. Mă infuza caracterul lui. Niciodată nu am reușit să deslușesc la un bărbat calitatea de om, căci am cunoscut și din aceștia, caracterul pasional, calitatea de afemeiat, căci era o calitate să poți fi afemeiat, calitatea, de „pește”, dar și valoarea, pofta de viață...

Al treilea pas... rochia de mireasă am împrumutat-o unei colege de facultate, B.M., mi-a rămas voalul și buchetul. De garofițe albe împletite cu tuberoze. Era august. Florile acestea năpădeau piața. Erau nobile, albe. Ca și dormitorul în stil Ludovic XIX, cu o oglindă

mare de cristal... acolo mi-am lăsat buchetul. Și voalul. Ca un zălog vremii. S-a vândut. Dormitorul. Era piesă de muzeu... în el s-a consumat partea mea, nevătămată, din pruncie... mi-amintesc cum sculpturile în stil renascentist mă priveau, nevinovate, cu blazon... căci am scuturat praful... m-am fost deflorat, de atâta candoare în apa-lacrimă a vântului... restul a fost apă... de ploaie. Rece! Voalul îl mai păstrez și azi pentru că între timp, m-am fost nuntit, de mai multe ori... Pur și simplu... ca o realitate... mărunță... într-un sublim spectaculos... dar nu imitam pe nimeni... dar nu iritam pe nimeni...

Primele zile după ce m-am lepădat de rochia de mireasă, nu am stat acasă. Paraschiva ne-a luat, pe mine și pe Sergiu, la ea acasă. Avea o casă de odihnă. La munte. Chiar ne cumpărase și un fotoliu-pat... încercam să ne acomodăm, să ne adaptăm acestei noi vieți, dar gândul ne zbura la Ion, la viața lui pestriță, care nu a durat prea mult. Veverița sărea din cracă în cracă, ca să-i placă... apoi la despuiat de puf și pene... și l-a lăsat în pielea goală... în acest timp Sergiu îl mai căuta, ea avea tupeul de a intra în discuții... de fapt se înțelegeau prin semne... era mută de atâta plăcere. Ce troc! Insidios! Ce beții... de cuvinte... ce poluări fonice...

Auster, monoton, mi se scurgeau zilele... Dar nu puteam trece sub tăcere... inflamările... căci mai aveam parte și de așa ceva... voiam să mă montez altundeva... Și mi-am schimbat locul de muncă... Tot la țară... pe ogor... la câmpie... Am dat anunț la ziar. Nu mă doream o interfață a politicii de atunci... nu suportam îmbrâncelile... scuzele... neputința...

Aveam motive să zâmbesc... Nu erau iluzii de moment... Partea plină a paharului nu era prea departe... mi se părea că locul meu era tot între oameni. Ca la Castel. Și tot la Castel m-am dus. Încerc să vă port puțin cu vorba... Încerc să cred că acest al doilea Castel mi-a deschis ușa bucuriilor simple. Cu specie. Cu flori. Cu cărți. Cu suflete de libelule. Cu valori. Culturale. Cu modele. Umane. Cheia Casei Culturale am primit-o din mers, de la Nicu. De la Alexandru Ț. Doi oameni. De valoare. Semăneau cu un coș de unde îmi trăgeam seva. Mă simt legată și azi. De tot ceea ce mă vizează.

Aproape de locul de baștină, mă simțeam în siguranță. De acum am început să cântăresc... Talantul meu era cultura. Umană. A trăi – trăire într-o lume cu microfoane ce imprimau până și oftatul. De plăcere! Ilogic! Acum! S-au vânturat atâtea. Atunci . doar eram singură... Aiurea! Mă copiau... în tumultul zilelor de atunci, arareori, mă descopeream. Nu aveam voie... să am momente de relaxare. Veneam seara. Târziu. Sergiu mă aștepta. Cu lanterna. La ultimul tramvai... În miezul nopții...

Din când în cândva mai treceam pe la Doctorul de suflete. Venise acasă. Complezența lui îmi atrăgea privirea și îmi pornea instinctele. Nu! Nu de femeie ușuratică. Ci de răzbunare! Situația mea, ingrată, de femeie singură, de la țară, n-o prea privea nimeni. Noroc cu deplasările. De teren! Acolo... mașina gonea ... o dată m-a dus acasă... la colț...la o biserică... mi-am asumat rolul... cu o moderație... ce mă caracteriza... am spus lucrurilor pe nume... ca și pe vremea doctorului... la optsprezece ani... Dar ce? Numai vipurile au liber... „Să-ncetinim!” – atât mi-a spus... mentorul...

Dar de ce încerc să mă ascund? Eu nu am trăit situații jenante. Nici tentante. Ca și Antonia! Frumusețea fuge ca o nălucă...

Al patrulea pas... afară era iarnă. Sfârșit de februarie... Veneam de la concert... În viață nu ești tablou. De privit! O estetică perfectă, un mister...rămân în urma ta... a mea... a noastră...

Cu o distincție de nepătruns, cu o frumusețe aparte, cu o splendoare în voce... Anton a fost pentru o seară dirijorul. Nu știam pasiunile lui pentru muzică. I-am cerut favoarea să îmi împrumute din tezaurul său veritabile partituri... frumuseți...

Degajat, dar cu moderație, mi-a cedat rugăminții spunându-mi că în primăvară va pleca cu un alt coleg să picteze vitralii pentru o biserică. Nici de pasiunea pentru pictură nu știam. Dar ce? Trebuia să știu? De ce? I-am spus și eu de pasiunea lui Sergiu pentru pictură... Culmea! Anton pleca tocmai cu profesorul lui Sergiu. În străinătate. Cam pentru câteva luni. Căci o biserică nu o pictezi ca și pe o femeie...

De la spate... oare, chiar, de ce... bărbații privesc de la fund femeile? Ochii lor, buzele lor, sclipirea feței, nu le inspiră același confort? Poate acțiunea luminii e de vină... Poate unduirea...

I-am auzit vorbind despre tuşuri, îndrăzneli cromatice, constante picturale, curente, rame... vocabular ce nu îmi era străin... Ce-i drept, am înţeles totul mult mai târziu... când estetica gesturilor sale avea să îmi aducă un plus în amintiri...

Aşadar plecase... nu m-am căit, dar... cine-i ţinea locul? Un posibil adversar îi era colega mea... ce umbla cu un cuţit la ea. Şi se temea. De poliţie. Sub dună!

Culmea! De la vamă primesc un telefon să mă prezint la şeful vămii. Domnul F, un domn, de altfel, apreciabil. Nostim chiar. Trebuia să mă anunţe ceva... ceva ce va schimba cursul vieţii mele... Cu primul tren sosea o delegaţie ... Trebuia să traduc... din franceză... am primit vestea pătimaş, așa cum pătimaşă eram. Dar ce să spun? Atunci aveam să mă lansez în carieră. Pas cu pas. Step by step. Fermentul viu, dinamic era tot Anton. Făcea parte din delegaţia aceea. Foarte popular, sentimental, strălucit „detectiv”, un fenomen - aş putea spune, mi-a dat spre lectură un dosar. Cu acte financiare. Dincolo de toate ale lor presupusuri le-am rezolvat pe loc. Dar mai era ceva. Urma o întrebare: - Aveţi paşaport, doamnă?... - Ştiţi să lucraţi cu maşina de scris? - Aveţi costum popular? - Aveţi cu cine lăsa copilul? (Doamnă?, Paşaport?, Costum?)

„Doamnă?!” Era - un apelativ interzis atunci, dar, pesemne îi cădea, îmi cădea bine, (ne) cădea, dădea bine....

„Da, am paşaport, de mic trafic, doar locuiesc la doar câţiva paşi de fâşia cu Ungaria.” Mi-am dat seama că urma să plec într-o lungă şi frumoasă călătorie. Cu cine? Oare? Curioasă, din fire, am aşteptat nu multă vreme. Între timp, am consultat toate dicţionarele, ghidurile de conversaţie... să pot îngăima câte ceva, acolo. Astfel, că am plecat chiar de ziua mea. Noaptea.

Primul plan: trenul care urma să ne ducă spre însorita Vienă, oprise, cu întârziere. Călătoria, prima, pentru mine, semăna atunci cu o aventură... inestetică... verbal... Cum am mai spus această poveste. Nu am negociat nici o secundă asumarea.

Anton își vedea de ale lui în compartiment. Din când în când nu pregeta să arunce câte o privire: eu eram pe coridor... Singură... Și apoi la lumina de atunci, de pe coridoarele trenului... ce putea vedea...

În goana trenului îmi venea în minte mănunchiul de satisfacții trecătoare, cumpărate din piața sexului, de către Ion. Oare s-ar fi trezit vreodată din aburii pornirii dacă nu plecam? Dând filmul înapoi, cu păreri de bun simț, îmi veneau în imagine bagajele de la ușă, televizorul sub braț, pumni în pânțece, lovituri... dar, măcar acum, poate se recunoaște în poveste...

„Rodica, te rog, să îmi spui pe acest drum...” i-am spus lui Anton, când a ieșit pe hol...

„Bine, e mai scurt, cu articol.” Atunci am simțit scena atingerii în propriul meu trup, o senzație de neuitat, de nedescris în cuvinte... i-am dat un decont ce îmi rămăsese dintr-o altă delegație. De la Sighișoara. Mărunțiș. Da-n viață se decontează totul... se plătesc chiar și distracțiile. Atunci am desfăcut, timid, bagajele, am scos șampania și am îndrăznit să îl servesc... Așa, din mers. Ca o dovadă de normalitate mi-a zis: „Am emoții, nu știu dacă voi recunoaște pe o femeie, la următoarea stație (Budapesta). Și așa celelalte emoții au trecut.

„Ești trist, Anton, ce se întrevede pe fața ta?” îl întreb și eu puțin controversată.

„A, mă gândeam că am fost întrebat... pe aia și pe aia, o iei cu tine, vorbește doar spaniola, nu știe germană, nici engleză...”

„Mă descurc, am replicat, dar nici nu era nevoie, mai era un grup cu noi...”

Cu vorbe care curgeau ca mierea din vocea lui, între timp sorbeam și șampania, mi-a povestit că nu va veni curând în țară. Femeia care îl aștepta îi aranjase un loc de muncă.

Al doilea plan: Femeia, o sportivă, o atletă, îl recunoscuse imediat. Timp de câteva minute m-a privit, apoi am recunoscut-o: așa că preț de o zi m-am declarat fericită cu ei. A scos ursuleți de jeleu și banane și ne-a servit. Eu, care nu foloseam clișee niciodată, admiram pe largul bulevard oamenii. Vocea lor. Îmi era deja dor

de Sergiu. În minte îmi veneau refrenele „Cât aş vrea să zbor”. Nu puteam să trec cu vederea minunile de lângă mine. Era să zic noi, dar ei intraseră într-un club, mai repede. Salvarea lor am fost tot eu, vorbeam limba germană, așa că am prins teren. Dar eu nu beam, nu jucam poker, nu mă erijam în personaj de reality-show, cu asta i-am cucerit. Pregătit pentru multă apreciere, Anton mi-a zis că pot rămâne peste noapte, caută o gazdă, să îmi pot cumpăra cărți, banane, culori, stofe pentru Sergiu. Și am rămas. Gazdele noastre locuiau aproape. Ghida ne-a lăsat doar pe noi, mai avea și alte grupuri...

Ca un avion zburat, atât au durat clipele. Mi s-au limpezit ochii stând atâta timp de vorbă cu Anton. Era bolnav de viață. În plină formă. Miraculos. Mental, chiar mi l-am închipuit îmbrățișând femei, femei mult mai realizate decât mine. Avea un umor negru. De care nu te săturai. Ca de un orgasm, după care râzi cu o poftă de lup, afrodisiacă, ce nu necesită solicitare la maximum, ci dorință. Dar... eu eram atât de convinsă: Femeie la plural, mamă la plural... eu visam doar la marele pot. Să înfrâng viața. Sau măcar să mai avansez cu un punct. Acolo unde nu există sex. Ci joc. Și zâmbete. Conștiința nu mă lăsa să nu-i fac o mărturisire pe care nimeni nu a mai auzit-o. Aceea, că de acum, nu mai eram stăpână pe nimic. Nu mai eram sigură pe nimic. Că putea și să mă curteze în direct. Că iubeam literatura. Dar și oamenii literați, cufundați, aplecați... înspre femei proiectate în real. Ruginit. Încălcit. Mă așteptam să fie apăsător de arogant. Dar ca un nativ al semnului zodiacal, era tot taur, s-a purtat cu multă delicatețe. Așa că mi-am permis să îmi lungesc șederea cu încă o zi. Sau chiar să rămân. În țara de vise. Consemnul zilnic, „un jurnal de una singură” De ce? „Tot singulară, doamnă?!” mă întrebă la un moment dat privind vitrina unei librării. Am renunțat imediat la jelania lui, la jelania mea, tardivă, și i-am răspuns:

„Pe parcursul acestor zile nu am putut vedea la tine decât că inelarul îți este mai lung decât arătătorul și eu știu, din calendare vechi, că o să ai mare succes în viață, dar și noroc în dragoste. Pot să îi povestesc Antoniei?”

„Faci cum vrei!” – acest „vrei” îl folosea mereu cu o tandrețe de invidiat, iar capul și-l ținea mereu în jos să își adune gândurile, probabil. Sau să-și provoace memoria care opera selectiv amintirile...

Taine

Am să scriu

în pușca

și tu

Am plecat cu un gând și un suflet în călătoria mea... Am plecat
 acceptându-mi. Mă simțeam ușor în călătoria mea... Am plecat
 Abia în drumul meu am văzut că în călătoria mea... Am plecat
 la Anghel. Eram... Am plecat... Am plecat... Am plecat...
 va veni după mine și va fi cu mine în călătoria mea... Am plecat
 am fost în călătoria mea... Am plecat... Am plecat... Am plecat...
 Blanche. Mă simțeam ușor în călătoria mea... Am plecat
 de pădure. Mă simțeam ușor în călătoria mea... Am plecat
 când și când... Am plecat... Am plecat... Am plecat...
 călătoria mea... Am plecat... Am plecat... Am plecat...
 false timpuri și schimbări... Am plecat... Am plecat... Am plecat...
 Căderea... Am plecat... Am plecat... Am plecat... Am plecat...

Cu o gândire și un suflet în călătoria mea...

Am plecat... Am plecat... Am plecat... Am plecat... Am plecat...
 ignoranță... Am plecat... Am plecat... Am plecat... Am plecat...
 și magnitudinea mea amintea de toate gândurile mele. Cu un gând
 meu, Anghel. Cu sufletul. Cu gândurile. Cu totul. Cu gândurile mele. Cu
 gândurile mele. Am plecat... Am plecat... Am plecat... Am plecat...

Am plecat... Am plecat... Am plecat... Am plecat... Am plecat...
 eram cu Sergiu. Văcui după un timp... Căci pleca era un
 departe. Cu un gând și un suflet în călătoria mea. Am plecat... Am plecat...
 se scria. Mă simțeam ușor în călătoria mea. Lăsați să vă gândiți. Până

Taine 1

Am plecat cu trenul așadar a doua zi. Lume multă. Nu mă mai aștepta nimeni. M-am trezit târziu totuși fără nici o părere de rău. Abia în tren mi-am amintit de fructele și ziarele rămase în camera lui Anton. Poate... era ultima seară.... Nici nu mă mai interesa cine va veni după mine, în camera mea. Totuși la plecare m-am întors. I-am lăsat brândușe. Le dusesem cu mine. Presate. Dar firave. Blânde. Mov. I le lăsasem sub ușa... să nu îl trezesc. Și un album de pictură. Mic. A la poche. L-am luat de la un buchunist tocmai când el cumpăra parfum. De trandafir. Mă însoțea umbra lui. Mă risipea gândul că nu am să îl mai văd. Sau el pe mine? Antonia, între timp, își schimbase religia. Nu mai erau compatibili. Căsătoriți. Atât. Un copil. Eu, mamă ce a plecat. Atât.

Conta pentru cineva? Îmi ziceam mereu.

Anton locuia aproape de serviciul nou. Zilnic îi vedeam curtea. Interioară, căci prin grilaj nu prea puteai vedea mai nimic. Smochinii și magnoliile îmi aminteau de locul copilăriei mele. Cu un parc mare. Acolo. Cu nuferi. Cu platani. Cu tei. Cu arborele vieții. Dar pariul vieții?! Altădată!

Ah, da... altădată l-am mai întâlnit în stațiune. La munte. Eu eram cu Sergiu. Venise după apă minerală. Căci acolo era un depozit. Ca și cel din cartierul meu. Aglomerat. Mi-a cerut apă. Să se spele. Mâncase o piersică. Ligheanul era deja pregătit. Parcă

știam că voi avea musafiri. Același prosop croșetat pe margini și dantelat, l-am mai văzut și în casa nepoatei sale. Care era vecină de palier cu Rusalina. Doar Mura l-a văzut des. Dormind. La el obișnuia să și doarmă. Odată i-am chemat un taxi. Din complezență. Odată am stat două ore în fața biroului. Ușa biroului dădea spre o cantină. Mă adulmeca mirosul. Eram slabă. Iar în pene de struț... nu mă umflam... aș fi vrut doar să văd cu cine împarte biroul...

Oare ce zicea portarul? Și-am renunțat! „Rodica, întoarce-te, am ceva pentru tine!” – mă văzuse pe geam? „Uite, ține cartea aceasta. E a mătușii mele. *Femeia la 30 de ani...*” poți să vorbești despre ea, la întâlnirea de sfârșit de an a Jurnaliștilor. Știi, tu vorbești franceza, oricum nu va pricepe nimeni nimic. Sau, mai bine nu, ține-o pentru tine... o să ai nevoie... Mai târziu...

Pete de lumină se zăreau de pe ferestrele biroului. Mie mi se pusese deja o pată pe suflet. Oricum nu semăna cu cea pe care o avea pe corp. Un neg, o alunică, un semn. De mamă. Ca și mine. Important era să nu îl strivim. Era firav. Oare nu ascundea vreo boală? Începuse această taină să mă iscodească. Să încolțească în mintea mea.

Câteva zile am citit cartea. Copacii îmi țineau loc de umbrele... și cum aveam zilnic drum prin Pădurice am lăsat-o acolo, la un birou dezafectat. Îl cunoștea băiatul de la Fântâna arteziană. Aș fi stat ore întregi să îl aștept, dar auzisem că nu va trece curând pe acolo. Îmi închipuiam ca orice femeie ca are vreo aventură. Că vroia să păcălească viața.

Am ajuns devreme acasă. Simțeam, caldă, lumina veiozei. Doream să mă răcoresc. Am pregătit cearșaf curat, pernița moale și am deschis geamul dinspre curtea interioară. Înspre geam alunecau, precum o umbră, pașii lui. Da! Era Anton! Cu fiul lui. Mic. De mână. Cartierul avea și pentru el taine. Acolo locuia sora lui. Eu nu o cunoșteam. Știam că poartă ochelari. Că o cheamă Grațiela. Ținea mult să cobor. Mă izbeam de ironia teiului care îmi ținea vara de umbră, iarna de cald. Căci, ferea ferestrele de frigul bezmetic. Nu am ieșit. Au fost de ajuns privirile. Copilul. Foșnetul frunzelor îmi amintea de pașii lui. Poate numai pisicile ar fi avut

ceva ostil la vederea noastră. Rămăsesem cu privirea mult timp ațintită înspre afară, curtea, iar mai încolo, se vedea cimitirul de cartier.

Am înțeles atunci că Anton va reporni timpul. Cu mine. Reașezat într-o sau dintr-o altă matriță. Nu mă mai gândeam la nimic. Poate Mura, dacă era pe balcon, căci Mura cânta fumând. Mă încuraja. Ca și mama ei.

Amăgeli? Renunțări? De ce? Ele ar fi demolat totul între noi. De atâția ni. Prevăzătoare, cum eram, mă feream. De toți și toate. Căci el, copilul, al meu, și al lui, cu timpul ar fi privit perdeaua Timpului. Și nouă ne-ar fi demontat dantela... dantela? Da! Sutienele mele le-am adus din lunga mea călătorie de peste ocean. Doar din dantelă. De mai multe culori. Cu bretele ușoare. Ca puful. Ca mâinile lui. Care ele, le atingeau. Pe ele... dantelele...

Nu am vorbit nimic. Atunci. Geamul ne depărta. Dar ce vis! Mereu visele îmi spulberau noaptea și așa sfârtecată de după miezul nopții... când l-am visat. Chiar... mă mutasem. Mă ajuta la bagaje. În portbagaj strecurase și cărțile. Cărțile lui. Cât travaliu. Câtă osârdie. Câtă migală.

Dar și pe ale mele. Câteva pe care i-am scris: „Eu plâng cu sufletul, eu plâng cu lacrima, eu ard ca flacăra cuvintele” filozofie rară, la rece... căci mie îmi era mereu rece. Căldura venea din sufletul lui. De la șemineul din balconul închis. Cu vitralii. Ce aminteau de biserici. Repere din pruncie... Ușor mi-am adus aminte și de discurs. Un discurs minuțios pregătit. Atunci, nu am priceput nimic. Dar nu s-a mai ținut. Dar, cineva a ciripit. Peste ocean? Ce?! Nici azi nu știm... sau eu cel puțin ... bine că m-am reîntors. Avea mare încredere în mine. Cred că și azi ar avea. Oare va citi? Primul plan: așadar, acest jurnal de una singură, l-am reconstituit și așezat după sufletul meu. De ani? Mulți! Peste treizeci.... Cu file. Filă cu filă. Pagină cu pagină. Acum am în fața mea cana. O cană ce îmi amintește de o sărbătoare. Dragă. Cu ceai. De Sânziene roșii. De la Ana. Cu portocale. De la Anton. El a fost și acolo în țara portocalelor. Pe vapor...

Încerc să mă adun. Deci, plecasem. Ion a rămas la casa veche. De la cimitir. Îi murise tatăl. L-am luat de la morgă. I-am povestit că am avut totdeauna un adânc respect. Că ne va fi bine. Mie și lui Sergiu. Nu a fost multă lume la cimitir. Era a doua zi de Crăciun. Dar i-am adus asparagus. Îi plăcea mult. Știam că a întrebat de mine, în ultimele ceasuri.... „să nu uiți să îi spui”. Lacrimile se prelingeau... Frunzele, câte au mai rămas... foșneau... a pustiu, a despărțire... a câtea? Ce va urma? Știam.... Îmi năvăleau în minte cuvintele... dacă o să murim... vei fugi șapte hotare... rămăsesem cu capul înspre frunzele uscate... mai plecuse una... Cealaltă. Ion urmează să plece... de tot... imediat... De fapt, era plecat, dar nu am spus la nimeni... Femeie deja în toată puterea cuvântului, mă gândeam dacă îmi voi reface căsnicia. Cu Anton mă confesam, nu era de acord. De aceea am deschis atâtea uși... dar... oare cum era atunci dragostea? Gustul de cireșe? Cui plăcea fără sâmburi? O zi... o vară... nu mai știu, dar era frumos. Atunci am văzut și semnul de mamă... Nu știam prea multe nici atunci... Soarele îmi lumina camera, de la etaj, mă orbea, iar prezența lui o văd și acum. Se spăla. De fiecare dată de parfum Chanel... vara era cum era. La serviciu... la fel... Cultura era atunci gustată bine... acum îmi amintesc de iernile lungi când povesteam... Seara povesteam lui Sergiu tot. El se juca cu ursul și păpușa. Emanuela, așa l-ar fi chemat pe Sergiu, dacă era fetiță.

Al doilea plan.

Într-o zi Sergiu mi-a spus. Pentru tine acum, dacă tot vrei să mă dai la un Liceu de artă, nu e bine să suporti două despărțiri. Mai așteptăm. Anton știa. Îi spuneam în deplasări, dar nu se împăca cu plecarea... divorț se chema... știa că într-un cămin, într-un cuplu se mai pot ivi și compromisuri. Împreună nu ne-am fi putut muta.

Plecuse după un an și Sergiu. S-a rupt inima mea. S-a sfâșiat... o parte din mine, o ducea cu el, cealaltă rămăsese acasă. Paraschiva îl căuta mereu. Era al treilea copil al lor. Și Vasile îl accepta. Și când am fost peste ocean, l-au luat la ei, era deja al familiei, cu toată opoziția tatălui. Apoi, la sosire în gară, după accidentul ce l-am avut nu ne-au mai găsit la tren. Sosisem cu avionul. Pe Aurel l-

am cunoscut la cules de Sânziene. Era și Anton cu Antonia. Acolo, la Mureș. Întotdeauna mi-au plăcut cuplurile de fațadă. Care rezistau. Aurel era văduv. Trecuse un an. Eu nu l-am cunoscut înainte. Cinci ani am stat singură de tot. Mai venea doar Anton. Pe la mine. Odată l-am așteptat cu o cană plină cu flori. Gladiolele verii. Multicolore. Verticale. Catifelate.

Una singură mov era în colțul meu preferat. Unde aveam curajul să mă dezbrac. Sâni mi-i acopeream cu părul. Era lung și subțire. La fir. Buzele mi le acoperea el. Avea un semn. Și pe buze. Ca și cel de mamă. Mă răcoream apoi cu dulceața poveștilor. Povestea frumos. Aieva bunicii mele. Călătorea mult mai mult decât mine. Dar îmi oferise șansa să plec. Ca traducător. Mereu. În marile capitale. Atunci conduceam mașina. Roșie. Ca a lui. Paraschiva conducea mult mai bine. Aurel avea mașina galbenă. Culoarea geloziei mele. O vreme mi se părea că-i țin loc de umbrelă. Vecina lui mânuia paharele ca la jonglerie. Circ... mă rog... strângea buzele îngustate de atâta sex. Oral? Noaptea, frumoasele nopți care ar fi trebuit să fie cu Aurel erau tulburate de trâmbițe. Căci ele trâmbițau... ani de zile... peste zece... că eram divorțată... plăteam acest tribut... dar eram puternică. Sergiu venea săptămânal acasă, sau mergeam și de două ori pe săptămână. Cu mărar. Cu sifon. Cu de toate. Să păcălesc anii. Și tatăl lui era pe aproape, dar nu l-a dorit... ani de zile... nici în orașul care l-a adoptat... peste Bega... unde vâslea... vulpea roșcată îi era mascota ce îi ținea loc de cămin. Învolburat.

Al treilea plan. Aurel avea un fel de a fi. Se iubea doar pe el. Am devenit colegă cu el. Acolo... pe pereți era scris că „era liber la vânat”... de ciori... tot timpul anului. Iar el vâna. Sau se vâna. Căsătoria cu Aurel a fost cu martori. Paraschiva i-a ținut loc lui Sergiu. Care era plecat în Franța. Chiar de ziua mamei, la început de primăvară. Fără buchet de mireasă. Cu tort albastru. Șampanie. La fel. Atunci albastrul infinit îmi ținea loc de Anton. Se internase cu Antonia care îi era foarte grav bolnavă. Dar și foarte dragă. După ce mi-am schimbat numele în Rodica nimeni nu mai ținea cont că am de alergat între două case. Cocoșeli? Senzații tari?

Pierderea părinților. La Anton mă gândeam mereu. Știu, era vina mea. Se mutase undeva în Aradul Nou. Cu tot cu Antonia. O mai sunam. Nu aveam nimic de împărțit. Mă durea durerea ei. Suferința. Obișnuiam să mănânc multe mere. Roșii. Să mușc din ele. Ca din semnul lui Anton. La serviciu merele se dădeau peste gard. Cu tot cu cotor. După mine... făceau parte din decorul cultural... și cu coajă... Abia așteptam să plec. De tot...

Și am și plecat. Nu pentru multă vreme. Am stat o vreme în lumea cărților, la o Bibliotecă, acolo unde cărțile, atunci, aveau un preț.

Valorau mai mult decât banii, care atunci îi împărțeam pentru Sergiu. Doar el era cel care striga la sosirea trenului „nu mă lăsa, nu mai plec, mama Liviuța”. Dar și acolo oamenii au înțeles că singură fiind, Sergiu trebuia ajutat. Abia atunci am înțeles că singurătatea pentru mine nu ne va face bine la amândoi. Așa că plecam săptămânal și de două ori la el. Din când în când mă întrebam de Emanuela. Și de urs. Erau acolo. În colțul lor. Să îmi țină loc de foame, de sete. De multe ori îl găseam pictând. Pe acoperiș. Pe pânze mari întinse, peste tot. Cu bilet de voie. De la domnul pedagog. Care știa liantul dintre noi. Și ne aprecia. Mult. Obișnuiam să dau și de pomană colegilor lui de internat. Și mă tăia câte un junghi. Mă tot întrebam dacă voi găsi vreodată plapuma caldă a unui bărbat care să vadă adevărul. Sau cel puțin să se prefacă. Asta îmi lipsea mie. Prefacerea. Arta diplomației. Arta disimulării.

Cum Antonia și Anton plecaseră o perioadă la alte studii, am rămas cu Paraschiva. Vasile, la fel, tocmea semințele. Le combina. Paraschiva cu cele două fete, Gabriela și Andreea, era sprijinul meu. A plecat și ea pentru o lună. Căci Vasile plecase pentru un an. Mă temeam că îi va înghiți oceanul. Dar, nu a fost să fie. Nu am crezut în veci că se va mai întoarce. M-aș fi resemnat oricum fără dureri. Doctorul, departe, îmi mai trimitea la post restant câte o rețetă. De viață. Așa. Să mă injecteze. Să nu cad. În măcel. Mama dădea semne. De boală. Care o măcina de peste cincisprezece ani. Și nici doctorii nu îi dădeau mai mult. Dar a prins revoluția. Puțin după ziua mea s-a stins în somn. Tânără. Era frumoasă. Brunetă. Cu ochi verzi. Cu o șuviță albă. O visez mereu. Cu bluza

albă de mohair. Venind. Și când se apropie de mine întoarce privirea. Se întoarce din drum. Să nu ne întâlnim. De loc. Știu că a adus în mormânt cu ea foarte multe taine. De-ale mele. Chiar dacă era mult mai secretoasă decât mine. Că eu, deși nu eram păgână, credeam în oameni. Mult. Și tata a crezut. Mult. Și s-a stins după trei ani. Chiar de Bunavestire. L-am găsit pe stradă. Unde este azi Muzeul „Vasile Goldiș”. Lat. Pe spte. Cu vesta verde. Cu străini pe lângă el. Trecători. Omenoși. Înainte de a se stinge ne-a spus la masă, adică lui Aurel, că are ceva de vorbit cu el. Era nemulțumit. Îl cercetam. Îl simțeam. Nu îmi lăsase nimic. Din casa părintească. Era ceasul lui Taica. Era dormitorul lui Taica. Era icoana mare. Cina cea de taină. Căuta anunțuri la mica publicitate. Dar nu a găsit, nici ceas, nici icoană, nici mobilă. Ultima lui dorință era casa. Să îi rămână lui Sergiu. Să o facă Muzeu. Pentru picturile lui. Pentru sat. Căci noi, toți ne cufundam în sat. Nu a mai apucat. În cimitir, de la mormântar am aflat cum că ar fi de vânzare. Casa. Cu tot cu partea mea? Primarul, neamul meu, m-a liniștit. „Lasă mătușă, nici nu am pus afară anunțul. Să nu te necăjim. O fi ea cumva!” Și a fost. Am vândut casa unor oameni, care, credincioși, au grijă de ea ca și cum ar fi a noastră. De fapt, noi chiar mergem acolo. Des. Nu mai sunt bujorii, stânjeneii, călăpărul, mărul, nucul, părul, căsuța (sobița), vișinul de la gard, cotreața, fântâna... dar este gangul Mare. Luminos. Cu multe flori. Acolo mă ascundeam cu Sergiu. De furtună. Până venea Oma. Să ne vadă. Acolo am mai îngropat doi pui de leandru. Sanda m-a ajutat, Paraschiva și doctorul, să trec peste aceste pierderi.

Dar ce, parcă mă puteam opri aici? Cu pierderile? Vai... pe nemestecate mi-aduc aminte cum am pierdut pe maica, pe taica, pe buni, pe buna, pe Lia, pe Traian, Gheorghe, Mihai, Mărioara, Margareta... Tanti Kuki îmi rămase ca o asigurare. La Adas. Pe viață. Parcă nu demult. Acum e Diana, e Ștefan... copiii lor... stau peste Mureș. Mă mai întâlnesc cu ei. La vii. La Domnii. Să ne amintim de pomii puși. De cei duși. Mai vin Mihaela, Salvina... să își umple coșurile cu poame scăldate în buruienile ce dau peste colibă.

Scurt pe doi ați zice, dar de unde atâtea nume? Doar nu se cer iertăciuni. După careva care-i mort. Nu... gura mea adevărat grăiește.... ca și cea care mi-a mai rămas acolo. Catița. Ea este ca un fond de rulment pentru mine. Pe care îl mai alimentez din când în când. Cum fac și Rodica, Ducu pentru ea. Când eu nu ajung... ulița e aceeași. Cu salcâmi. Cândva o și botezasem așa. Dar au mai plecat din ea până și Domnul și Doamna C.

FRĂMÂNTAREA

Tot ce a dospit
o viață
acum devine
un aluat
frământat
sub ochelarii
sufletului
ce-ți place
supa gargarisită
sau pasta de dinți
cu gust de... femeie panicată...

Taine 2

An de an itinerarul meu biologic sau biografic se scurgea undeva, amplasat sub pecetea solitudinii, dar nu a ratării... nu aveam voie. Dar și al iertării. Al uitării. Încolțea din când în când ideea unei răzbunări de timp freudian conjugată cu alternanța Eros / Thanatos.

Focalizate prin prisma omului care nu trebuia lăsat să piară, aceste temeri ajustate vârstei veneau obsesional, ca un refren și îmi șlefuiau urechile. Anton devenise șofer. Antonia își trăgea zilele din cauza bolii. Cum să îi spun lui Anton că în Casa Cărților nu mai era loc? Cum să îi spun că mă măcina gândul revenirii la Casa Culturală? Dar apariția meteorică a lui Alex m-a făcut să îi spun acestuia. Acum și el a plecat. Dar i-a spus lui Anton. Așa că împreună am cumpărat alt mobilier, alte cortine pentru care am fost cercetată, alte stații, alte covoare, alt tapet. Aveam colegi pe care moartea îi căuta și în sertare. Erau pasivi, gravi, gravitau înspre degradarea umană. Nici Florin Piersic nu i-a putut obloji. Nu am putut trece peste aceste manifestări, cu toate că Anton, Nela, Paraschiva mă susțineau. Țineam la caietele de poezie, deja erau câteva, țineam la telefonul cu centrală, la care răspundeam și știam că eram ascultată. Eram ca un fel de alter-ego. Al meu. Rusalinei nu îi puteam spune... și ea era pe funcție, iar Augusta mă mai însoțea abordând uneori o formulă confesivă în șlefuirea și

performarea textelor. Copiilor, celor trei, că așa îi plăcea Paraschivei și lui Vasile, le plăcea orașul unde se instalaseră. Mijlocul nostru universal de comunicare erau mesele pregătite de Paraschiva. Nu erau frontiere între noi. Ar fi vrut mereu să scriu ceva de genul: „arta între vocație și senzualitate”, dar știam că îi va dăuna lui Sergiu. Iar Anton m-ar fi făcut praf. De pușcă. Își făcuse un dosar cu tot ceea ce apărea prin ziare, iar eu o femeie ca un desen neterminat?!...

Sau ce ați fi spus de „Conjugarea unei vieți de femeie singură într-un context sau concept asumat”?

Asanat... pe alocuri....

Fire independent voluntară cu mine ce eram, lipsindu-mi sorgintea teologică... nici nu m-ar fi prins ... cum nici vigoarea masculină nu mă caracteriza, am început să fac schițe... linii... desene... neterminate... din care să mă inspir mai încolo.

Când?

Asta era? Când? Când și cuvintele îmi erau meschine, neloiale, iar eu, implicată în umilințe... teme redundante. Vreți? Nu mă doream poetă tristă.... nici subiecte grave... nici ironice...

Dar ce?

Voiam sintagme bazate pe ideea de cuplu, subtile și sensibile, dar și tactile. Și obiective. Și vizuale. Atâta mov. Atâta mov înmagazinaseam în anii cât am fost singură că trebuia să îl duc la second-hand. Să nu supăr pe cei de la „prima mână”. Îmi era teamă să nu mă monitorizeze ceva de genul „măi, poetesa”. Așa că în paralel am început o glisare altoită între realitate și ficțiune, amestecând planurile, abstractul, concretul... într-o ambiguitate care să nu ucidă familiei, familia, gradele de rudenie, să nu pun o altă rană peste cea care era, ci să mai vindec răni. Rebut? S-ar fi putut! Orgoliu? Nu! Să rup gura târgului? Asta urmăream? Nu!

Dar ce?

Păstorită nu eram să îmi iau turma în spinare... și să plec...

Există totuși speranță, îmi ziceam... ce-ar fi ca în spatele vocii mele ascunse, neauzite, să dansez tango, cum brazilienii preferă samba? Aș fi repetat cu aceeași pași molcomi... dar asta... nu

rezolva tot... M-am înscris la un curs de actorie. Acolo nu erau fețe crispate. Se citea bucurie pe fețele actorilor. Și am prins curaj. În clipele mele de meditație. Așteptam o minune. Zilele îmi erau limitate... să nu trec... așa, de-a boulea prin viață, doar de dragul cucoanelor cu păr roșcat, violet, grizonat. Cafeaua de dimineață îmi dădea când ipoteze, când ipostaze servile, apoteotice. Îmi doream să socotesc la un abac paginile Jurnalului zilnic, care acum împlinește treizeci de ani. Scurt pe doi. Trebuia să rup tăcerea.

Dacă observați, ocolesc primele mele apariții în public.... pudibundă, naivă și ușor dusă de val știam că nu voi pune punctul pe i, eram obișnuită să fiu neglijată, numai de dragul de a nu fi fudulă. Nu doream să scriu, de fapt scriam, să public. De cine să mă reazăm? Nu doream subkultură. Nu doream să produc efecte, să comit audiențe, la maximum. Și am ridicat mâna, parcă m-ar fi răstignit... nu mai vorbim frați cu surori, mame cu prunci, colegi cu prieteni... ne denigrăm... și atunci ce îmi trebuie...

Mâna ridicată ca pentru un școlăresc răspuns a prins... cum prind la coș baschetbaliștii mingea la fileu. Am trecut de la mucleș la ridicarea mingii la fileu și am scris... am tot scris. Dar nu pentru ca „scopul să scuze mijloacele”, ci pentru un reper moral... să fiu ceva ce mă știam... (intangibilă, molatică, loială... aplaudată și dezaprobată după divorțul de Ion, adulată sau nespovedită... mânată de o abnegație fără margini, tolerantă, nenuntită și mințită, dar generoasă. Nu aveam nici mașină, nici inele bătute în rubine... nu eram prinsă în lanțuri... eram o descătușată... ca și cum m-ar fi întins cineva pe sfoară, dar modestă, acceptată și de bruma de dușmani

Câteodată mă priveam în oglindă și mă întrebam cum mi-ar fi stat cu o tichie de mărgăritar în frunte, plină de recesiunea din suflet?

În anii care s-au scurs, Domnii din viața mea se numeau Domnul Present, Domnul Trecut și Domnul Viitor.

Am impresia că Domnul Present rătăcește nehotărât, apatic, printre multe nelămuriri de-ale mele. Cu mâinile fine, tresare la orice amintire. Cât umblase. Cât își dezbrăcase hainele ca să

semene cu ce ar fi trebuit să fie azi. Doar femeile ce le avuse îi mai măsurau temperamentele, urmele... de ruj, de pe cravate, gât, cămăși și de pe fese, umeri, bluze... nodul cravatei... știu doar eu... mă doare și azi. Era în noaptea de Anul Nou. Era o mai veche discuție, oricum...

„Îți amintești?” îl întreb. „te poticnești în minciuni, libertatea se plătește... mai bine să vorbim de lucruri serioase.” „De copii? Cam pretențioasă și această discuție!” „Nu te supăra, au trecut patrusprezece ani, e vremea să fim altfel”...

Ploaia se prelingea în șiroaie... adun în palma mea câțiva stropi, să îmi spele inelarul... o rază de lumină și am dat să ating în zbor un fluture, să învrăjlesc clipele... în aer era primăvară...

Domnul Viitor... e simplu... ca un Recviem... Avea să îmi spună Poezii, un volum întreg, așezat într-un fotoliu. De pluș. De fapt, două, dar poate unul gol. Sau amândouă. În ciuda vremii eu țin mult la acest domn. Am auzit că dacă scârțâie masa sau somiera sau scările... e semn de bine. Ca semn oprit. De fruct. Oprit. Astfel cât să mai pot admira lumina ce se va strecura prin geamul cu vitralii. Mi se usca mereu vocea, de mirosul draperiilor. Grele. De atâta vechime. De vetust nu putea fi vorba. Nici de greutatea cuvintelor. Căutătura ochilor aștepta lumina. De pe geam. Atât. Mai așteptam niște umbre să se prelingă peste toată camera. De birou. Anton nu ar fi acceptat niciodată să expună tablouri într-o astfel de cameră. Din cauza aburilor. De la cafeaua la ibric. Sau a merelor ce se prăjeau, căci în curte, merii făceau mere roșii. Ca buzele lui Anton. Mereu era cu arătătorul în mână. Închidea și deschidea cutii. Curios era faptul că în ciuda vremii, nu le ochiseră moliile, pe ele, cutiile. Din când în când, Domnul Viitor îmi cerea manuscrisele, când apunea soarele. Cu o cămașă lipită de trup, de atâta scormonit prin cutii, el, Domnul Viitor, în ciuda diferenței de vârstă, eu o mucoasă, el un bărbat la cincizeci de ani, îmi încredința versurile, luminat de soarele care se ambiționa să îmi treacă peste față. O față senină. Nu știai când glumește. Nici când umilește. Sau persiflează. Câteodată lua cutia viorii și ca într-o cameră cu o perfectă acustică, își prelingea degetele peste arcușul viorii, încet,

dulceag, molcom. Ca peste un trup de femeie. Peticul de grădină dădea în trotuar. Copacul înalt, cât o statuie sau grup sculptural își strângea frunzele și se încăpățâna să țină umbră. Să fie stăpân pe trotuar. Și va mai fi. Multă vreme. Căci vara mirosea a iarbă moale, iarna se prefăcea în sloi de gheață. Becul puternic era martorul întrebărilor...

De pe strada aceea m-au urmărit întrebările, acum la viitor, mă vor urmări.

„Mă va ierta, oare, copacul?”

Domnul Trecut, adică timpul îmi dădea senzația că în talpa piciorului pe care de atâtea ori l-a mângâiat aveam cuie... de liniște... sau îmi producea iluzii ajunse la degete, care cântau... lacrima... lacrima palmei... goală. De atâtea ori. Eu nui-am cerut nimic. Ca și în Minulescu: „Nu-ți cer nimic din ce-ai putea să-mi dai”... Iluzii, ele mureau în sărutul serii, care doream să nu se sfârșească. Puțină. Atât cât ne era dat. Să stăm împreună.

Și am început să scriu. În tot acest timp... Ce? Absolut ceea ce gândeam. Sau simțeam. Timid. Mă gândeam la telefoanele subversive. Dacă am una, dacă am alta, dacă am o carte, dacă am un număr de telefon, dacă sunt la examene...

Ploua cu speranțe. Încărunțite. De dor. Dar cum era să fac? De dorul împlinirii nu știam să mă prefac. Nici apa minerală pe care o cumpăra de la Aurel nu îmi scotea nici măcar o umbră. Că ar fi vrut să sfarme timpul, pe el, Domnul Trecut, și să îi dea realității partea ei. De plăcere. De bărbat. Care căra cutii. Făcea însemne. Căra colivia sufletului peste tot. Fără măcar să îmi dau seama. Din pieptul iubirii mele pentru acest Domn Trecut, deci, am început să scriu.

Mai întâi pentru copii. Materiale adjuvante lecțiilor, ca ei, copiii, să priceapă ortografia mai bine. Apoi, de dragul satului, povesteam că existența mea acolo stătea pe butucii peste care ploua sau ardea troița unei tăceri. Îmi era dor de nuc, de pruni, de ruji, de cărujițe, de călăpăr... de capra ce se înfură când mă vedea... de maica, de taica, de buna, de bunu... Evadam așadar... Între noi, alte voci se interpuneau, nici nu putea să fie altfel... Lumea pe care cu o

descrîm, în *Pagini trăite* era o lume intactă, scoasă ca dintr-o cutie, o lume sub depresiunea vîntului, lumea mea. Singură. De multe ori aprindeam paiele zvîcnirii pieptului, așa, să tacă anii mei, tot mai mulți, în oglinda fluidă, rănită retrasă, resemnată. Satului meu, Macea, acum, iată îi pomenesc numele, i-am rezervat alte pagini... acelea, când diminețile îmi spălau fața, cu roua albă a insomniilor, prilejuite de grijile vieții.

Serpentine abrupte îmi oferea viața. Bărbatul altei femei... se ferea să recunoască că el era Domnul Timp Trecut. Nici nu doream. Nici nu i-am spus. Îmi era de ajuns că am crezut într-alt timp, Prezent, a cărei soartă nu îi fusese alături. Și ce poze... De bărbat. Singular. Dar cu doi copii. Cu târcoale. Și eu... care credeam că, dacă două suflete singure... se regăsesc... era bine... Ah! NU! Căuta Femeia! Cea care murise. Nu cea care a ales să fie singură. Pentru copil. Dar și pentru Domnul Trecut. De care acum vă voi tot povesti. Cel Prezent alegea Turnul de Fildeș, Camerele multe, sufocate. Vechi. Vechituri. Pentru copii. Cel Prezent alegea Piramida. Albastră. Infinitul. Departe de singurătatea mea. Și-a străzii. Nedespărțit de notițe pe care le lua de la arhivarul din colț. Și le așeza în vasele abandonate, în care, din când în când aprindea flăcări, bețișoare, probabil se temea de noi răpiri. Sau coji de portocale cu miez de nucă.

Ce departe eram! Ce mult îmi doream să vină, măcar la unele din lansările mele de carte scrisă, să alung moartea... Dintr-un sicriu. Al luminii. Dar nu a venit. Tot timpul eram pe contrasens. Eu. La macaz.

Calendarul îmi spune că unele dintre lansările de carte și-au pus amprenta peste ideea mea de a da o palmă Domnului Timp. La una din ele a fost și Zărândan și Sergiu și mătușa K, Dorina. La o alta, Residence, a fost Mura, Rusalina, Sergiu, cu haina peste umăr, ca un Don Juan, Corina. Amfitroni: Cornel și Adriana. Discursurile s-au împletit, căzând peste lumânările și aplauzele care spărgeau pacea... de parcă am fi fost la un Congres... în așteptarea corului de poczie cu tort în formă de carte.

În tot acest timp... până am ales satul, lirismul meu... eșuat pe nisipul din clepsidră, ce suspina într-un miez de iubire necoaptă.

Pentru sat aveam doar viză de flotant, călcâiul vremii îmi lovea cizma frunzei pe care călcam doar la Cimitir... a doua mea casă. Casa Veșnică...

În scurta mea pierdere de vreme am ajuns cu *Macea, alean și dor*, în sat. De Sfânta Mărie din visul meu sfărmat în pietrele ce le mai întâlneam în cale am reținut un alt Domn, care mi-a fost alături... ca în legea compensației... stătea în lumina dinapoia mea, atemporal și am crezut în Talantul ce mi-l oferea, acoperind iubirea întreruptă sau urcarea iubirii în rugina aiurea... dispusă în somnul meu. La țarm... Care? Acolo, cearcănele nu se lustruiau cu Doamna și Domnul F, dar mai ales cu Ivan. O familie care îmi alunga Potopul. De singurătate. De înfrigurare. Mai ales că masa lustruită ca și papucii pe care îi pregăteam de copilă la Sf. Nicolae, era împodobită cu aranjamente florale. Albe. Ca buchetul. De mireasă. „Mireasă?” „Da!” îmi șoptește Domnul Trecut. „Logodnică! De-a pururi!” Și am stat acolo până la asfințit. Papucul lumii ne privea dintr-un ungher. De ea ales. Dinspre parc. Coaja vremii atingea prima adiere de speranță. Eu coceam pe vatra amintirii același colac al amintirilor. Același Jurnal. De una singură. Eram spânzurată de un alt catarg căci îmi schimbasesm și locul de muncă. Din fericirea valurilor prin care mă împresurau mâinile unor copii nevoiași, aceeași de pe vremea „ca la douăzeci de ani” – am trecut la alți copii, care mă „patrulau” pregătindu-mi asfințitul. Fericirea, pentru mine, ținea cât un val... înspumat...

Inima, încet-încet se scutura, ochiul de iubire, ce eu încercam să îl deschid, se închidea, ca într-o antologie. Când ei nu își mai încăpeau în piele, eu muream câte puțin... din cuvintele lor, roase de molii, răzbătea un rod mort, nefecund, care omora până și florile stropite cu jet. La purtător. Pentru mine, vremea se încrețea zi cu zi, ceas cu ceas. Dar cui să îi spui? Fiecare avea cuiul lui... a rămas acolo... ceasul... căci Idolul meu, Copilul, se pierdea prin pădurea de oameni. Nu, începeam să mă învăț în jocurile de silabe. Din cuvintele lor de lut, căci de firave trupuri nu putea fi vorba, decât de patru – cinci se alegea praf. În ochii asfaltului pe care îl traversam zilnic. Nu mai erau plopii. S-a fost pus un semn egal pe arterele

principale ale străzii. Așteptam un cutremur să așeze lucrurile știute de mine la optsprezece ani la loc. Alții mi-au scris... necrologul... cu ploi de viitor... uitasem să vă spun că vorbesc de ultimii cincisprezece ani, dinainte de ziua cea mare. Ei s-au încheiat brusc înainte de marea Zi. Nostalgiile îmi erau patinate de fereastra pe care o deschideam înspre o altă lume. Cea culturală și cea scolastică. Amândouă însă descuiiau nasturii reali și ireali ai unor existențe anoste, cum ai deschide un șliț, cusut, fără fermoar sau nasturi. Adică, de tot cusut. Să nu poată pătrunde în cămașa groasă pătată de ruj. Ce trecea peste șliț. Mai jos...

Taine? 1 și 2? O nouă zi? Pe nostalgii să mă pot bizui? Mai va... Trebuia să deretic prin universuri, printre cravatele colorate ale Domnilor Timpi, să caut sămânța de început. Sărutul de mână ca marea... ce de țarm ne leagă... ca să-mi zvâcnească pântecul... la vederea lor. Și apoi să scriu Simfonia gândurilor...

„Mă uit la tine!” îmi zice Paraschiva... și văd pe alta... „Îi ascult pe alții și te aud pe tine...” răspund eu. Decorul buzelor mele însângerate îmi amintea de Anton. Totuși Antonia se pensionase. Călătorea mult și s-a stabilit într-o țară a măslinilor. Să aibă grijă de prietena ei cea mai bună, Dora.

Când Anca mi-a adus ceai de sânziene galbene am crezut că se dărâmă cerul. Îmi amintea de casa lui Anton, din colț, de lângă ceainărie. Atunci mi-am închipuit că îmbrățișez același soare. Galben. Ca și ceaiul. Neîndulcit.

Încercam să mă albăstresc, dar tot... să nu cer nimic... cui?

Și, uite-așa, scriind, grafica o făcea Sergiu, neliniștit ca și mine, am ajuns în trenul versului. Apoetic. Vagonul de clasa I, la Soare-apune...

Cu virgula plus-minus. Înspre și dinspre lume.... Ina? Da! Ea știa! Și aștepta să scriu. Cartea iubirii. Dar nu se tulbura. Știa că în mine fierbea durerea și speranța. La fel ca și Doamna M. Ea era la alte hotare. Ale puterilor. Nevăzute. Ale morților. Care se sărută cu viața.

Pasiunile mele ascunse... le șopteam copiilor mei... ultima mea generație... „C”... ei fugeau avântându-se din toate puterile...

vedeau realitatea mea. Măcinată în colțurile ochilor. Ai buzelor. Patimile îmi încălzeau călcâiele... jarul ... mistuia dorința. Ascunsă. Nepătrunsă. Pârjolită. Pe un drum al greșelilor dar toate, absolut toate recunoscute. „Pornește, tulbură, agită” îmi spunea Anca. „Dezleagă-ți părul, nu e păcat... revarsă-l peste sânii dimineții, peste durerile zilelor ce ți-au mai rămas... după cincisprezece ani”.

„Leagă-ți literele scrisului peste bătăile inimii, așează-le încet peste vântul ce te poartă de la o speranță... la alta... și înnebunește-ți pașii... din cărțile scrise nu vei face avere... dar te vei apăra cu ele de copita și de pumnalul celor 10 porunci, pe care le-au rostit degeaba.”

Iată câteva din poruncile pe care mi le-am rostit singură... de treizeci de ani încoace, cu o pauză „dscriptivă” de cincisprezece ani. De femeie! De mamă! De iubită! De prietenă! De amantă! Fidelă... dar ce folos?...

Iar în vremea aceasta... norii... întârziu și să mă sărute.... negândindu-se că tinerețea, viața se mai măsoară și în curcubeie... de-acum... păși-va timpul.... iar eu îmi voi ascunde cearcănele sub crema vindecătoare...

Aveam starea mea? Am atins stelele? Oh... nu...

CÂND(EA)

când
peste flori
s-or așeza
cuvinte
„să-mi dai
Scrisorile –
‘napoi’
udă-le
cu-ncercarea-ți
de
a atinge
un strop –
Poezia
Corabia –
Cortina!
Sculptură
dantelată
pe
o
scenă
într-un vas
de lumină
.....
când?

Taine 3

După cincisprezece ani...

Viața mea, ca un puzzle cu piese minuscule nu se va fi putut compune niciodată. Aveam uneori senzația că eram un cobai. Pe care se făceau experimente de... laborator. Cu păpuși vorbitoare... din când în când mai adăugam câte o piesă... Cârpeam... Ce? Când m-am trezit era tot Sfântul Anton. Așteptam să îl cercetez a șasea oară. Chiar în aceste zile de Marți mi s-au întâmplat lucruri frumoase, nostime, neprevăzute...

Rusalina era trează. Spăla. Cu reducere... la curent.... pe ea și pe Paraschiva nu le puteam niciodată copia... de fapt nici nu intenționam eu... oricum nu eram o copiatoare nici la propriu, nici la figurat. Ele aveau ceva din aerul șvăbesc, nemțesc, perfect... eu... puțin mai (ne)adunată... Dar tot perfectă, altfel decât ele, aceeași zodie, dar altfel...

Deci, acum când m-am trezit... pisicile nu mai urlau a sălbăticie sau a sălbăticuni. Era o noapte cu stele căzătoare ... nu am visat mov , de obicei... valurile nopții mă scaldau în luna ce îmi bătea în geamul de la dormitor. Ce simplu era acum în dormitorul alb, negru cu picățele mov... crema de pe față, de noapte, crema antirid, căci începusem să o încerc, nu se dusesse. Îmi făcea o față cremoasă, lină, fără asperități, catifelată... La ce? Nu era nimeni să mi-o mângâie... să îmi sărute urmele... să se sature de gustul ei... al

cremei... Oare Anton își mai amintește de prima noapte, când urmele de Chanel le-am șters pe scări... să nu deranjeze șoferul de la Getax?

În timp ce mă concentrez să scriu, mă pregătesc și de o după amiază frumoasă, la un ceai, între femei... ce să le mai servesc? Smochine, măslina, fructe... cum să le spun, lor, că aș vrea să îi scriu sau că i-am mai scris lui Anton despre mine? Poate merita, fiind singur... încet, de pe obraz mi se preling sudori... de atâta amintire... Vag mi se înfățișează și chipul lui... Oare a măturat zăpada? Luna îmi zâmbeste, deloc ascunsă. Blândețea ei se răspândește în livingul meu.

„Câte cărți aveai odată!” – îmi amintesc de spusele lui Anton, când m-a vizitat prima oară... aici, în câmp...

Oricum, în ultima vreme îmi oferea doar cărți, să completez golurile... de pe rafturi... Un suspin adânc, profund, îl cuprindea ori de câte ori mi le înmâna. De teamă că nu o să mai plec?

„Nu am venit să stau mult, mă grăbesc!” – erau primele mele vorbe, să îmi alung freamătul, zbuciumul, chemările, pornirile. Iar în vremea asta, doar norii întârziți, întâlnindu-se pe cer nu pregetau să se sărute. Nu l-am sărutat niciodată pe Anton. Nici el...

Dar acum, după cincisprezece ani simțeam nevoia să îi scriu, să îl caut, să văd dacă e bine, deși era mult mai tânăr... mult mai bărbat... mult mai căutat, cunoscut... și de ce nu? - adulat...

Toți își aminteau de el cum i-a ajutat... Cândva... când era portar și știa la ce uși să bată... Avea atâtea chei... să deschidă...

Veți vedea, dragii mei, câteva puncte de suspensie, pauze în scrisul meu sau ați și văzut...

E ca un jurnal, de fapt... din *Jurnal de una singură* sunt spicuite... doar că între timp mai și gătesc... am o plăcere grozavă să gătesc pentru cei dragi. Dragi?! Da! Câți mai am. Câți mi-au mai rămas. Cu Paraschiva găteam pentru toată strada. Cu ea împărțeam totul. Atunci... rețete dulci, acum zahărul... a devenit pentru mine un subiect tabu... Știți...

Cum spuneam, am o plăcere ieșită din comun să gătesc, să colecționez rețete, să le fac celor dragi surprize... Casa pentru mine ,arta gătitului sunt mijloace de a-mi ocupa timpul... ca și scrisul. Când i-am spus domnului T. că o să scriu o carte mică, despre povestea lui Anton cu Antonia a tresărit. Cuvintele i s-au încâlcit pe buzele-i expresiv de mov... Căci și fața lui exprima un mov... Singurul care m-a înțeles... cred... chiar spunea cuiva la o întrunire: „uite o prietenă care scrie... ca la douăzeci de ani...” De fapt, aici chiar îi și mulțumesc pentru toate cuvintele de bine, de încurajare, exprimate în Prefețe sau alte întruniri de suflet. Erau imbolduri sincere izvorâte de lirismul pur. Nu am urmărit niciodată nimic... de la nimeni, dar a fost și primul care, din bogăția de sentimente mi-ar fi sărutat doar perna degetelor și fruntea... pentru el descrețită...

Deci, când i-am spus a înțeles că sunt atâtea persoane cu numele de Anton, dar niciodată nu i-am spus în întregime viața mea, a dedus-o din *Pagini trăite*... în pseudo-poezia mea.

Vocea lui, cu sunete și inflexiuni, și m-am gândit că m-ar putea ajuta să scriu iar aceste Confesiuni, să îmi așez literele în vântul care ne purta pe noi, prietenii, de la o speranță la alta... și-am îndrăznit.... Doamna M chiar citise într-un cotidian o clasificare, mă rog, o ierarhie a scriitorilor și-i părea rău că nu și-a găsit acolo pe colegul care scria de mult.... Știți...

Doamnă, îi ziceam, colegul Dvs. tulbură, agită, aprinde nearderea... nu are ce căuta nici la posturile TV, la Prima time, acum nu vedeți că orice stradă are second-hand? Prin acești scriitori păși-va timpul...

Haide, doamnă M, mai aveți o rețetă de langoși? Ca la Socodor că vin copiii clasei C la mine...

Atunci doamna M mi-a povestit un lucru fantastic... dorea să afle cât mai mult despre satele care , doar pe hartă mai sunt și a plecat în căutarea satului Varnița... cu tot cu o vecină, cu care la Podgoria , obișnuia să își servească zilnica și amara cafea. Știți... zahărul...

Acolo după un drum printre poteci șerpuitoare și șuvoaie de ploaie, văratică, fierbinte, l-a găsit pe Anton, păzea camera portarilor, era foarte primitiv, știutor și prevăzător în toate. Chiar le-a arătat colecția de pietre rare, de pe stâncile din apropiere. Ele, cum nu aveau unde înnopta, au întrebat de o cameră... acolo, ca la mănăstire, erau chilii... și le-a oferit unora de dincolo de valea râului Nisipoasa.

Golul din sufletele lor s-a umplut, după întâlnirea cu Anton, deși eu cred că nu era el, ci doar o perfectă asemănare. Le-a povestit cum a ajuns acolo, cum cum caută locuri nepopulate, oameni ce nu mai sunt, cripte părăsite și că s-a stabilit, definitiv, acolo. Doamna M l-a cunoscut în tinerețe, când ea vindea ziare la chioșcul de la Piața Mare, acolo unde el slujea ca preot, căci am uitat să vă spun, l-a slujit mult pe Dumnezeu... așa i-a fost sortit... ca și mie. Să încerc de toate. Așa am cunoscut-o pe Corina, pe Vlad, pe gemenele Iulia și Vanesa, pe Brigitte... la ele locuiam atunci când părinții lor nu erau acasă. Eram a doua lor mamă. Sunt și acum. Mă mai cercetează... ca și Alina, Doina, Simona, Lavinia... Cu Dona mă văd de peste patruzeci de ani... la întâlnirea de la Antonia, nu au lipsit prea mulți – Viorica, Mariana, Aurora, Aurel, Ilie, Nicu, Ariadna, Terezia, Gigi, Petrică și cine altul decât Remus Nae, surprize... surprize...

Ești nebună, ca de obicei, a mai apucat Doina, să îmi zică, preocupată că striga catalogul cu Victor Dobre. Prof. de mate. Știi, draga mea, lacrimile tale, când tu ai vrut, nu s-a putut... Acum?!...

Vedeți punctele mele de la început, punctele de suspensie de acum vă conduc înspre o poveste... De fapt, pe prof. de mate, l-am regăsit în urmă cu ani, la un banchet, fusese coleg cu Aurel, m-a invitat la un vals, căci Aurel nu a știut nici nu a vrut să își scoată partenera în... lume. A luat pe altcineva de la masă la dans. Așa ca să-și vadă ce?... că ce? Și atunci am aflat... că au fost colegi la un liceu de băieți.

„Ce-i cu ochii tăi?” a întrebat Doina.

„Știi, voiam să mă întorc acasă...”

„Doar e seara noastră!” a răspuns ea...

„Da, dar eu mă voi întoarce cu stopul... am mai făcut-o... când Aurel a preferat mașina unei colocatare languroase. Și s-a ciocnit de mine... acolo... la spital...

Din vorbă în vorbă, Remus își depăna Amintirile. Valencia l-a făcut bărbat împlinit cu soția lui. Îmi plăcea să îi spun doar eu Gina. Seara ei mă duceau acasă prin arcul curcubeului... A fost o săptămână ce ne-a purtat de la o speranță al alta, de la apele tulburate de liceu, la stele căzătoare. Ne-am fost adunat cei mai mulți, jumătate din clasă.

Amintirile... vin... și trec... Am regăsit-o pe Ina acasă. Și pe Anca.

Lasă-ți vocea. Cu al ei sunet să ne-nnebunească... ești atât de cuprinsă de durerea zilei trădătoare, îmi ziceau ele. Între timp m-a sunat Daniela. Fiica ei, Olimpia, creștea și am vrut să o am la suflet ca pe o copilă... se plămădea într-o iarnă, când pașii mei treceau corul unui zbor... spre alte zile... de care îmi era teamă.

Mă gândeam dacă am locul meu pe noua scenă... a celor mulți... năpăstuiți... singuri...

Sergiu se temea de aceste zile. Ca de mama focului. Știa că nu pot lăncezi. Căminul era dragostea mea, dar nu lipsea... umbra anotimpurilor de demult...

Iată, mă-nchin flăcării tale. Timpule Trecut, îmi ziceam te ating cu vârfurile degetelor și caut anii care m-au încurajat, despletindu-mă ca de o blestemă.

„Vei arde ca un foc!” – mi-a răspuns Domnul Timp trecut, hai, fă din acest foc, un tremur... cenușa să o presari peste mitul ori legenda unei vieți, ce nu te-a ocolit. În timp ce vatra stinsă îmi vizita căminul în timp ce aveam în față Catalogul periplului Doamnei M, am încercat să nu mor... să sedimentez picătură cu picătură atemporal – anotimpurală și....

Primul pas: i-am scris lui Anton, acolo, la Varnița: „Au fost ani prin care am trecut singuri... de-a lungul și de-a latul drumurilor, vreme de cincisprezece ani. În păduri am văzut trunchiuri care plesneau la arderea mea pentru tine...dragostea nu moare... nici

nu am pretenția că îmi aparții... presimt că te mint, că mă căiesc prea mult. Reții ce vrei din aceste rânduri. Pe mine mă mistuie vremea, timpul ce s-a scurs. Cum flacăra mistuie rugul biblic. Acolo unde ești, să culegi, să culegi crini și pentru mine, în zorile dimineții... până când noaptea își schimbă veșmnintele..."

Asta a fost prima scrisoare. Nu mi-a răspuns. Nici nu mă prea așteptam.

Înainte să îmi fi adunat pruncii, să strâng stropii de lacrimi ce-mi plonjau pe față, înainte să mă adun în cenușa anilor le-am povestit prietenelor mele. Pe Rusalina am găsit-o tot așa... nemișcată. Pe Paraschiva mai atentă ca niciodată.

„Credeți că Anton a uitat ziua, zilele când le-a promis Zorilor din mine că nădejdea sau deznădejdea se vor strânge într-un timp trecut, le-am întrebat cu oarecare tăcută și veșnică și de mult temută tăcere, ca o fugă în cer..."

Ele iarăși au tăcut. În timp ce priveam cum primăvara fugea de lângă noi, erau zilele noastre, ne-am gândit să îi scriu, din nou, lui Anton sau poate chiar se reîntorsese după veșminte, alimente, carnete... Dumnezeu știe...

Ca să-l știu mai aproape mi-am făcut un ceai, numai ca să beau din cana veche ce mi-a dăruit-o într-o lungă călătorie, rămasă de la sora lui.

Al doilea pas...

„Când vei primi această scrisoare te voi recunoaște citind-o, după semnele de pe cer. După căldura din venele mele. După urmele Căii Lactee sau a Ursei mari. După cum mă cauți prin plantațiile de tuia, aloe-vera, magnolii sau arborele vieții... care viață? Aceea în care ai fi vrut să te ascund după fulgerele care aprind tunete, după luminile din raiul în care aș fi vrut să călătorim după frunzele platanilor, la umbra cărora nu am adăstat printre săruturile de care nu m-am bucurat. Se sting ochii mei acum, legând absența ta de căldura vieții mele, uneori atât de rece, ca mâinile ce se opreau să îmi zguduie trupul, la atingere..."

Acolo unde ești, deci, acum, dacă ai stins rămășițele incendiului ce îmi mistuie trupul singur, dă glas culorii, mov, din chipul tău și caută-mă."

Era toamnă! Mijloc de octombrie. Și cum pe apă, pe soare, pe frunze, lăsăm urme, ziua avea să cânte, taina ce mă împresura și ca-ntr-o ghicitoare... am ghicit... mi-a răspuns, dar scurt, cred cu un opaiț, pe masă: „Relaxează-te. Invulnerabilă cum te știu, voi veni. Se vor aprinde vânturi... noaptea va acoperi cerul, va acoperi potecile... cu focul stupid al patimilor tale, înflăcărare... nu te descuraja... nu ne vedem prima oară, deci așteaptă-mă relaxată...”

Am retrăit atunci, la mijloc de octombrie, că am visat visul adormit la o poartă... că este viață... că nu am murit... era să mor de atâtea ori...

Așa, că, poarta mi s-a deschis... când l-am văzut dinspre gara Vladimirescu...mi-a înghețat și respirația și buchetul de brândușe și mi-a reînnoit aceeași dâră de lacrimă... pe obrazul roșu, cum roșii îmi erau și sânii... dezgoliți... Știind că mi-am împlinit prima vară, atunci, în urmă cu treizeci de ani, șuvoiul neiertător, drumul binecuvântării prin dragostea lui...

Nu a rămas nescrisă pagina cu numărul treizeci, nici cea cu numărul cincisprezece. Dar, cum tot ce e frumos trece repede, Anton a ales să plece, iar, dar pe coasta unui deal, undeva într-o fundătură: „Dealul cu porumbei”. De acolo trimitea ramuri, pentru măhuri de stradă... I-am scris a treia scrisoare...

Al treilea pas...

„Ți-am scris numele pe o frunză de stejar, acolo unde ești acum, să nu-l poată nimeni șterge... ți-e scris numele pe trupul meu, pe picături și stropi de roșu vin. Panaceu universal, cum obișnuiai să îmi spui, ți-e scris pe ochii moi, pe vântul ce-l voi călări ca pe propriul meu cal, înspumat ca șoaptele buzelor mele, la granița dintre timpuri, ca să te păzesc... acolo...”

Să nu frângi aceste rânduri... cum nici filele cărților mele... m-ai ajutat în alte dăți... dar nu să scriu...nu îți plac versurile femeilor – găini cocoțate pe pinteni de cocoș, nu-ți plac... cerul care înșeală prin nori ca apoi să vină... soarele....

Lumea mea nu seamănă cu a altora. Cu a ta. Nici atât. Eu nu sunt o femeie acoperită de depresii... mă plâng, recunosc, adesea, dar numai celor mai puternici... decât mine. Vreau, vreau doar atât:

să îmi spui simplu, pe nume...Numele meu e Lacrimă. Dor. Speranță. Deznădejde. Durere. Poezie. Pe care nu o mai citește nimeni...

Sfarmă acum pietre din coama dealului, pentru mine și scriemi dacă ai plăcere...”

Gândindu-se că i se vor termina proviziile a ales să vină de data aceasta cu Antonia. Era și ea în vacanță după ani mulți petrecuți acolo unde avea grijă de o bătrână.

Ne-am revăzut pe terasa unui local, la un ceai de fructe de pădure, aduse chiar de el. Chelnerul a acceptat să ni-l prepare. Am povestit de fotbaliști ratați, de maneliști chiaburizați, de cântărețe siliconate și de veverițe roșcate, împănate cu pene de păun. Ceaiul îl sorbeam cu ochii închiși, cum închiși îi aveam și când ne iubeam ca la treizeci de ani. Mă rușinam sub plapuma privirilor lui, m-aș fi dorit să cobor dintr-o ruină, dintr-un turn de biserică, de lângă clopotniță, cu obloane protectoare, să mă îngrop de plăcere...dar... în el se tot schimba ceva... Vârsta? Nu! Era mult mai tânăr. Profesia? Nu! Doar el era părintele Geografiei spirituale...

„Atunci ce?” – mă întrebam ades.

„Poate o boală... teama de necuprinsul veșniciei că obișnuia să îmi spună că va trăi puțin, mai un an, doi... deși era tânăr...”

Dar, cum, dinspre el, nu se deschidea infinitul pustiu... nu îndrăzneam să întreb ce nu ținea de mine... nu știam când glumește, nici când este serios, de fapt, era tot timpul sobru, ca o cutie de chibrituri ce aștepta să se reaprindă și eu îi respectam dorințele... îi răspundeam la provocări... dar nu îmi depășeam condiția...

Când a venit vremea să plece din nou am avut un semn ciudat. Mi s-a rupt un inel alb. Mignon. De pe mâna stângă... chiar de lângă verighetă. Semnul ce era oare? Am citit repede în cartea de vise, inelul însemna logodnă, legare, credință, încredințare, deci reînnoțire... l-am schimbat cu un altul, dar cu piatră mov, că mi se potrivea cu lăntișorul... cu cerceii... deși pentru mine bijuteriile nu însemnau nimic, decât cele cu valoare simbolică, deci inelul devenea de acum o parte din memorie. O poveste... poveste... cum chiar în aceeași zi să se rupă? Așa că am aflat de Anton de la

o cunoștință comună, doamna F, că a plecat cu familia, venise, știți, Antonia, și au plecat toți la mare pentru câteva luni... căci acolo în sihăstria de la deal viața era grea, rupestră, și dură. Mă vedeam la Porțile Începutului și Sfârșitului, buchiseam neliniștea, sorbind din ceaiul și cana ce le-am primit când s-a reîntors. O cană veche, mov, fără mâner, care valora cât o viață. De om. De la un om. Ce nu oferea cadouri, daruri, dar oferea opera desăvârșită căruia nu i-am rostit niciodată Numele, ci i-am citit slovele. De data aceasta mi-a scris el, primul, cu titlul „Cineva te cheamă, prin rouă...”

„Tu păzești glasul slovelor mele, le cercetezi, de acolo, de unde îți servești familia. În care crezi. În care ai crezut. Și când eu nu am crezut că pleci. Tu ai fost de vină. Acum te întâlnesc. Nu ești, neapărat, ce am pierdut. Dar ești. Prima. Ca să exiști pe un hotar de zid, de nor, de zori, îți voi rosti numele. Altul. Nu pe cel care îl știu toți... un nume predestinat... Nu știu unde ești, pe unde calci, nici când ne vom mai întâlni... mașină nu am, nici nu știu dacă tu ai, îndoiala mea este dacă inelul rupt, de care mi-ai spus poartă culoarea aurului, la care nu ții nici tu, nici eu...nu știu nici dacă ți-am împlinit vreodată dorințele, tu nu ceri, tu nu te afunzi decât în nopte.... noaptea ta... în consoane și vocale, doar de tine îngăimate, doar de tine știute... după ce trec din seară, chemi licurici să îmi lumineze noptiera, dar și somiera pe care tu, dacă dormi singură, în abisul nopții, va începe să îți vorbească de neîmplinirile tale, de pierderile tale din suflet, de aparenta și prefăcuta palmă pe care o deschizi să îți ghicească doctorul tău, doctorul de suflete, prin chiromanție mersul, încălecatul, descălecatul vieții. Nu uita, vine vara, nu te pierde în aburii ei, înapoiază-te încet... glasul se pierde cum și pașii tăi se pierd la scârțâitul ușii... în pivnița plină de rădăcini de la copacii ce îmi țin de umbră sufletului, oare, vei mai trece așa, în trecere?...”

Al patrulea pas:

Chiar dacă femeile, sau, e cazul meu, singular, fac primul pas, după ce am văzut că îmi scrie, am răsfrânt cum răsfrângi pâinea în patru și faci o cruce, la mijloc, acolo unde e arșă de vatră, deci am

răsfrânt timpul, am răsfrânt clipa și am mai făcut și altele între timp. În cele șase luni cât era plecat am socotit să mă aplec înspre aceste domenii. Astfel am clădit o altă casă, v-am mai spus, am turnat ciment peste morminte, am călătorit mai mult, am zălogit vremea, că se apropia vacanța mare, pentru mine, interzis...

Am schimbat mobilele, am înflorit terasele, am scris Pagini trăite, pe mai multe planuri, dar niciodată nu m-am aventurat în cercetare. Deși Domnul T. mă avertiza: „Aș vrea carte mare, cât sufletul tău...” Nu am avut curajul, nu mă simțeam pregătită...

Nu am îndrăznit niciodată, măcar o dată, să îmi depășesc puterile, credința... am mai scris cronici, ziarele mă cunoșteau, îmi deschideau paginile cu nesăț, cum o făceam și eu... am exersat și în artă. Sergiu zicea „nu e rău”... câte puțin...

Al cincilea pas

Ziceam cu ceva timp în urmă că Sfântul Anton mă chema a șasea oară. Chiar numai în trecere. Am respirat un rece aer, dar mi-a priit. Le-am văzut pe Corina și Adriana mai deschise la suflet ca niciodată...

Timbrul glasului lor...

„Uite, mami, a venit profa!” a rostit Corina.

„Și ce amprență ai pus asupra ei” - continuă Adriana.

Vlad urma să vină de la Timișoara, era deja asistent universitar, iar Cornel își vopsea una dintre mașini...

Între aceste cântece de lebădă și norii grei de afară, un alt semn la fel de ademenitor, tot într-o zi de marți. M-au sunat gemenele, cum obișnuiam eu să le numesc, după ce abia am reușit să le recunosc. Și câți ani... de atunci... când îmbinau cuvinte și iluzii... alergam, către ele, zi de zi, câtă vreme mi-a cântat bocitoarea, tainic... tandru... căci și atunci aveam nevoie de tandrețe...

Mura și Rusalina mi-au dat de veste că Dita s-a dus... cu tot cu pisici... la poalele liniștii... într-o densă ceață.

Nu am mai scris demult... au trecut atâtea zile. Frumusețea umană care a sălășluit în mine cu fiecare cuvânt primit, încurajare, a fost fără de cusur. Nu am mai scris, așadar, dar nici nu am șters

cuvintele... acelea din urmă. Mă și simțeam ca un fluture smuls de pe petala unei flori sălbatice și așa în ultima vreme m-am fost înconjurat de către sălbaticii... care acum m-ar fi convins că s-au domesticit... aiurea... le-aș fi recomandat un insectar anonim să se poată opera, când vor fi vrut să se radă, tundă, sau dăltuiască... cu o daltă de sânge... nu am făcut-o. Le-am ocolit. Vorbe. Farse. Limbaje... false cuvinte... acum e prea târziu...

Un singur lucru mai aveam să aflu în aceste zile geroase de afară și din suflet. Era povestea gemenelor. O tristă aducere aminte, o maturizare prea precoce, o lecție de viață, scăldată într-un spre ce, spre unde să apucăm? Le știam tot cu ciocate împrumutate, dar mintea lor de acum poate rivaliza cu una a unui om mare, matur, prea încărcată de emoții...

JUCĂRIA

Ai grijă
să nu strici
iar
jucăria

.....

atâtea
jucării –

.....

atâtea
mângâieri

.....

în somn
jucăriile se despletesc –
– ai grijă...

ai atâtea
jucării
stricate...

.....

Jucăria –
de ea îmi spuneai –
(ca unui copil)

.....

dragostea...

Taine 4

Orișicât aș fi dorit să ascund schimbarea nu aș fi putut. În cartea vieții scriam zilnic câte o pagină ca și cum aș fi alungat praful de pe cărțile tot mai puține din bibliotecă. Le vindeam ca să am cu ce să-i plătesc drumul lui Sergiu, pe vremea când făcea acel dureros drum înspre pictura sufletului... în schimb găsisem o Casă a Cărții, care mă primise, chiar dacă la început mă privea cu teamă de necuprins.

Sergiu devenise om mare, nu degeaba cântecele mele se zbăteau între nori și liniște, câtă vreme tainic îmi jeleam singurătatea. Nu putea fi vorba de o depresie. Mentorul avea grijă, singur și deschis la vorbe, dar și la fapte... tandru, să mă facă să nu presimt viitoarea iarnă... Da! După atâta primăvară... El știa să îmbine pe potecile pe care le traversa zilnic, înspre mine, cuvinte și iluzii, cu un timbru al glasului, care îmi dădea frisoane. La fel ca și Anton. Dar, se temea de păcat.... Mereu invoca motive. Era grăbit. Nu știă să sărute nici sosirea, nici plecarea mea la casa cu etaj. Acolo la poalele liniștii, mi se oprea respirația... iar serile de toamnă îmi sporeau teama de trecut... care devenise prezent... Mă gândeam zilnic și la Paraschiva, care nu mai avea păsări în ogradă, doar flori. Ea nu putea să se mai joace cu propriile dorințe. Acum număra doar scânteile... Deși ne-am luat toate odată vacanță și Rusalina și Paraschiva și Dona, Cecilia... ne vedeam rar. Fiecare

cu felia ei. Mura ne mai dădea câte o cupă de înghețată. Aurel dădea semne de oboseală fizică, zilnic folosea unguent, de sânziene galbene. Ca și ceaiul.

Între timp mi-am cumpărat un șemineu ca acel al lui Anton. Dar nu era antic. Era o combinație între nou și vechi, dar căldura însoțită de o lumină crepusculară îmi invada casa și îmi ținea loc... de surâsul lui. Care îmi umplea sufletul la focul lui îmi citeam *Paginile trăite* (trei la număr), cât și celelalte încercări, cu adevărat nu aveam niciodată impresia că am scris ca acei „de primă mână”, puțini și ei... apoi mai era revista... care îmi umplea alte pagini... răsărise așa din senin. Ca și un Angel radios. Cu fotografii, stele nepăsătoare ca o păpușă care își juca propriile dorințe... doar în pădurile natale unde cântau păsările în nopțile fără becuri pe străzi mai resimțeam acel sunet acel ecou... care mă ademenea...

Când ajungeam în sat până și clopotele bisericii își amestecau fluierul ... întotdeauna duceau cu mine o haină... Să mă ascund de trecători... care mă recunoșteau după voce și mă strigau din căruțele scârțâinde... scârțâitul roților se asemana cu geamătul meu, blând, ca după o iubire neîmplinită.

A câta oară?

Nu am avut curajul să spun că nu sunt împlinită, lăsam un scâncet prelung, care simula... plăcerea... inspiram amurguri cu miresme de liliac, de lacrimi ignorante, care curgeau lent... mă omoram singură, latent... Doar birjarul... se vedea venind într-o negură densă, să mă ducă la destinație...

Adică taximetristul...

Visam și un birjar ceresc, el cred că a dus-o pe Antonia... pe ultimul drum... Mi-am așezat atunci capul pe sunetul fanfarei și am așteptat... mult... ani... cincisprezece... și mai bine poate... Ultima oară, când ne-am văzut, venise de la lucru. Din Țara renilor. Îi plăcea să călătorească mult.

„La ce bun, atâtea articole la ziare, reviste?” – mă întreba... le-am citit electronic.... se merită să scrii despre oameni și întâmplări, imaginea ta.... imaginea lor... nu este compatibilă. Scrie altceva! O carte mare, că ai o viață... trecut-prezentă... Mi-ar plăcea să mă iei

cu tine, să călătorim, dar nu pot lăsa nici pe Aurel, nici pe Sergiu... ei au nevoie de imaginea mea, de ajutorul meu...

„Crezi că cei doi copii ai lui Aurel te vor sălta într-o cunună de stele? Au avut nevoie de mâinile tale, atunci când și tu căutai o speranță...” – îmi reproșează șăgalnic Antonia...

Acum, de-a lungul imaginarului traseu al vieții, linia pe care vrei să o trasezi nu va însemna nimic pentru ei. Pe ei de mult i-a împrăștiat furtuna de tine.... a fost doar o boare... pe care tu cu partea de „altădată” din tine... ai fost foastă gustat. Nu! Nu trebuia... Prea provocator ai răspuns, prea ai vrut să atingi cerul cu propria-ți inimă, continua Antonia.

Eu am presimțit că se va împrăștia totul, poarta care mi s-a fost deschis... s-a închis de atâtea ori... recapitulare...

La ei, rațiunea însemna inele, sutiene false, pași răsfirați și bani ascunși la ciorap, din cutii goale de medicamente expirate...

Și după ce Antonia mi-a deschis câteva cărări adevărate a plecat. De tot...

Anton se îmbrăca la fel, frumos, îi lăsase o listă... de asezonamente și asortări, cravate, fulare, pălării, sacouri, pulovere... de firmă, nu mâncate de molii... ca ale lui Aurel.

Câteodată îl vedeam grăbit, pe Strada Platanilor cu brațul plin cu cărți... cu fularul legat modern, cum făcea și fiica lui. Cea adoptivă.

Vocea îi era frântă. De-a lungul neauzitului foșnet, din Castelul unde s-a mutat aș fi vrut să îi cânt cântecul tandru al dragostei risipite... cincisprezece ani... ca un urlet care întoarce în pădure... cerbii.... din loc...

Și i-am dat de veste. Pe zorii toamnei care picura tăcere... I-am trimis Pagini trăite și cartea de vizită... Mă chema deja altfel... vacanța mare mi-a adus și schimbarea de nume și schimbarea de salar și schimbarea de opinie.... eram mult mai reticentă, mult mai reținută... dar mult mai preocupată... chiar mă gândeam că, dacă mâine voi fi pământ, nu voi lua cu mine decât ceea ce am scris, ca o cufundare... De ce am scris? A câta oară îmi pun această întrebare?... Nu știu.... știu doar că după ce am citit *Cartea Platanilor*

scrisă de Anton P, mi-am dat seama că orice necuvântătoare poate avea sau prinde un chip uman și am început să înțeleg orice țipăt al păsării fără aripi.

Nu obișnuiam să bocesc.... Dar, câteodată deschideam taina ochilor și mai scriam...

i-am scris așadar lui Anton, după ce am citit a doua carte pe care a publicat-o. Deși era istoric scria beletristică. Prima carte era un *Jurnal de călătorie*. În timp. Ciudată coincidență! A doua, cum spuneam, o *Carte a Platanilor*. Despre asta aș scrie acum o cronică. Dar mai bine îi scriu o altă scrisoare. Poate îmi va răspunde:

„Unic în suflet, ca o tăcere mereu așternută pe buze, m-a cuprins o depărtare de necuprins când am citit cartea. Ultima. Te-am întâlnit printre personaje, neștiind că poți culege pe soare sau pe rouă, printre platani sau cuiburi de bibilici, însăși soarta. Care soartă... sub roza vânturilor a fost câștigată prin nădejde și departe încercări. Iată-mă ca o curajoasă Floare în durerea zorilor, să mă închin la spinul parfumului ca să nu mă rătăcesc prin treptele pe care le-ai pus la rădăcina platanilor. În plantația ta am mai regăsit nuci, merișori, pruni și flori de câmp, dar și Arborele Vieții slugă și domn al anilor mei, te preamăresc...

Dar nu te pot imita. Nu sunt mută. Ești lumina în care mă aprind și mă sting asemenea unui licurici, deasupra lanului de grâu... Numele tău, Dorință... oprește timpul... E frig... îmi e teamă...

Nu am expediat-o prin poștă, nu știu a câta scrisoare este, am pus-o sub ușa la biroul din afara satului, Cum am făcut și altădată, cu nădejdea că o va fi citit... era proză, că poezie nu gusta... Ba da! Însă aceea din anii de liceu. Adevărată... nu ce se scrie acum. Cuvinte înșirate ca mărgelile pe un fir de ață înnodat....

Nu m-am așteptat să îmi răspundă, știam că e scump la vorbă. Dar i-am spus Ancăi să îi lase câteva ziare unde apăruse și cronică mea. De ce desenam pe propriul trup amintirea durută? De ce îmi spălam fața de câte ori mă pregăteam să plec? Nu l-am refuzat niciodată chiar dacă distanța era măsurată și prețul clipei la fel... ferindu-se să spună ce poartă în inimă, ca o burniță ce se lingușește

pe lângă orizontul îndepărtat, se lingusea și el mijind un zâmbet, din colțul gurii.

Iuliana mi-a dat un semn. Șoptind cuvinte care m-au mai ridicat. Când eram la pământ. Aș fi vrut să descopăr că și Anton s-a ascuns în interiorul Infinitului.

Cu mâna-mi neputincioasă, grea de verigheta anilor, i-am deschis ușa. Nu știam că va veni. Era în trecere... mergea să dea de mâncare... La câini... La câțiva km de casa unde m-am mutat. Cum să nu se oprească? De cine s-ar fi ferit? Și de ce? Doar era liber! De fapt, orice bărbat, când vrea e liber... dar ce te faci când ea, femeia, se încăpățânează și îi răspunde... Cum? Cu un felinar... cu o cheie... cu un vin... Spumant... Ca sâni zvârcolindu-se ca două mingi. De tenis. Scorul? Nerostită va rămâne și această taină. A mea!

Coborând de-a lungul treptelor către neauzita apă, Anton și-a terminat casa. Cu o terasă mare. Luminată! De clar de lună! Ca și a mea! Mi-aș fi slobozit visele în ea, treze, oprindu-le să renască, să povestească. Ce iubesc! El era mult mai iute decât inima mea. Se plimba prin umbra toamnei, deși era născut primăvara, ca și mine. Amirosea sălciile... din cimitir... unde, după fiecare noapte... ne spălam fața... ascunzându-ne. De alții. Ne lepădam visele. Clădindu-ne. O casă. Să stăvilim puhoai. Din vârtejuri. Cum păsările cereau... apă... Așa ceream și noi. Să ne potolim setea. Anilor. La izvor. Câte camere are inima ta? Câte camere, patru, a avut și casa mea. Cealaltă. Aici e casa lui Sergiu... dar am flotant... Până la descălecat...

„Nu am nevoie de nimic de la copii!” – îmi zice Anton, când i-am amintit de prima întâlnire... Cu copilul... De mână... Mereu îmi voi aminti... De toate locurile pe care mi le propunea. Era inventiv. În toate. Mai ales acum, după cincisprezece ani.

Și în noaptea Revoluției m-a chemat. Să plecăm. Vorbea într-o franceză perfectă. Dar eu credeam atunci că merii fac pere, că pruncii se fac în eprubetă. , că cerul de la apusul soarelui ascunde cămașa cu ruj, cu urme de mușcături, ca de hiene...

L-aș fi dorit soțul meu. Ne-am fi înțeles perfect. Cel puțin rin scris... prin semnele mute ale unei iubiri trecute de vreme, neuitate de suflet... Căci întotdeauna cuvintele sunt mai reale decât oamenii.

„Tu ai fost de vină!” – venea răspunsul lui Anton, când i-am propus să ne căsătorim. El nu purta nici verigheta rămasă, nici ceas... Îl jena....amintirea... Sunt atâția oameni singuri. Îi ceream mereu iertare, mă întorceam înspre cer, ori de câte ori plecam de la el. Acolo... mereu era lume... Se juca teatru.... cu sălile închise...

„Vrei? Vrei să vezi ultima copertă?” este ca o ramă. De tablou. Ca o oglindă. Privește! Poți să te predai puterii, deznădejdiei? Îți place Baudelaire? Vampirul? El.... care își plimba mâinile pe coapse de femeie... rănită... însângerată cu un ciclu prelung...”

„Vrei?” – îl întrebam eu... „Vrei ca sânii mei să-ți alăpteze norii... punctele sensibile?... să îți dezmierde propria-ți umbră, de care alt bărbat s-ar teme? De ce nu te temi? Lasă-ți puterea să se prelingă peste lumea noastră, știută doar de noi... Ce deosebire... Cu Aurel mă scufundam într-o hemoragie a cuvintelor... șterse, stoarse, seci... Cu tine slobod teama să plece deasupra depărtării dintre noi. De cine te mai temi? Suntem la casa de la etaj, unde am fost și acum treizeci de ani...”

Probabil în acest timp sau răstimp, Anton va lua abacul, va socoti aritmetic, cu adunat și cu scăzut, voia cântecului vremii, din vremea când au fost mai multe vise decât durere. Acum...

L-am chemat la o cafea... El nu bea cafea, dar o accepta într-un peisagiu ales anume, la vreo școală, unde aduna pietre pentru pedestalul fântânii...

„Mă răsfățați, doamnă!” Din strana sufletului așa deocheat de părul roșu al veveriței ciocănitori, cu teama ce caută ochii legați dincolo de lume, am oprit bulgărele de suferință veșnic vulnerabil și m-am eliberat de teamă. Scriam zilnic în cronica vremii, notam cifre, date, zile... faste/nefaste... după cum îmi era ispita... eram mereu un oaspete al visului... prin care torceam trează, la mijloc de noapte... De multe ori mă culcam devreme, ca să-l văd pe Anton pe sticlă, unde modera emisiuni TV, pentru copii... Poate așa, pentru a-i ține loc Antoniei...

El nu era un nostalgic, era mereu tonic, împrumuta și celor ce veneau să îi răspundă întrebărilor ceva din armonia de cuplu, pe care a trăit-o... deși alții erau circumspecți... Eu nu eram animatoare, dar mă anima „aducerea-aminte”, așa că iar am decis să îi scriu....

„Când mi-aduc aminte, ca prin ceață, văd trecutul în odaia liniștită... în care s-a consumat parte din tinerețea mea. Aurel mi-a furat-o, dar tu, întors spre răsăritul soarelui, cu tâmplele în mâini și coatele proptite în liniște mi-ai fost cuprins de Necuprins. Ani la rând, cât mi-ai lipsit, eu continuam să traduc tăcerea prin cuvinte, devenite Pagini trăite... care făceau ca din tăcere mutul cântec să se nască.... în tot acest timp, tu vindeai ziare la chioșc, nu era rușine să muncești, căci prin știrile din ziare, te întindeai spre Infinitul care ne despărțea. Există o îndoială. O mărturie... existau vești... nu aveam nici o șansă să te regășesc... Chiar dacă, nu o dată, eram ispășită de propria rațiune. Alt adevăr nu există. Ne aparținem. Pe mine nu mă sperie vibrația sufletului, potența ta, neruginită, depășea legile vieții, eram aproape de ispită!”

Virgiliu nu s-a lăsat prea mult așteptat când l-am rugat, când i-am spus, fără ifose de firfizoană, că vreau să scriu ceva despre una din cărțile sale. Din contră! Își spăla mereu fața cu zorii începutului, așa cum singur avea să recunoască, că timpul pământesc e același, ca timpul trupesc...

Pe mine nu mă ispășeau slăbiciunile. De nici un fel. Am vrut doar să înscriu câteva date memorabile acolo, în sat la mine. Sfânta Marie Mare, când am lansat *Carte vouă, fiilor satului!* – Sfânta Marie Mică – o altă lansare: *Macea, alean și dor!*, dar și *Gura satului* cu *Baladă măcenilor*, cu *Pagini trăite*, cu *Rapsodii măcene*, de Hramul Bisericii, la Sfântul Petru și Pavel...

La Torac, în Serbia, aveam să lansez aceleași cărți, dar cu alți oameni: Tata Ion, Lelea, Delacodru, Ionel... Români mai români decât românii...

Nu am să uit că în acest răstimp s-a rupt salteaua de pe zăpada de la Muntele Mic.... și un Crăciun în perfuzii... mi-a rănit călcâiul... inimii... mie și lui Sergiu...

Eu nu mi-am aruncat niciodată amintirile la gunoi., ci m-am înfruptat odată cu timpul din ele... De aceea am păstrat și corespondența cu Florin Piersic, care ultima oară mi-a scris: „Mai vorbim după Turneul în Țara Sfântă!”

Nu am aruncat la coșul de gunoi nici cuvintele rostite la toate lansările de carte, fie ele și doar simple Întâmplări de suflet, mai mult Întâlniri cu sătenii mei, pentru care port o mare și infinită dragoste.... nici perfuziile la care am asistat îngrozită...

Dar am aruncat la coșul de gunoi din pubela anilor grămada mare a cuvintelor grele, ce mi-au fost rostite de așa-zise cucoane crescute la Conacul nesimțirii....

Care cucoane nu făceau nimic, decât dădeau Buzz-uri sau Search pe Google... dar nici acolo nu încăpeau... m-au lăsat repetentă în ultimii ani de teamă să nu iau tot Premiul I, noroc însă că la fel ca și Cotele Dunării, cotele mele erau staționare. Ele... cucoanele cu pene de struț la tocuri de 10 cm, cu blănuri și aripi frânte, de mult, erau puține... invulnerabile... sau vulnerabile... că nu le creșteau dinții... sau cotele...

Degeaba urcau pe deal. Creasta lui ca o coamă de cal, netunsă, era de neatins ca o distanță între Cer și Pământ.

Pe ele, coanele, și soarele le zeflemea cu infidelitatea fără milă. Aceste pagini erau de mult în lucru, după celelalte ediții, acum nu fac altceva decât să îmi amintesc privind afară cum ninge cu lacrimi de fulgi, că valoarea unui om nu se măsoară decât prin ceea ce lasă. În urma lui.... călătoresc. Mărturisesc. Privesc. La ilustrațiile de carte. Făcute de Sergiu. Dar și de cărțile cu și despre el. Un singur merit am. De ai fi cultivat instinctul... Pentru artă! De ai fi primit schițele. În tuș. Crochiurile Lirice. Sponsorul, Expo Design îmi sare în ajutor. Înțeleg gestul. Știam de la Dorina de gestul lui Voicu. De Andreea. Mai apoi, Dragoș, avea să fie un elev, mic, ce-i drept, dar mă intersectam cu el. De Ajun. De Crăciun. Traian nu mai era. Era Adi. Era Corina. O parte... din familia mea... restul.... s-a prăbușit.... Din cauza... negurii care și-a pus pecetea peste taina anilor. Dar, ce mai contează. Nu le-am dat, cât au vrut...

De Dragobete, la Residence, dansăm și lansăm... carte pe tort sau tort pe carte. Corina se relansează... în eter... lipsește Mentorul... știam că de acolo, dintr-un colț al buzelor, ne privește... Pe mine chiar m-ar fi impozitat pentru îndrăzneală. Acolo am primit de la domnul Lăpăduș un catren și „În ziua de Dragobete/tată fata-i cu drăguț/Corina, cele două fete/Ne lăsară... pe toți... Țuț...!” dar s-a dus și domnul profesor... La plecare i-am rostit cuvântul Adio! Paraschiva nu a fost, așa că m-a delegat pe mine...

Ea în schimb a dirijat Corul Doamnelor Ciori la Macea, sub tei, când am primit botezul tainic, Măcean, alături de numele din catalog, mă rog, buletin...

Întotdeauna după ziua mea și a lui Sergiu, clipele ne adumbresc, căci, mama a ales să plece, de ziua lui Nașu. Moartea ei a coincis cu lovirea în aripă a unui fazan, în drum spre casă, din fosta Iugoslavie... păstrez și acum pana. De fazan. Restul... Și tata a ales să plece. La Bunavestire... pe stradă... am mai scris... Mama, în somn. De aceea o visez mereu, întoarsă cu fața... Pe sub copertina vremii, îmi amintesc de bucatele alese. Alături de Paraschiva. Admiram trandafirii urcători. Admiram supușenia ei. Ea nu făcea parte din Corul Doamnelor.

Întotdeauna, de Sânziene, îmi pun coronițe la ușă. Iar de 26-28 august îmi fac buchete. De tuberoze și garofițe. Albe. Ce frumos îmi zboară gândul. Nu îmi place căldura. Mă sufocă. Vreau la Masa tăcerii... Vreau la Poarta Sărutului! Vreau pe sub platani... de aceea am și plecat, să mă răsfăț... bună veste...

Mi-am luat o săptămână liberă și am zburat. De la Cala avionului mi-a zâmbit Sergiu. I-am îndeplinit dorința... de a vedea locuri dragi. Redescopăr singură, retrăiesc singură frenezia anilor. Trecuți... Nu degeaba!

Aș fi preferat să ofer mere trecătorilor așa cum mie, în prima descindere, la Paris, mi se oferiseră buchete de lăcrimioare. Dar trecătorii erau grăbiți cu apă minerală și o hartă în mână. Restul... era la lucru... căci acolo toată lumea lucrează.

Odată, la stop, a oprit o mașină. O recunoscusem după numere. Era roșie. De Paris. Am urcat fără teamă. În viața mea deja s-a mai făcut ordine. Căci mi-am amintit și de cabana albastră de la Moneasa și de serile lungi în care vedeam prin oglinda pârâului păstrăvi lucitori. Și pe el. Mentorul. De aici am dus brândușe. Le-am uscat. Le-am pus sub ușa care mi s-a fost deschis totdeauna.

Pe scenă se jucau actorii, cu „Logodnicele care aterizează la Paris”... Sala... goală... Glasul lui Florin Piersic mă căuta în sală. Probă de microfon... ca și în scena cu „Navetiștii” – „Bună dimineața, navetiștilor!” Era o altfel de literatură... Prima de acest fel, în sală... lume de care nu m-aș fi atins niciodată... eram atât de mică... Atunci am decis că voi face un colaj de replici de pe scenă, dar și din portretele lui Sergiu. Care acum le am expuse. În dormitor.

Unde nu se mai consumă nimic. Am ales „ploaia de stele”. Atâta. Paradoxuri. Alchimii. Paradigme. Numai în dormitor resimt puternic criza. De suflet.

„Oare, mai continuăm?” mai vehementă ca niciodată, am continuat să mă ascund, sub plapuma Timpului. Călduță. Vibrantă. Ca un vibrator. De aceea m-am hotărât să continui. Seria dezvăluirilor. Melanj de sinceritate, fabulație, retrospecție, perspective, invective...

Singurele lucruri de care mă temeam erau coletele. De capcană. De la anarhiste.

Nu am primit nici o veste de la Anton, deși trecuseră mai bine de trei săptămâni. Obişnuia să mă caute, o dată pe lună, deasupra inimilor noastre se instalase o aripă cât un suflet. Abia că mă împrietenisem cu noua tehnologie de a comunica, prin laptop, dar și cu aparatul de fotografiat, de aceea, simţeam imperios, nevoia de a comunica. Pe muchia marelui gol ce trebuia umplut, urlând de plăcere uneori, de durere, alteori, am început să (re)creez cuvinte. Cuvintele de cântec. Aceasta era călăuza în noaptea densă.

Pe mine nu o să mă vedeți niciodată cu unghii false. Nici cu mănuși până la coate. Nici cu umbrele din dantele. Umbrela timpului! Iată! Ca o prezență nevăzută!

Tot mai des, mă-ntrebam zilele trecute, dacă mai avem nevoie și de iarnă și de iarbă. Și mi-am răspuns singură: de iarnă, da, să ne primenim ogoarele, fânețele sufletului, de atâta căldură inundabilă, sufocantă.

De iarbă, da, primăvara când florile pocnesc din muguri, ca să ne umple zilele... a celor care suntem născuți... atunci... primăvara... din poala caldă a mamei ce s-a fost dus... tot primăvara...

Când scriu acum e primăvară... în ianuarie. Câmpiile mele interioare poartă în suflet flori de câmp, împletite în cununițe. Doamne, ce grăbită am fugit prin crengile încâlcite ale acestei lumi netrăite...

Aleg o hârtie albă, căci deja, văzusem ghiociei, pe tăvițele florăreselor ambulante, am și dăruit două buchețele Ancăi și încep să îi scriu lui Anton. Era deja a 93-a scrisoare vedeți... Mă chinuia condeiul, dar Veronica, Mihai, ei și-au scris mai multe...

Îl simțeam tot mai aproape, căci am uitat cum amiaza îmi prindea trupul fraged ca într-un clește. Trandafirii plecaseră de mult. Eu mi-am uscat câțiva din ei în loc de inele. Mai păstram câteva de la Sergiu, de la clasa mea și unul, care s-a rupt, și l-am înlocuit cu o piatră albă-mov. Chiar în ziua revederii cu Anton, după cincisprezece ani...

Așadar a 93-a scrisoare:

„Dragă Anton, poate este un dialog întârziat, orga îmi cântă „Dă-mi gurița s-o sărut”... vorbesc pădurile din mine, vorbește soarele, vorbește cântecul, vorbește timpul.... Cânt în ritmuri feline tăcerea mea, cu setea buzelor arse. Am să deschid fereastra... Poate vii... poate... te mai văd... închid ochii, mi-i umplu de tăcere, mă-ncovoai povara anilor...

Îmi îmbracă odaia, o liniște peste care soarele desenează grădini... Privesc cerul... se sparge singurătatea.

Undeva, te simt, cum te apropii... Ce mână rece... nu am reușit să bem șampania. Roz. De culoarea buzelor. Ai o urmă mov pe buza de jos.... fără nume... cine știe?...

Dar ce s-a întâmplat? Când ai vorbit, acolo, la întâlnirea noastră de pe „Podul artelor” mi-ai spulberat primăverile de pe fruntea

mea. Plângeai... vorbeai de eternitate, pierire, de o stea, care arde des, tot mai des... Nu o vei prinde... Stă deasupra unei porți negre. Îmi spuneai să duc, eu mai departe, cuvântul ce l-ai rostit... Căci tu nu vei mai apuca... Cum? Nici nunta noastră? Te-ai gândit cumva la Groapa plină cu flori? Pragul? Trecerea? Vorbeai atât de patetic. Parcă nu era înmormântare, parcă era o descriere a unei călătorii... peste timp... S-a mai spart un zid al prieteniiilor tale... Corbul croncănea... ploaia de lacrimi o prindea în palme un coșar rătăcit, tot negru, ca Moartea, de care a doua oară, îmi vorbeai... Moartea, pasărea fără pene... cu aripi de lemn... picioare... de flori... te înspăimânta? Aș fi vrut să fiu o batistă, să îți șterg sudoarea, când ai vorbit, să fiu un ulcior cu toarta sculptată, să îți dau o gură de apă, apoi să plâng și eu, ca o lebădă neagră sau să mă joc cu penele de papagal. Să uit cele întâmplate. Ca un călător ce ești, încă, pe drumuri adunate în palma timpului, te rog să îmi scrii de acolo de unde te-ai afundat în hârtii... ca să faci un ziar, cronică, ca să-l pot strânge și eu la piept... și să îmi trimiți câteva rânduri pe aripi de fluturi..."

S-au scurs multe zile de când am expediat scrisoarea. Nu am înțeles niciodată de ce mor florile. De ce avem nevoie de uscățele... Nu am înțeles niciodată de ce râdem... nici de ce plângem...

Nu am înțeles limbajul păsărilor... dar îmi plăcea corul lor... Mi-am reamintit de anii de școală, de anii când mă plimbam pe Corso, cu Dona, cu pruncii în pânțele... Era primăvară... Se săpa pământul... Mijea iarba... Copiii au venit, amândoi, Alina, Daniel, pe muchia marelui Gol, din deasupra inimilor noastre, cu un glas ce plângea în liniște... Urlând, au creat cuvinte, doar de ei știute... îmi aduc aminte de buchetul de garoafe roșii, era Vinerea Mare, de mesajul „Stai că vin și eu” și am așteptat la poartă. De spital... cu hortensii mov... al căror înțeles nu l-am explicat la nimeni... Dimineața m-am trezit în același salon, 96, păzite de rugăciuni... A întinerit cerul, au început poveștile, ne-am înălțat prin vise... coborând... un glas de doină... trecuseră și Paștile... Copiii sugeau nașterea lor... sărutând suzeta vremii... în vreme ce se pregăteau

să își cânte, în țarcuri, pe fluier, de vânt, adormitul adevăr că au venit.... pe lume... Ce lume? Era pe atunci... aveam ceva peste douăzeci de ani. Acum s-au risipit. Recunoscându-i sorții, puterea intențiilor.... și mai am o trezire... furișată de trecerea anilor... La peste patruzeci de ani, noi, eu și Dona, am mai fost într-un salon... de suferință. Era luna mai. Ziua mea era petrecută tot acolo. S-a fost deschis poarta virusului... ce se ia... ziduri goale... Am schimbat și atunci speranța cu pierderea... Mi-am văzut propria umbră pe mâna bărbatului drag, unul cu urme de vânătăi... „Ce? Aveam insomnie? Nu! Hepatită!”... purtându-i inelul... el era secerat de coasa altei pasagere. O însoțise și la nunta copilului. Ce? Beție? Nu... Era... o perlă... copita ei mi-a lovit ficatul. Eu am plecat din spital... acum îmi e ușor să îmi amintesc...da... am lăsat patul... tot... Donei... Visăm? NU! Ce ciudată linie a vieții.... Ce destine... Zi e zi, Paraschiva mă vizita, îmi trimitea mâncare de regim, căci, Mama s-a grăbit să plece... înainte cu un an, după ziua mea, tot în mai, în lunga ei călătorie... Nu mai aveam pe nimeni... Tata s-a chinuit singur, să taie ultima găină, să mi-o prepare, pe rând... a mai trăit trei ani... Când Paraschiva nu venea, mai veneau fetele ei, erau eleve, cu papanași, compot de mere...

Acasă m-am pregătit să îmi înving puterea, să dorm, să mă trezesc, acolo, înapoi la Casa Culturală... cu supă de porumbel și sos de roșii...de la Doamna B și de la Doamna N. Acum doar visele pot învinge depărtările dintre noi. S-au dus pe rând și Miki și Gabi... Din cuvintele lor am deslușit atâtea taine... Cu ei la întâlnirile noastre nu aveam borne... nici impas... nici piedici...

Pe Dona o vizitam... era deja iunie... erau deja cireșe... Era și ea slăbită. Ne povesteam poveștile... acolo... pe 6 Martie. Mai și visam.... căci nu visează doar îndrăgostiții... să ne întâlnim cu anii de liceu. Semnele vremii ne-au adus și aceste clipe. După patruzeci de ani.... a fost o favoare a vieții... octombrie 2009... Prezenți! Absenți! Cimitire! Morminte! Cataloage!... Bănci... adăpost... la venirea vremii... Un tango? Remus! Victor!... a strigat catalogul... „Cine altul?”, zicea Dona?... Ceilalți diriginți ni s-au dus...între un pumn de întuneric și lumină i-am revăzut pe doamna Ioana, Elena,

pe domnul Hugo sau Victor. Unii dintre profesori dormeau adânc, în pietre... precum și unii colegi... ce greu e să îți îngropi colegii în fântâna mormintelor...

Dar ne-au bătut în geam cei ce au mai rămas. Remus. Viorica. Aurora. Mariana. Teri. Doina, Aurel, Petru, Nicu, au fost ca într-un naufragiu și pe terasa Astoria. Timpul devenise iertător cu noi. Ne-a zâmbit înțepenit din umbra unui nor călător.

Din scorbura inimii am scormonit cântecul vrăjit al plopilor care înconjurau altădată școala... dintre plopi... acum erau tăiați... fotografi grăbiți erau toți.

Ne-am acoperit fețele cu somnul copiilor de atunci și ne-am amintit de serile fără liniști... ca un pocnet de bice. Anii de liceu... în cântecul plăcerii....

Ne-am promis o altă întâlnire... Când? În clopotnița de lemn. Plouă. Cu ani albi. Cenușii. Jumătate răgușiți. Jumătate obosiți. Ce amurg. Veți mai veni? Sau așteptați... călărețul? Cu pânza sufletului voalat de... voalul timpului? Pe pânza sufletului pictată cu luceferii celor plecați. Ne vom plânge, oare? Unii pe alții? Căci greierii... au uitat să mai bată în geamul... grădinii pline... de flori...

CEASUL

se duce

ceasul

ora

metamorfoze

de

la A la Z

învechit

sonet

.....

contrabas

cu ceas

în surdină

Menuet

Cât e ceasul?

.....

Pauza mare?

Taine 6

Spuneam că scriam des, nu foarte des, scrisori, unele chiar neexpediate, lui Anton. Știam de boala Antoniei. Și încercam să îi fiu aproape. Rusalina mă încuraja, așa e între prieteni. Între timp, Paraschiva acuza simptomele unei boli, poate duse de mult... „ce picioare”, am încurajat-o și pe ea, spunându-i că și eu abia după ce mi-am văzut „Fotografia inimii” și la propriu și la figurat, mi-am dat seama că și sufletul, dar mai ales trupul, au nevoie de mângâiere. Mă temeam de iarnă. Iarna trupului, care și așa mă viscolca. Și Paraschiva era bine, capul însă... Țin minte cum mă răsfăța... e mult de atunci...

Zilele treceau pentru mine deja mai greu de când m-am despărțit de copii. Mai ales de cei de ai mei, din C. Ei jucau skanderberg... cu unii mă mai văd și azi, sunt oameni maturi, majoratul e prilej de a arăta o altă forță lăuntrică, a lor... cu familiaritate... La braț.

La Expoziția, ultima, ce se derula într-o Galerie de Artă... nu am participat... Deși puteam lua niște secvențe pentru noua Revistă. Nici Anca, nici Sorela nu m-au însoțit.

Anton a sosit cu floarea soarelui la butonieră. M-am resemnat. Imediat. În stomac simțeam ceaiul ce tocmai îl sorbisem, de fructe, cu Domnul C. Arareori îi mai trimiteam bancuri, deși eu nu le agreez, nu le știu rosti, dar mă înseninează, când, mi le (re)spune pe un ton de moroșan. Pe sub boltiri de castani, mă afund la ieșire, într-o melancolie. Specifică. Mic.

E toamnă. Cum adică? Iar? A câtea? Cât e ceasul? La colț o florăreasă mă îmbie cu ghiocci. Deja? Grăbit, trece pe lângă mine Vasiliscul, i-aș fi cerut o aprobare pentru un târziu tango, dar, nu că m-ar fi refuzat, ci mai degrabă, dus și el de valurile vieții... i-ar fi scăpărat ochii, sub faldurile de mustață, culoarea corbului.

„Ce mare lucru e să ai o verișoara! Una atentă! Cu tine. Mai frumoasă ca niciodată. Mă mai invita la masă.

Apoi ne retrăgeam pe o canapea, mă rog, colțar de catifea mov, pentru a putea scărmana incitant psihologia cuplurilor. Care? Pe fața mea ardea rugul palidității alb roșiatică, deoarece secunda ticăie... oare ce mai face Anton? În puterea vârstei încă bate cărări cu o daltă a unui sculptor mut. Câteodată seamănă a uragan, peste un vas, aflat la țarm, unde eu, sub cupola viselor, înmărmuream și doream să mă zidesc, în drumul lui. Aș fi vrut să am puterea de a nu-l supune la alte gânduri, smuls în ultima vreme, se temea să nu fie frânt de viață. Din frumuseți ce mă dureau aș fi vrut să răsară amintiri. Îmbrăcate în fier forjat. Sau marmură. Sau lemn de gorun, de dragoste, de codru, de cer...

Degetele mi le frâng unul câte unul...

Deodată, îndreptându-mă spre taxi, mă lovesc, la colțul străzii, tocmai cu Anton. Ieșise de la banca din colț, cu un teanc de bancnote. Ce mică eram. „Hai cu mine! Te trec strada...” Mă clătinam... dar am acceptat... Aș fi vrut să mă țin de brațul lui. L-ar fi durut. L-ar fi străpuns cum ciocul unei ciori străpunge trunchiul de stejar. Stejar? Trainic? O, la ce mă gândesc? Ne-am potrivit momentul revederii, sobru. Cu ceasul de la Biserica din Centru. Atât. Cariatidele sunt la locul lor. Mă uit la inel. Se mișca puțin. Timp în care o altă cunoștință i-a tras atenția. Pe mine mă ardeau tălpile. Precum nisipurile absente. Și am plecat. La taxi. Același. Care mă ducea de cincisprezece ani. Domnul îl cunoștea. Privesc puțin în urmă... Mă simțeam fără apărare.

Acasă am călcat pe sunete neauzite. Și am privit. Cum din senina noapte se naște lacrima. Ce fără apărare mă simțeam. De-aș fi avut măcar un câine, un porcușor de Guineea pe casa scărilor. Să mă întâmpine... Dar cum eu nu știam vorbele cu aceste ființe,

poate ar fi murit... chiar în prag... în vreme ce zorile se lepădau de hlamida nopții...negre...

Ele, animalele, înțeleg că doar iubirea știe să apere, să ierte... să spele ușile... de la ieșire... de la intrare... Pragul neliniștii... Ușa se închidea. Pe dinăuntru. Imprudentă. Odată am încuiat și eșarfa acolo. Înfrângeri. Pierderi. Asta înseamnă jurământ. În rest... totul e tăcere...

Odată, am scris pe ușa mare de la intrarea în Castelul unde am lucrat, cu inima, să îmi amintesc de ce am iubit. Acolo.

„Ce fără apărare sunt cuvintele. Din ținutul natal.”

„Oare unde s-o fi oprit Anton?” începuse să plouă... vântul bătea a privighetoare. Pe mâinile mele albe, stropi albi de ploaie. Ca și sânii. Ce mi-i acopeream cu o eșarfă. Tot albă. De la Ierusalim. - Poate râdeau crengile de mine. Le spulberase vântul. În cale. Cu bucuria vântului ce îmi învrăjbea părul mi-am amintit de Paris. Acolo, se plimbă Soarele. După oameni. Iar cu, o femeie. Pierdută. Căutam lumina acestei frumoase lumi. Sub cerul tatuat de un pumn de stele.

Semănau cu o girafă dansatoare. Pe sârma vieții.

Cumpăr un album. De la o librărie. Din colț. Lângă un parc. Unde la poarta daliilor străjuiau orhidee și frezii. Și magnolii.

Lăcrimează. Grădinarul. Oare vine bruma?

De fapt albumul ținea loc de bloc-notes. Să înscriu harpa albastră. A depărtării. Sergiu a fost de mai multe ori. Știa și harta. Și harpa. În copacii, platani, de altădată, îmi văd Steaua Trecutului. Aceeași. Acum. Doar pasărea fără ochi și fără aripi se ascundea în urechea paltinilor.

Îi scriu Paraschivei. De rădăcinile primului zbor. În iarbă sub beția lungă de praf despicaam fire. De trifoi.

„Ce frumos! Văd pasul alb de femeie.” Era telefonul de la Anton.

„Sunt aici. Acolo! Cu amintirea frumosului veac. Prin clopotul plin de cântece, liniștea potecilor de noi doar știute, a înflorit liliac și lalele.

Mă opresc să sărut prima fântână din calc.”

„De ce sunt atâtea trepte?”

„De ce frunzele nu se potolesc?”

„De ce albastrul cerului pălește?” (încep să mă întreb în primele file ale bloc-notesului).

„Oare ramele sunt gata?”

„Oare Sergiu mi-a făcut câteva schițe?”

„Oare Rusalina mi-a udat florile?”

„Oare Mura mi-a cules mure din fundul grădinii? De la țară...”

Toate acestea le notam. În timp ce somnul își făcea cuib în pereții inimii mele. Pleoapele îmi erau rănite. Nici gândurile nu dormeau. Noaptea. Le spuneam lor, prietenelor, să nu mă condamne. Din penumbră.

Mihaela, aflu prin telefon de la Aurel, trecuse pe la mine. Îmi lăsase un album de pictură și un pachet. Învelit în albastru. Abia așteptam să o văd. Tot în negru. O prindea bine. Culoarea. Între timp, pe când îmi făceam bagajele mi-am îndopat gândul cu multă muzică. Și fructe. Și reviste. Și același vin. De smochine. În avion, foarte mulți români. În miez de noapte, Sergiu. Cunoștea bine drumul.

Când am ajuns, i-am scris, din nou lui Anton.

„Aseară, cum era ultima, mi-am amintit de povestea de dragoste a Antoniei. Într-un târziu mi-am dat seama, departe de casă, că noi iubeam același bărbat. Și umbra lui ne bântuia. Pe amândouă. Doar că tu nu mi-ai spus niciodată să te aștept. Nici să îți spun pe nume. Pur și simplu. Nici să îți schimb apa de la flori. Când nu era nimeni la birou. De aceea florile mele de câmp, s-au fost uscat. De mult. Erau cele primite de la Adriana. Știu, Anton, nu am mai venit pe la tine, înainte de a pleca. Am plecat cu avionul. M-am întors. Îți mulțumesc pentru telefoane. Locurile nu îți erau străine. Doar vinul... băut înainte... ca pretext... Undeva... aproape de noi... era mașina... nu ascultai decât muzică veche. Nu am fugit de tot. Nu aveam voie. Greu era doar sentimentul că trebuia să suport o altă despărțire.

M-am reîntors să te aștept. La bar. Fără muzică. Fără gălăgie. Cu bomboane. Cu gust sălcii. Mi-era dor de mersul tău zburat. Aplecat. Cu fața în bărbie. Mi-era dor să îmi adun picioarele. Într-

un mod copilăresc. Să mă învelesc cu ziare și reviste vechi. Să le ascult. Povestind.

„La ce bun?” vei zice...

„Ai stat vreodată la pândă să mă aștepti? De câte ori? Și oare în așa fel încât să te doară toate simțurile ascuțite? La maxim?”

Sigură pe mine, îți scriu din nou. m-am întors. Cu fața spre refugiul de care, sincer, aveam nevoie. Dincolo de ziduri. Tu. Actorul...

Dincolo de trepte... Eu. Cu un guler roșu. Că mov deja purta toată lumea....”

BALDACHIN

n-am
schimbat
așternutul
aceeași
plapumă
ne ascunde
sub
moalele ei
doar
un prosop
pe post
de pernă
și-un
scârțâit
de ușă
veche
de castel
mai ține
loc
singurătății
din noi

Taine 7

Când m-am trezit, pentru că, un alt pretext nu era, să mă culc, seara, devreme, să mă pot trezi, pentru a lucra, deci, când m-am trezit trosneau rafturile sub povara cărților uitate. Și între ele... ani... *Pagini trăite...* care într-altă viață, cu alte... pagini... eram alta... cu ochi închiși între paginile lor. Prind să iau un păianjen, dar tocmai îmi aduc aminte de un vis... ca un brotăcel ascuns după ploaie, mă afund sub plapuma moale și încerc să adun visul... Era Petru... cel din altă viață, care mă alinta, să nu îmi fiu propriul dușman, căci precum apa trece, coama copacilor mă-ndemna să îmi logodesc clipele, ceasurile, rezemată tăinuit și mut pentru încă nava... ce mă mai așteaptă în port... Se făcea că pe bicicletă fiind s-a oprit și mi-a dăruit un volum vechi, o carte rară, cum îmi plăcea mie să spun. Datată 1922. Cartea conținea subiecte despre Muzeele din Transilvania, Banat... trecut... prezent... Cum să nu îmi facă plăcere?... că genele noastre, iată, se încrețeau de amintiri, aievea? O, nu, în vis...

Ce frumos ning gutuii... un fulg, o floare... îmbracă adormiții copaci. Și pe pământul de ceară, orgoliul... nu se oprește... Bate... Numai luna dormea în vârful picioarelor, iar gândurile mele vorbeau între ele... Acum, după atâta vreme... Era să scriu avere... Eu, sub caldul culcuș, puteam dormi cu ușa deschisă. Liniște! Căutam neîncetat mâna pruncului care să îmi aline sufletul, uneori rece,

ca o stâncă... Deși ușa sufletului, deschisă mereu, nu se aseamăna unei stânci, mai degrabă cu un templu de unde prin perdelele de dantele, să mai dau din când în când câte un semn. Și câte un fagure din alaiul albinelor, care, undeva în noaptea fiecăruia lacrimile așteaptă să se lumineze de ziuă. Iar brazii să se facă viori și să îmi cânte pe sania gândului un vers duios, care eu, întotdeauna, am tânjit după zboruri. Aveam zurgălăi la aripi. Doream să călătoresc, dar... Deodată, la sonerie, aud un clicăit... Era prea devreme să vină poștașul... Vecinii s-au dus de mult la serviciu. Dar să deschid? Un plic mi se oferă. Cu același zâmbet. Îmi scrisese Anton. Trecuseră doi ani.

„Vin de ziua plecării cocorilor, toamna, când iarba pândește soarele, iar florile se pregătesc de culcare. Aș vrea și tu, ca o floare, să te naști în livezi albastre, dintr-o altă lume, din propriul (meu) lut, furată de inima mea.

Vin dintr-un văzduh odihnitor, din cerul ninsorilor, inelul nu te-a trădat. Azi, deci, ai să vezi, cocorii nu se vor rătăci. Vor întoarce brazda sufletului, dar nu cu o grămadă de cântece, cum obișnuiai tu să îmi faci, nici cu bancuri, nu te caracterizează, vin cu Botezul Apei. Din Busuiocul Pământului. Floarea dragostei. Și, deși mă condamni că stau la răscrucea tăcerii, duc pe umeri zăvoiul toamnei și frâng într-un amurg ramuri sau conuri albe, despletindu-ți furtuna sufletului. Căci motive ai avut și ai destule. Scrisul meu e fără răspuns, îți ajunge inelul. Pentru logodna cărții. L-am pus pe masă. Iar ție îți voi împodobi fruntea pentru o călătorie lungă... de nuntă... cu pietre de stele. Ochilor tăi le voi da zestre timpul, pe care l-ai prețuit atât de mult și l-ai așteptat. Apoi vom adormi în casa pe care noi nu am avut-o niciodată. Mă bate un gând de moarte, un gând barbar, ca un sălbatic vânt, hoinar, cu șuier sub clar de lună. Paznici ne vor fi câinii, ne vor aduce izvorul... unde am băut întâi „taina” iubirii, dar și a suferinței, pe praf de stele. Un alt martor, ascuns între temere și dorință ne va fi culoarea . culoarea ochilor. Fără de apărare. Apărarea ta. De care aveai atâta nevoie. Știu că ai tot călătorit, te adunai sau te ascundeai printre cuvinte. În vremurile tale. Pustii. Pustiite. Acum, să înțelegi din fiecare cuvânt, doar

sunete. Îndărătul cărora domnește liniștea de care mă tem. Celălalt nume al durerii. De care și tu te temi. Și când vei citi aceste rânduri și plopul violet își vor desfăcea creanga argintată. Te aștept, rătăcit, pe falduri de arpă.”

Oricât ar fi fost de imun, de intangibil, bănuiam că această scrisoare „l-a stors” cu adevărat pe Anton. Era un tip sobru, dar extrovertit. Dar nu se arăta. Cel puțin cu mine. De fapt, toți bărbații din viața mea au fost răsfățați de dulceturile mele. Chiar și cele din cămară. La puneam la pachet. Când am primit scrisoarea, tocmai vorbisem cu Iuliana. Ei îndrăzneau să îmi mai spun câte ceva. Dar nu despre rosturile lui sau ale altora, ci despre neîmplinirile mele sufletești. De viață. Ne legasem una de alta mai mult. După ce am plecat. De acolo. Nu doream să îmi fac necaz. Tot amânam. Să citesc scrisoarea. Nu îmi venea să cred că mi-a scris. Anton era un tip tipic. Se înglodea în mărunțișuri. Altele decât cele care mă preocupau pe mine. „Ce ai mai vrea? Să fiu ca Romeo cu Julieta?” Mă dojenea mereu...

Încet-încet se crăpa de ziua. Rusalina, ca de obicei, pe internet. Mura era la casa de la țară, iar Paraschiva îmi dăduse de veste că și-ar face investigații speciale. De sănătate.

Cafeaua o simțeam încă, fierbinte în stomac. Nu știu, chiar, de ce la orice sfârșit de săptămână obișnuiam să scriu. Cel mai mult. Ah! Poate și pentru faptul că Anton îmi dădea semne, de oricare ar fi fost, tot la sfârșit de săptămână. La școala nouă se vorbea tot la plural nu știu de ce... mai veniți.... Adică, noi, mâna a treia. Lăsați la vatră. Nu mă așteptam. Daniela își creștea în liniște copila. Olimpia. S-a făcut un an de când o cunoșteam, liniștită. Dana mică, o făptură care m-a cucerit din prima întâlnire. Singura. Și ea își crescuse copila. Cu soțul ei. Fără aere de „lasă-mă să te las”, ci din contră, ca o adolescentă. Ne completam. Dar oricât de banale ar părea aceste lucruri, venite de la niște ființe pe care le cunoșteam mă mișcau. Făceau parte din existența mea. Cum, de ce mai venim? Din contră, mă întăream, mă simțeam foarte eu. Nu făceam rabat. De la nimic. Toate ar fi făcut parte. Din mine. Așa cum, aproape mai mult sau mai puțin total, aveam același simțământ. Fără cata-

log. La fel și pentru copii. „Timpane generale?” mă ofticam. Adesea. De „Tripla alianță” de acolo. Agresivă.

Cu familiaritatea-mi caracteristică, o mai cercetam, din când în când, pe Lucia. Lângă ea N.N. tandru, evlavios. Ne cerceta. Cu ochii de o candoare deosebită, Lucia, plină de viață, îmi vorbește de prunci. Cei cărora le „spiritualiza” altfel de lecții. Despre Carte. Viața ei ca un roman. La fel ca și a Angelei. N.N. mă răsfața în fiecare duminică. Cu poeme duminicale. Ca o sacră și nepătată rugăciune. Și duminica mi se umplea sufletul. De bunătatea lui Sergiu. Venea tot mai des. Cât? Cât mă va îngădui... Ori de câte ori aș fi încercat o discuție simțeam că trebuie să mă închid. Într-un labirint. Doar al meu. Nu îl puteam pregăti. Direct.

La serviciu obișnuiam să merg cu tramvaiul. Aveam același loc. Singură. Ca și în microbuzul care mă ducea la Sergiu. Totdeauna aveam ceva de mestecat. Ca și în întâlnirile de acum. Memorabile. Cu Anton. Valul călătoriilor nu mă obosea. Priveam din când în când și pe geam. La casa cu patru geamuri. De la parter. Fostul bulevard Lenin. Acolo am bătut des. Se confunda aproape cu aleea plină de castani. Vroiam să spun că în imaginar băteam...

Căci mă mulțumeam să îl văd pe Anton de-a lungul bulevardului. Pe jos. La braț. Dar în ultima vreme circula cu tramvaiul. Probabil avea gratuit. Totdeauna cu o carte, mă rog, agendă. Sub braț. Grăbit. Protocolar.

Dincolo de perdelele mele mov, diminețile deveneau verzi pentru mine. Într-o liniște în care toate lucrurile erau la locul lor. Doar ceasul. Țârâie într-una. Stă fixat de Cartea de bucate de la Rusalina. Recunosc. Bucătăria era locul meu preferat. Doar de gătit. Masa o serveam în pat. Alungită. Pregătită pentru o prelungă dragoste. Asta era poziția. Doar la sfârșit de săptămână deschideam masa în formă de triunghi. Acopeream cele trei colțuri. Când venea Paraschiva eram patru. Era un pătrat. Cu patru colțuri. Nașul intra primul. Cu brațele de flori. Încărcat. Le auzeam pașii de afară. Alunecam pe gresia nuanță, roz. O dată nu i-am deschis. Mi-a adus o pâine de Pecica. Sunt vreo treizeci de ani de atunci. Abia m-am despărțit la scara blocului. De Anton. Mă condusesese acasă. Cu

mașina de serviciu. Nu știam cine sună. Imediat. Mi-era teamă că Anton ar fi putut să mă deruteze. Și mai tare. Încolțiseră primele sentimente. Pentru el. Totuși când am văzut că era Nașul am deschis. Doborâtă de surpriză. „Cu cine aveam să joc?” îmi ziceam în sinea mea. Ce-ar putea să mi se întâmple? Am luat pâinea. Schimonosită. Ca de obicei. Și acum nașul îmi spuse că am pierdut atunci partida. Sau examenul. Cu mingi. La fileu...

Totuși, cele mai frumoase amintiri le am cu ei. A doua casă. Ca într-o familie. Și copiii... și paravanele... nu am să uit magnoliile ce mărgineau aleea. De la Dunăre. Nici smochinele. Nici cozonacii. Nici capriciile... Când a plecat Nașul peste Ocean, l-am însoțit. Era plin de emoție. I-am oferit de la Barul din colțul străzii Crișan prima sticlă de whisky. Să o țină aproape. Eu o țineam pe Paraschiva. Aproape. Un an. Ne confunda cam toată lumea. Și rochia, la întâlnirea de zece ani, de lame argintii, o aveam de la Paraschiva.

Și doctorului îi plăcea această familie. Mă știa în siguranță. La nunta lor de argint erau doar perechile cununate de ei. Eu logodnică... de-a pururi. Atunci am cumpărat o inimă de argint și am împărțit-o în două. Preotul i-a cununat. Simțeam emoțiile lor. Atunci Paraschiva și-a pus un deux pieux mov. Să îmi facă bucurie.

Despre cum am petrecut o vacanță cu Paraschiva, aș putea scrie multe. Acolo, la munte, plimbările aveau gustul brazilor, sărutați de luna plină. Acolo am iubit. Și am fost iubite. Anton a trecut pe la mine. Ca să nu ne audă copiii, vorbeam la plural. Cu ochii ei albaștri Paraschiva mă aproba. Câteodată își mai ascundea țigara în mâneca hainei. Dar avea o răbdare de fier. Cu mine. Cu noi. Cu toți oaspeții.

Acum, în timp ce, de pe stradă, aud un zgomot difuz îmi amintesc cum am pierdut copiii. Acolo. La munte. Întorc fila anilor. Ce frumos! Treizeci... Tot la munte. Hațeg, Săcel, Turnu Roșu, Moneasa... s-au consumat cele mai frumoase clipe. Îmbucam iubirile cum azi ciupesc din icrele fără ceapă. Culmea! din fiecare am rămas cu câte ceva. Adică? Averi? Comori? Nu! Din contră! Stropii de viață! Păcălită. Dar ușurată. Căci blondele simt mai greu frugala clipă. Lor le place. Jocul. Restul de plăcere. Ca o înghițitură

de medicamente o lăsam lui. Așa... pentru ca să-mi înăbuș subiectul... Sunt ferm convinsă de ceea ce spun.... am pierdut mult. Dar îmi plăcea să urc. Scările... Aveam senzația că mă pregătesc de o seară. De bal. Cu cea mai frumoasă rochie. Acum nu mai port. Ador fustele lungi. Ca acelea pe care le-am schimbat. La Deva! De culoare neagră. De sub cortină, Anton îmi servea pepsi. M-am bucurat atunci. Că l-am trezit. Nu știa că voi prezenta Spectacolul de Gală. Dar m-a susținut. Acum... Oare unde o fi... i-aș spune că mă pregătesc de aniversare.... Oare vine?

Dacă aș ști că vine mi-aș pune pălăria mov, pe care am avut-o și la Paris. Nu știu de îi va plăcea, el era obișnuit doar cu șapcă. Nul-am văzut niciodată cu pălărie. Nici nu era treaba mea.

În cameră, deși e devreme, pătrunde o plasă de lumină... Mi-am făcut un decor crepuscular – veioza cu abajur alb mă predispunea la așteptare. Ca la Stop. Că la Stop am stat o vreme lungă de timp. Să-l aștept pe Aurel. Admiram dragostea lui pentru copii. Dar femeia din mine? Probabil mă dorea. Tot fierbinte... Ca vecina. Cu patimi. Doar că eu nu aveam patima ei. Sau femeile. Care îl sunau noaptea. Jucăria? Era deja casată. Clasă. Cu toate că își întindea mereu mâna înspre pieptul meu. Ostentativ. Sau flegmatic. Sau cu păreri de rău. „Cum vrei?” Întreb eu cu o ușoară ironie.... era jocul pierdut. Era faultată clipa. Ninsoarea, pentru el, nu va înceta. Și în cameră, veioza tot arde. Mi-am lipit fruntea. De geamul rece. Prin fereastră intrau deja zorile. Și dacă.... mai ce vreau... Să îmi leg șireturile... de genele lungi. Îmi era frică... Îmi era frig... tot mai frig... de iarnă...

Acum scrieți de la început. Despre „Strănuț”. Nu scrieți al lui Camil Petrescu. Creați un „Strănuț”, care să vă dea pe la mine. Putea să-l scrieți și pe el. Aș vrea să vă dau ceva în plus. Zădărnici. Căci eu... și să scrieți pe el, să scrieți multe. Căci scrieți pe el și pe el. Măcar de la început. Nu scrieți pe el de la început și să scrieți pe el. Și să scrieți pe el. Și să scrieți pe el.

ÎNTUNERIC

eu vreau
să mă iubesc
doar pe lumină
se
răsuțește
scara
cu mine...
vechea
mea
cunoștință
s-a mutat
și-a lăsat
treptele
să i le
scald
în
întunericul
din
mine

Taine 8

Orhidee... ar fi fost cazul să îi spun lui Anton... Între timp am avut mult de lucru. Mă confundasem cu hârțiile. Maculatură. Mă confundasem în minciunile de la „Bursa sau pupitrul știrilor”, devenite momente de cumpănă pentru mine. Ceea ce ar fi trebuit să mă preocupe era Plecarea. Marea Plecare... Acolo! „Ce mare lucru e să ai o verișoară, căci ei i-am arătat locurile”... Ea zicea că merge... la tuși... Sergiu... la mama Liviuța și Davide... Oricum pentru un loc de veci nu mai trebuia să dai nici o pungă de cafea, nici ness, nici țigări Kent... făceai donații... Preoții (noi) știau de mine. De Sergiu mă temeam. Era ca o lovitură în centură. Pentru el. De câte ori mergea la morminte, exclama: „M-am liniștit!” I-am văzut!

„Despre ce vorbeam?”

Era să uit... că Anton mi-a cerut o carte să se documenteze despre importanța „Străinului într-o peșteră”. Din zona Munților Zărandului. Ruta Șiria - Ineu – Șicula – Fundureni... „care străini?” „Trecător? Cercetător?” Știa că nu îl refuz și m-am pus să caut. Am găsit un articol. De fond. Femeie practică, cum eram, boemă în același timp, nu am îndrăznit să îl iscodesc. Și în răspunsul ce urma să i-l expediez, am pus și articolul de fond.

„Aș vrea să am o întrevedere cu tine. Mereu te-ai ferit. De lumea din jur. Doar trufele le serveam. Pe furiș. Împreună. Inima mi se răsfrânge acum.

Ai aici articolul de fond. Despre „Străinul”. Nu era cel al lui Camil Petrescu. Cred că era el, „Străinul”, care venea des... pe la mine. Purta o hlamidă neagră. Aș vrea să mor din când în când. Zbătându-mă. Călătorind... prin scrisoarea ta, am descifrat multe. Cifrul scrierii tale e ușor de intuit. Mirosul de trandafiri... îmi fură ochii de la scris și mă îmbie înspre începuturi. Și ce puțin a mai rămas...

Nu o să fie frig acolo? De ce te temi de frig? De ce mi-ai spus așa, în trecere, că mai ai puțin?... acolo va fi o Grădină... unde combinai fel de fel de soiuri... Acolo te așteaptă patul meu... pe care mi l-am dorit întotdeauna... Doar al nostru! Și îmi vei scrie de acolo măcar un basm... gemând, scâncind... așa cum te știu... sau te știam... oare (dar ce proastă sunt!) sunt ultima ta femeie? Aiurea! Din lunga mea letargie să mă trezești... poate totuși... așa... pentru ultima oară...

Știi, Anton, dacă ar fi să îi mulțumesc lui Aurel, i-aș mulțumi pentru ceea ce mi-a oferit, din cât a promis, dar i-aș mai mulțumi pentru nepăsarea de a ști că sunt cu tine...”

„Nu am controlat niciodată o femeie” îmi zicea Aurel, ironic... când pe mine mă măcina gelozia. Și asta, a contribuit mult să adun polen din zborul albinelor. Înspre tine... Doar nu eram eu femeia ideală... Dar aveam un sân cald, inima deschisă, iar vinul ce-l sorbeai, alături de mine, îmi ținea loc de cele Nemuritoare, 10 Porunci...

„Ce frumos îți mângâiai chitara, când știai că vin... Ce frumos îmi cântai...” Pribeag, sufletul meu, se deschidea... Văduvit prea devreme de atâta întuneric... lumina se furișa sub plapuma de plâns, umezită... Carpe Diem!...

Nu am așteptat să îmi răspundă. O făcea rar. Știți. Cum rar mă și căuta. Era ocupat. Așa că m-a furat ura, ceva, câtăva, acumulată... oare în cei cincisprezece ani, de ce nu m-a surprins măcar cu o carte veche. Din antichitățile lui. Sau colecțiile de ziare. Legate. Ca la bibliotecă. Căci în balansarea timpului, o putea face. Sau să îmi fi spus de necazul cu Antonia. De boala ei. Doar eu eram o femeie singură. Dar nu jucăușă. Ci detașată de orice inhibiție. Nu speculam nimic. Nu stabilisem jocul nostru. În ritmul săbiilor din

acest timp, am înțeles cum, când vrei să prinzi pe cineva, să îi muști mărul lui Adam, e nevoie de multă diplomație, pe care eu nu o mai am. Nu am avut-o. Interese? Niciodată! Pagube? Totdeauna!

Aveam portaluri de intrări-ieșiri. Dar câte nu îmi trec acum prin minte... Orișicine s-ar teme să scrie... Eu nu! Descopăr pe zi ce trece, vremea, micile crețuri, ce se țes ca un filigran, la colțul pleoapelor, zgârieturile aproape imperceptibile ale uzurii de a vieții, devenite dintr-o dată minusculele raze dintr-o dată, minusculele raze ale unui soare. Al bucuriei.

Oare un cer senin aștepta clipa când soarele va încălzi adâncul aerului din sufletul meu, încă rece? Poate... mi-amintesc acum... și de curtea pătrată a Louvrului. Atât. Și de Mircea Eliade. Din vitrină. De librărie. Atât.

Răsfoiesc caiete. Cât aș mai avea... va îngădui timpul? Ce îmi va prezice coana Frosa? Vrăjitoarea? Ultimul răcnet... în materie de premoniții...

Îmi vine să cred că dincolo de poartă stă omul. Omul? Omul! Care trebuia să moară. Ori de câte ori bătea secunda gălcevilor... Înțeleaptă lume! Înțeleaptă luptă!

Dar asta nu se potolește. Ea ca o prevenire? La ce bun? Oare pe cine îl durea simțurile? Ascuțite. La maxim.

Pretext. Ceaiurile. Trebuia întotdeauna să îmi schimb poziția bărbiei. Copilărește. Și să îmi pun centura. De siguranță. Cu atâtea despărțiri, șah-mat, la mutări. Ping-pong! La frustrări. Out! La muștrări. Bla-bla-bla....

Ceva interesant? Aiurea!... povestesc doar de frica de trecut, răscumpărat de un prezent... pe care nu îl refuz... în noapte cred că rugându-ne reciproc la ceea ce ne pândește... Insomnia...

Ma auzi mai intai de ce trebuie sa alegi dupa fluturii. Dece
ca eram născută la câmpie, între vârcă de noi, nouă.

Urgeam, și, deșert, și dintr-o dată să se trăiești peisajul
peste, văzând în frângeră și într-o vreme de unu, două, trei
bepșina, mizeria, dădălele care pot să, deșerturile în starea de
servicio, intervenție la imaginație, deșert, peisajul. Că
vârșii, mă se vede, și înțelegi în ce starea deșert, deșerturile
sunt chiar în

CU TINE

cu tine și
nuferii
se dezgolesc de
rușinea petalelor
ce le acoperă
goliciunea staminelor
sau a pistilului
rătăcit
de-atâta inocentă
deflorare

Taine 9

Pe Mura am cunoscut-o de pe vremea când cânta. Îmi aducea rețete de cornulețe. Și Boema. Locuiam pe aceeași scară. La fel și cu Rusalina. Ele împleteau povești. Pentru copii. O viață. De om.

Locurile dragi care mi-au rămas în minte, am mai spus, sunt castelul, Școala de acolo, oamenii de acolo. Casa și via bunicilor. Acum mai am o singură casă. Cu verdeață la țarm. Cândva se va deschide... Acum e închisă... Pentru o vreme... Cu ei, părinții... Acolo...

„Ce ai să faci, fiule? Te-am mai întrebat... parcă... Ai grijă de rozătoare... că de ele am avut parte... În ultima vreme... Până nu m-am retras... În vacanța mare... acum duc dorul de copii. Ele, rozătoarele, îmi numărau în condică... petele de culoare... Mov. Tot de la o dragoste mi se trage.”

Între două zăpezi, privesc oglinda. Oglinda Femeii din mine. Ca un simplu fluștuc. Nu am înțeles niciodată de ce a trebuit să mă scuz/acuz atâta... Cui? Doar nu am ocupat locul nimănui...

„Geo, stai cuminte, cu minte cum te știi! Taci! Să taci ca un greier... culorile preferate joacă în ochi dimineața, când palid, când dur, când ceasul dușmanului măsoară pașii... pasul...”

Taci! Și plimbă-te printre flori! Ia-o cu tine și pe Doamna C și pitiți-vă în peticite întrebări... îndrepta-ți-vă înspre stânca pasului înghețat. De atâta neînțelegere. Și deschideți larg poarta deschisă... poveștilor...”

Nu am mai înțeles de ce trebuia să alerg după fluturi... Doar că eram născută la câmpie, într-o seară de mai, noaptea.

Orgolioși, ei, fluturii, își lăsau aripa să se frângă peste trupul meu, sau să îmi frângă ultima zvâcnire de trup, doar dacă plăteam... Benzina, motorina, rândurile unei pagini, deplasările în interes de serviciu... interviurile în imaginar.... de aceea, pricep acum, Cartea vieții, nu se scrie, se trăiește! Iar pasărea rănită, „Albatrosul ucis” sunt chiar eu.

Prin această carte de acum am deschis poarta... lor... celor ce mi-au înțeles zbaterile.... Pe N.N. îl văd mereu pe stradă cu o geantă pe spate... Mereu. Ca și a mea. Anton mă întreba adesea: „Ce tot cari, atâta?”

„Acolo îmi sunt paginile!” – îi răspund acum...

În Casa Cărților, cum obișnuiau pruncii mei (ce vremuri!) să îi spună, am întâlnit-o pe Lilla B., o doamnă, ce se strecură printre cărțile ce le tot așeza pe rafturi, așa... cu iuțeala fulgerului. Copilul ei creștea. Tot singur. Dar îi mai trimitea din când în când câte o pagină „pentru copii”, în loc de jucăria preferată.

Cu o piele fină, rafinată, de bun gust, mi-a apărut Florica la un ceai. La Cărturești. Purta același decolteu. Ca și mine. Și am sfătuit-o atunci, era acolo și mai tânăra Nana, să nu își ascundă decolteul. Din contră! E ușor să fii tânăr. Mai greu e să fii bătrân. Prin decolteu nu împrumuți bărbatului care te dorește, decât o felie de portocală. Restul, o servește acasă, cu familia!

Vai, câte decolteuri... câte felii... îmi erau de ajuns pentru o salată... de fructe... fructul oprit. Oh, da! Și mama a plecat de mult. E într-o altă țară. dascăl. De copii. La poarta ei a rămas doar mașina. Școala ce o va învăța acolo îi va prinde bine. Când se va întoarce? Să mai bată nucile? De la buna... și buna mea trecea pe acolo, când via, săpată, îi dădea semn că va mai trece o săptămână și iar se va întoarce. Tata Geo a plecat de mult „calea spre cer e asemeni unei icoane”... dar mi-a rămas de la el tinerețea, prima deplasare la Hunedoara, prima prăjitură trimisă prin ospătar de la Liviu, ce își sclipea ochii albaștri la vederea bucuriei mele. Douăzeci și unu de ani. Aveam atunci. La colțul străzii, tata, lângă biserică, aștepta mașina... să vadă... șoferul...

Și Aurel a încercat, prima dată, să își proptească bicicleta de zidul casei mele. Și să intre, dar s-a izbit de scările prea umede, a alunecat... s-a reîntors. Era semn că nu îl primesc. Încă.

Acum formăm un cuplu. Pentru el, în cuplu, important e mentorul. Să facă. Ce?! Nu mi-au plăcut niciodată situațiile inverse. Schimbările. Ca dosarele. Puse... pe rol...

„Hai! Te-am adus! Lucrează!”

În somnul lui, de după amiază, pe care îl credea de câteva minute, treceau ore. Două. Cum și doi frați au fost. Acum îl visează. Semn că trupurile lor se cheamă. Mircea a plecat. Într-o vară fierbinte, într-un lung drum... dar neîmpăcat. Îi era dor. De copii. Cu părul negru ca pana de corb. Mama Corne s-a prăbușit... Și ei îi era dor. Tot de copii. Iulia, printre numele bunicilor... și pe buna mea o chema Iuliana. Și pe străbuna ei, Aurelia. Din visul lui Aurel, răstălmăcesc teama lui de a nu pleca. De tot. Mi-ar fi foarte greu. Cu toate că i-am redat libertatea și i-am înțeles dragostea pentru copii, l-aș regreta.

A apărut în viața mea peste Anton. Când aveam nevoie de un braț. Liber. Prima seară. O salată de fructe. La un hotel. Din centru. Cu banane. Anton tocmai ieșise. Era cu Liviu. Noi am mai rămas. Pentru un prim dans. Atunci ne feream. De sticleți. Aveau cuib. Acolo.

Primul dans? Poate cel mai frumos. Căci au mai urmat și altele. Odată, la munte, la o întâlnire, erau ani de la absolvirea liceului, m-a confundat și a luat-o, din prima la dans pe soția colegului meu. Iar eu de atunci am înțeles că trebuie să călătoresc... Mult... Să zbor...

Dona, văzându-mă în noapte m-a întrebat:

„Ce e în ochii tăi?” Avea un fin, îl mai are și acum, spirit de observație. Nici ea nu uită, dar iartă... Atunci îmbrăcasem aceeași rochie. Alb-argintie, am mai scris, de la Paraschiva. Mereu mă confundam, mereu ne confundau... Și nouă ne plăcea... acest joc. Era albă... de lame... lungă... cât firele mele... de păr. Ce ascundeau gâtul. Gâtul? Da! Căci la primul dans l-am sărutat pe Aurel. Pe gât.

Îmi era dor. Atunci. De Anton. Care în lunga (noastră) vară fierbinte mi-a arătat alunița. De pe spate. Nu se jena. Nu se grăbea. Nu se temea. Înfrunța. Viața. Ceva îi lipsea. Știu că se spăla. De urmele... mele... dar ce? Eu lăsam urme? Odată i-am văzut urme lui Aurel.... pe mână...

Peste un pulovăr gros. Ce colți o fi avut?! Vulpea cu buze gonflabile... Acum lui Anton nu îi mai lipsește nimic. S-a retras. La castel. La începuturile mele. Cât verde. Mi-a promis că va scrie o carte. Coperta? Mov! Nu cred! Că întotdeauna în ceea ce făcea îi plăcea să păcălească. Presimt că va fi în alb-negru. Mereu s-a ascuns. Printre vorbe. Iar eu îi făceam jocul. Îmi plăcea să mă simt păcălită. Dar nu mințită. Nici folosită. Pe post de balansoar. Parasolar. De împrumut. Oare?!

... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...

MĂRGELE

Îmi
curg pe față
mărgele
asudânde
dintr-o
fântână
ce-a secat
de apă

... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...

... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...

... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...
... de la ...

Taine 10

Pe Iuliana nu am mai văzut-o de mult timp. Era aproape locuința mea. Dar ne despărțea aerul. Acela. Rece. Ce l-am inspirat. Atâta vreme. Treceam des pe lângă ea. Port și acum costumașul. Mor de plăcerea anilor. Eșarfa, căci pentru mine, eșarfele erau petale de culoare, îmi acopereau gâtul... Ultima, cea neagră, am uitat-o sub un vraf de dosare... Mi-ar fi părut rău... de ea... amirosea a atâta călătorie. Căci, în călătorii, duceam cu mine un strop de parfum... Pe gât... Pe buzele însetate. Căci sorbind din pastilele vieții, când cineva nu credea că inima poate fi bolnavă îți venea să tot bei... apă și să îi bagi un pumn în gură.

Acum, mă pregătesc de o mare lansare. Mă gândesc să chem și preoți... să regizez scenariul unei lansări cu prosoape, cu baste, cozonac și fructe. În vase de yena. Sorela va citi din Scrisorile ce i le-a pregătit Lui. Lui Iisus. Va lipsi Coana Frosa. Ocupată cu diligențele. În ele, multe vulpi... Roșcate... mie nu îmi plăceau blănurile. Nici tocurile. Eu trebuia să umblu tot timpul pe vârfuri. Să nu scormonesc muștele din somnul lor. Și să îmi cânte frunzele. Sau Radu... Sau Nașu...

Paraschiva să facă... prezența. Știu, de acum, cine va lipsi... Naftalina vieții i-a îndepărtat de mine... scrobeala nesimțirii, căci apostroful e puțin spus. Ei apostrofau pe alții, când s-au dus să cumpere bere... tăria scrobării am simțit-o toți... cred că m-am

confundat cu marfă la kg... Angela va purta portretul meu, primul făcut, după mama, pe prima carte... Cartea iubirii... Dona va citi lista colegilor. De liceu. Ca la ultima noastră întâlnire...

Mura și Rusalina vor schimba, mă rog, vor dirija mersul roților... și al prapurilor... și vor așeza în biserică flori... mov... albe... icoane... sfeșnice... cum și casa mea din care am să plec era la fel de împodobită... Ele știau... aș vrea ca Sergiu să picteze desenele... Căci vor fi două... Și pentru Aurel...

La ultima întâlnire, înainte de a pleca, la castel, Anca mi-a spus că l-a văzut plin de bagaje, pe Anton... la Podgoria... Se rătăcise... Coana Frosa i-a tăiat calea... în stația de tramvai...

„Ce-i atâta lume aici?” A întrebat el... mi-a spus Anca. E o mare adunare. A scriitorilor. Lipsește doar scriitorul iubit de toți, Andrei. Era prins într-o ședință în altă localitate. Într-o altă țară. nu departe. Dacă ar fi venit la petrecerea mea, era desigur, însoțit. De o altă femeie. Cu trup de orhidee... zămislit dintr-un rug. Arzător. Cum îi era și fața.

Iedera, viața furată, pământul, căci eu eram din zodia Pământ, plămădită, m-au ajutat să îmi înfrunt viața.

Cel care va izbuti, ca un ultim tempo, adagio, să se strecoare prin aceste pagini, într-un firesc și modelat drum parcurs al timpului, va avea de învățat. Nu e atât de ușor să aluneci într-o durată netransparentă, să ai puțința de a fi când la vale... când în amonte... Și să te ascunzi... de lupii de mare... de stelele de mare... să fii ca o ciocârlie nemișcată în săgetarea-i pe carul de pe cer, să se oprească chiar deasupra clipei. Andrei a înțeles acestea, ca un repertoriu convențional... desemnându-mă o pasageră a timpului, spunându-mi „Flori, scrii, ca la douăzeci de ani, de ce tocmai acum?” Ochii mi s-au umplut de lacrimi sărate care se prelungeau totdeauna până înspre colțul buzelor, din care răzbătea un surâs amăgitor, să nu supăr pe nimeni.

Așa eram eu... cu lumea din jur... Iubitoare...

„E timpul să plec, Andrei!” – i-am răspuns. Voi trece peste Podul Artelor. Sergiu m-a făcut complice... în devenirea lui... în artă totul e un șopot ca într-o barcă. Cu râsete. De copil. Cu

pescăruși zburând pe cer... Cu flori de câmp... cu pajiștea vieții, cu râu de păsări și vibrații asurzitoare de greieri.

Între mine și Sergiu nu a fost nici un zid. În ultima carte, într-un martie, tocmai într-o zi de patru... mă învinovăța că am stat în urma sau în umbra lui, ca sub o boltă... ce îi acopeream zilele... pline de culoarea vremii... acum îmi dau seama că eram chiar pata lui de culoare... dar voi ieși curând din tipare. Voi luneca sub o boltă de verdeață... Ca la Castel... cu sălcii... cu arini... Adumbrită... respirând din ce în ce mai rar... mai greu...

Lipsește pianul. Care nu l-a dorit. Nu știam. Poate într-o altă gamă, minoră, cu o melodie capricioasă, cum a fost, vremea... cu noi... vom schimba total, tonalitatea... Trilul îndărătnic va fi un perpetuum mobile... ce va survola către o concluzie, care, doar un pricepător o va desluși.

Căci și movul, e tot o culoare... de doliu. Doamna C a știut asta. De multă vreme. Dar și-a ținut răsuflarea. Să nu o închidă prepelița. Când o oprea din loc. Căci ea era apa care fugea. Ca și mine. Pe malul din spate. Doar acolo apa era. Limpede... și noi doream să ne îndepărtăm cât mai repede... să nu ne înecăm într-atâta mocirlă... adunată până și al groapa de gunoi... ce scări! Ce coridoare! Ce unghere! Ce falduri! Ca la defilare! Ce orbecăială! Ce labirinturi! Dar ieșirea? Sau „camerele” ferecate... Cred că acum, Anton doarme. Sub plapuma care i se potrivește.

Poate în somn o mai și sărută. Deși pe mine nu m-a sărutat decât la prima întâlnire. Acum treizeci de ani. Pe păr. De despărțire. Pe stradă, acolo, la bloc, nu erau becuri. Doar pene de curent. Era primăvară. După cincisprezece ani, cât am lipsit din viața lui, l-am sărutat eu... Prima... Pe scări... la bloc. Venise la poștașul care îi ținea corespondența. Era la fel. Nu îmbătrânise. Doar ziarele erau coapte. De atâta vreme. Se contura de atunci o reluare. Ca un repetir, biss, la o operă de teatru. Ca o lovitură. Aceeași blândețe. Cufundată parcă. Când să îi vorbesc după atâția ani, a scos din buzunar o scrisoare... nu apucase să o mai expedieze și mi-a înmânat-o. Mare curaj. La un om orgolios. Avea și de ce. Avea femeile „la butonieră”, „la picioarele lui”... oricând... le ajuta să își

scrie referate, documentația era de la el... îl suna și de la București. Colecția de insigne și timbre era de invidiat... la fel ca și cea de fluturi...

Fluture... și el...

Peste câteva timide clipe, în prezența lui, deschid plicul:

„Eu nu am să mai pot veni de la Castel, multă vreme.... mă voi ocupa de bazin. Voi schimba plantația de nuferi. Voi pune un semn pe stejarul din care ți-a murit copilul. Voi planta la intrare magnolii. Și orhidee. În sala de oaspeți voi agăța tablourile lui Sergiu, în fosta Cancelarie. A fi împreună cu tine, vreme de peste treizeci de ani, a însemnat sacrificiu? Crezi? A fost de ajuns doar să mă iubești? Nu am meritat. Am fost bărbatul altei femei, mamă și foarte pricepută în casă...

Fie că ți-am vorbit de atâtea ori, fie că te-am mințit, tot de atâtea ori, invocând motive, spre a te vedea, tu chiar ai crezut... nu ai rămas indiferentă! Doar din colțul ochilor îmi mai trimiteai câte un semn că viața e făcută din lumini și umbre, cum și copilul tău, le așeza între rame. Știu, m-am priceput să deslușesc copertele cărților tale, să le dezleg simbolul, dar ai meritat altceva.

Zgârcenia mea de cuvinte, știu, nu te-a mulțumit. Acești ani au fost ca un exercițiu... de timp... când am pierdut un prieten drag, mi-am dat seama, că pentru tine, nu am făcut nimic. Decât un singur, dar de neînlocuit „dar” – ți-am redat încrederea în tine. Nu, nu erai o femeie disperată, ca și altele, nu sufereai de depresie. Dar aveai nevoie. De altceva. De recitaluri. Cu muzică desprinsă din „aria” vieții tale. Nu ai venit niciodată la mine cu mâna goală. Brațele le întindeai să mă cuprinzi. Mă priveai ca pe un panou. De publicitate. Nu am fost ce am voit să fim. Asta crezi! Tu! Efemere sunt clipele...

Eu nu am să mai apuc să îți vorbesc. Când veșnicia te va cuprinde. Dacă ai consumat energie și nu ai avut plăceri, nici voluptăți, e vina noastră... a amândurora! Plăcerea e ca un corp contondent. Doare. Nu am fost un iubitor de gazele... ce năclăiește așternuturi... Nici tu nu ai fost obiectul iubirii, care s-a jucat cu

timpul... de aceea vorbește despre mine, tu, doar tu, când timpul nu va mai avea răbdare... cu mine..."

Această scrisoare mi s-a părut intraductibilă. Ca o sentință. Am reflectat. Mult. Aștepta răspuns. Mă simțeam un rest. Vegetal. În viața lui. Chiar așa? Când avea de toate? Am fugit la Castel! Portarul mi-a deschis!...

În mașină, Dorina și Diana.

DULCEAȚA

Așteaptă-mă
cu dulceața
florii
de salcâm
din luna
mai
– Ce aromă?
de gazon
tuns
peste care
zboară
o copilă
cu păr
bălai
și sân
de iarbă
verde

Taine 11

Mă aștept să îl găsesc în dormitor... obosit... Nu era acolo. L-am întâlnit pe Anton pe stradă. Strada unde locuisem eu. Tot în sat. Cu castelul. Căuta casa unui vechi prieten. Să îi ceară magnolii pentru a-i ține de umbră. Mov. Albe. Cele albe semănau cu niște candelabre. Și candelabrul meu, din dormitorul alb, era tot alb. Făcut dintr-o veche lampă. Cu abajur de porțelan. Alb. Nu l-a surprins întâlnirea. Cu mine. Căci nu semănam deloc a fi „o cucoană”... mai degrabă o copilă. Pe care o căra, iată, de treizeci de ani... Al cunoașterii. De sine. „Zău?!” Petru, din viața mea, dintr-o altă viață, era la fel. Știa să mă inducă.

„Ești incorrigibilă!” – mi-a zis când i-am arătat manuscrisul unei cărți despre Antonia. Și într-un suspin prelung, căci obișnuia să suspine adânc a înțeles că sunt eu. Cea din altă viață. Și nu s-a opus. Aveam multe de spus. Ina i-a spus mai nou venitei Anca, ce mult l-am plăcut. Ce mult m-a ajutat! Dar niciodată nu am sărit coarda. Doar coarda vieții. Rodica... rod... rodire... roade... Florica... flori... înfloriri... deflorări... înflorituri... floricele... ce jocuri splendide de cuvinte... Pentru cine? Mereu în contraste! El avea întotdeauna dreptate și ultimul cuvânt.

Microbuzul se apropia... nu i-am dat scrisoarea... Ultima cred, din cele o sută... clopotele bisericii, de lângă stația de autobuz, mă asurzeau cu răsunetul lor. A moarte. Oare cine s-a mai dus, între timp...

„Ce faci, Floare? Nu ești beteagă?” Vocea ei îmi amintea de buna. Când mă aștepta. La autobuz. Și nu veneam.

„Ce faci, domnu' Dorel? Nu ai văzut-o pe Ficuța noastră?” a fost aglomerat autobuzu', îl întreba pe Sibii... „Hai la noi că am făcut păsulă!” – striga buna după el.

În autobuz, luându-mi bun rămas de la Anton, promițându-i că voi veni și eu după magnolii la familia domnilor profesori F., mi-am amintit de adolescența petrecută cu Dona, aici. Pe stradă trecea Imposibilul... Tata îl urmărea peste poartă să nu ne facă ceva... Erau frumoase vacanțele aici... ca la optsprezece ani... pe calea 6 Vânători... în vechea casă. Cu plăcintă cu mere. Și cu brânză. Tanti Livia ne făcea mereu delicatose. O chema ca și pe mama. Lucrau împreună. La Confecții. La unchiu Traian. Director. Cu Dorina și Monica-Diana mai povestesc rar, la câte o înmormântare. De copii... vorbim... și de Rodica. De la Cluj. De Tuțu și Geta. Livia era un nume frumos. În familia mea. Acum îl poartă verișoara primară. De la Tuși. Așa îi spunea mamei. Pe Mihai l-am botezat. Eu. S-a născut când m-am despărțit. De Ion. Cel cu chitara. Un om care nu a prețuit familia. Nici copilul. Acum e singur?!...

Anton mi-a spus de atâtea ori să nu îmi desfac familia, cum desfaci cămărilor unei nuci. Nu s-a putut. Eu nu am știut să duc viață duplicitară. Debordanta mea sinceritate i-a zgâriat pe mulți. La mustață. Frustrare? Eu am o vorbă, poate, de mine născocită: „când dai un câine afară din casă – era să zic din clasă – îi pui și apă... să se mai astâmpere!”

La ultima strigare când m-au dat afară, nici apă nu mi-au dat.

Ca niște ciocănituri, se izbeau pe coridoare ele... păsărelele... Că se ciocăneau des între ele. Aveau locul lor pe unde puteau intra. Căci ușa lor, din spate, era mereu închisă. Eu doar pe acolo ieșeam. Îmi era frică să nu mă împiedic de prag. O dată chiar m-am izbit urât de tot, de perete, graba să închid ușa după mine, începă concertul doamnelor ciori, de sub Teiul eminescian.

Dar acesta era un alt concert. Cu partituri. Alese. După culoare. Cea roșie mă speria. De-a dreptul. Așa că am hotărât să plec. De

tot. Fără să mă mai întorc. Livada o regretam. Mă înfruptam din poamele ei. Aromate. Dar fără apă...

Pe Mihaela o vedeam des. Venea la o mai tânără amică, Ada. Ne cunoscusem la premiera unor talentați actori. Recitatori. De limbă românească.

Ele mi-au întins o mână. Într-o vară foarte fierbinte. Să ajut nu îmi era greu. Clădirea în care am cunoscut clipe de liniște o mai cercetasem. În anul când m-am logodit cu Aurel. Era la seral. L-am luat de acolo și ne-am dus la Perla.

Tortul, șampania, veșmintele, sala, totul era împodobit cu albastru. Și costumașul meu cu taior, cu un decolteu în formă de lacrimă...

Sergiu nu a venit, era plecat, dar cununia s-a făcut chiar de ziua mamei mele, primăvara în martie. Dar fără preoți. Chiar în ziua aceea, mi-a povestit mai târziu Sergiu, l-a întrebat un prieten: „Măi, dar maică-ta nu se mai mărită?” - „Ba da, chiar azi... de ziua mamei ei. Fără fast. Cu doi martori: Paraschiva și Nașu. Fără buchet. De mireasă. Doar o floare. Știa multă lume că a durat prea mult această așteptare. Aurel se dorea liber. Poate nu avea încredere în femei singure... dar iubitoare, ci în cele trecute-n lumea umbrelor... mai supuse, dar preocupate de portbagaje. Știu, și el cărase mult... în portbagaj, mă rog, în garaj, și femei... cliente de la apă minerală...

Important este că acum mă despodobesc... era să zic mă spovedesc...

Mai știi?

Cu Sfântul Anton am stat vreme de nouă săptămâni. De vorbă. Era și perioada sărbătorilor. Și un pic de omenie nu strica. Ofrande nu i-am adus. Cei săraci, oricum, erau mulți. Îngenunchiați. Se desprimăvăra. Așteptam poștașul. Veștile începeau. Să curgă. Cum apa de ploaie curgea. Sub ligheanul pus. Acolo. În sat. Să te speli venind de la îngropăciune. Fanfara. Rostea într-un strigăt de durere... cu pomelnicul iertăciunilor... plecarea lor. A părinților.

Ce va mai urma? Îmi ziceam mereu... Atunci a apărut Aurel... Era alifia ce îmi acoperise rana...

Dar nu pentru multă vreme. Avea să plece Sergiu. Din banii casei din sat i-am luat lui o casă. Acolo. În orașul florilor. Mi-a mai plecat o pasăre. Din cotreața sufletului. Scuza lui Aurel, unica, este că mi-a redat libertatea. M-a lăsat să zbor într-alt univers. Cel al cărților, al prieteniiilor regăsite. Al dorințelor. Împlinite. De acum. El nu a iubit pe nimeni. Nici nu a fost iubit. S-a iubit pe el. Asta îi mai povesteam și domnului C la câte un ceai. Locul nostru era lângă o biserică. Era credincios. Mă asculta. Și mai trosnea câte un banc. Eu nu le-aveam cu bancurile. Cu poezia stătea la fel de bine... Și cu istoria. „femei?” mai trosnea câte una, în treacăt așa, cum trosneau lemnele la focul fierbinte, încins. Încins îmi era și trupul, la gândul că Anton era singur. Acolo. La mine în sat. Casa, nu o mai aveam. Dar se îngrijeau de ea noii locatari. Oameni foarte buni. Cu teamă de Dumnezeu. Acolo trec des acum. Și mai întreb cine-i face focul lui Anton...

Șerban avea alt drum... Cărări șerpuitoare... de munte...

SINGURĂ

Sunt
 tot mai singură
 dar
 mi se pare
 că
 ceața
 vine dinspre
 altă
 lume
 demult
 trăită
 din altă
 vreme
 când purtam
 sandale
 cu toc...

Taine 12

Când am intrat în noul birou, brazii își alungeau crengile, înspre ușa de la balcon. Ce asemănare! Parcă era balconul din fier forjat de la Castel... unde serveam. Lapte acru. Când aveam inspecție. De la București.

„Ce vremuri!” îmi șoptește Paraschiva. Și Geo asculta povețele noastre. Comune. Tot cu magnolii de la Dunăre.

Pe Doamna Mara am găsit-o în birou. Am servit trufe de portocale... cu nuci și stafide. Cojile de portocale au adus biroului o aromă exotică. Îmbrăcată într-un dieux pieces, roz-movuliu cu o salbă rară din mărgele m-a întâmpinat. La ușă... nu am vorbit prea mult. Nu îmi stătea în putere. Mi-a dat cheile. M-a-ntrebat de copii. Că eu, crescusem mai mulți... oare își mai aduce cineva aminte?...

„Nici nu trebuie!” – m-a încurajat. Cineva va însemna toate. Acestea. Și am plecat. Întâlnirea cu Dona a fost timidă. Ca într-un roman de dragoste, unde îndrăgostiții se revăd după o lungă absență. Firea ei, citibilă dintru început trăda o imensă bucurie. Acest nou început... era de fapt sfârșitul... căci vremea noastră s-a fost consumat undeva. În urmă cu peste patruzeci de ani.

Ca și cu Paraschiva. M-a așteptat cu limonadă. Aceeași ca pe vremea studenției. Lămâie stoarsă într-un pocal cu apă. Și zahăr cubic.

Și fața de masă era aceeași...

Și colajul cu poze... același...

Și ghemul amintirilor același...

Lipsea cineva. El... de care nu i-am spus niciodată. Anton. Căci nu am împărtășit cu nimeni. Ca în „Pădureanca”. Eram Simina. Tânără. Fată de țăran. Fără curaj.

Adriana, chiar de ziua ei, mi-a spus, parcă însemn al unei premoniții, „nu e de ajuns să fii om de succes, trebuie să fii și om de valoare.” Am întrebat-o apoi de ce nu a venit la mine, după cum mi-a promis.

„Știi cum e Corina!” – Corina e copila căreia i-am dedicat *Corina, îndrăgosește-mă de tine...* – acum plecată în Anglia...

Ca să mă regăsesc după lunga absență i-am scris lui Anton.

„Nu contează că ești iubitorul de voluptate sau de fantezii... Numai ea, memoria, mă salvează acum. Nu îndrăznesc a-ți spune că am putea fi pe vecie suflete – pereche, noi care nu ne-am spus dintr-un orgoliu, al tău, nedeslușit nici măcar pe nume. Dar jucăriile noastre au avut un anume... nume... coduri de bun simț... trecători, efemeri, vom pieri cândva...

Poate s-a consumat doar plăcerea ta, și nu îmi pare rău, poate nu...

Nu am nici o mânie acum, nu privesc înapoi. Că omul îndrăgostit de pietre prețioase se preface... își realcătuiește simțurile sau simțirile...

Nu am fost o gazelă în interiorul căreia să te exerciți cu putere... Am acceptat așa existența... ca și un obiect. Al iubirii. Pentru mine, când am recunoscut timpul regăsit... nu m-am sustras... l-am susținut, nu l-am nimicit, cum nimiciți o pasăre călătoare în zbor.

Dacă acest timp nu ar fi avut loc în viața mea pe cine aș fi iubit, dacă nu... absența ta, atât de îndelungată... De ce? Nu ai știut să împaci, să te împaci cu această formă a mea de atașare. Dintr-un orgoliu și de teamă. Obsedant, m-am îndoit de tot, timpul m-a ajutat să nu îl rănesc mai tare... Și câtă muzică cu arpegii descendente ți-am trimis... Poate ai fi vrut să oprești... apa... apa timpului?!...”

La drept vorbind, uneori de chiar, muzica , mă ajuta... mai ales de când mă învecinam cu brazii...

În legănarea lor simțeam că mă apropii de veșnicie... Înlanțuirea de note muzicale îmi dădea un înțeles, un sens, parcă stătător... ca și acel al brazilor încărcăți de atâta verdeață.

Îmi amintesc de un timp în care și eu conduceam mașina, nu atât de bine ca Paraschiva. De aceea m-am pomenit pe același drum cu Anton, înspre Casa ce o avea la țară. era cu Antonia. Mereu își achiziționa produse proaspete... de casă... m-a depășit lângă o grădină de ruji, știa că îmi palce salcâmul alb, ce străjuia casele de pe ulița mea, dar și cel japonez.

De aceea cred, când a pierdut-o pe Antonia a dorit să dejoace timpul, cu siguranță a reușit.

Ca să nu creadă în absența ei, s-a mutat în Castel. Exista în el o zonă... în străfunduri care se înverșunau să nu creadă aceasta... ca o pânză... ațipită de incredulitate. Liniștită. Și în ciuda timpului sau a vârstei... degaja un soi de veselie pitulată... la o margine de lume...

Mă gândesc acum, ce va face la primirea ultimei scrisori. Mă apropiam de a suta. Poate...

Aș fi vrut să adăst lângă o frunză de oleandru, să admir picăturile de rouă lăsate de ceața dimineții, să-l aud cum exclamă: „ești infernală”... în timp ce picăturile alunecă liniștite pe floarea de oleandru, cât o capsulă... iar apoi să formeze o mărgică... Soarele să apară, să topească apa, iar eu să fiu ca apa... să pot să mă transform în mărgele reunite, reclădite pe același fir. De viață. Fără denivelări. În care să se infiltreze timpul.

Alan Spence spunea: "Un adevăr trebuie trăit!" Tocmai asta mă încuraja și Adriana: „Dacă toată viața ai fost o luptătoare, mergi până la capăt!” – tu știi și adevărurile ei. Care dor. Dar nu s-a lăsat. Uneori moartea are ultimul cuvânt. Ca și în cazul ei. În drumul meu, înspre Tipografie, mai trec pe la ea. De obicei, are desert, servim „Baclava”. În timpul cât copiii ei erau la mine, le făceam gogoși. Dospți. Până când ei veneau acasă. Cornel și Adriana. Nu am să uit nicicând imensul, imensele buchete de flori exotice, rare, unul de florii, altul de la o lansare de carte. De la ei. Superbe. De fapt, casa mea e plină de flori. Uscate. Amintiri vii, treze, de la cei dragi.

Tipografia și Universul Cărții fac parte din viața mea. O altă mare familie. Alți prieteni. Câștigați. Acolo nici nu se prea vorbește. Acolo... „tica-taca”, zbrrrrr... la mașinile de ultimă generație. Doar vocea mea sparge tiparele, copertele, de pe scări. Noi lucrăm și după amiaza, sâmbăta, duminica, așa, de dragul acelor care ne citesc. Calendare, agende, bilete, tabele, dacă vrei să le găsești dai de flori. Violete de Parma în toate nuanțele. Și multe scări, birouri, ticsite de cărți. Pitulite. În dulapuri. Aici, la Tipografie, mi-am mai scris o „pagină trăită” din viață. Frumos. Casa Dinei era vis-a-vis. Arareori, tanti Livia, în haină albastră, lungă, de casă, învelită într-un batic, mai cerceta trecătorii. Vecinii. Sau păzitorii pitici de la scara de intrare.

GAZON

– Şut! Gool!

semn

că poarta

e aproape...

o cioară

zboară

deasupra

dorului...

în spate –

e negul –

ce nu-l

pot prinde

nici pata

albăstruie

de pe buze

– Şut! Gool!

Partida...

şah-mat...

Taine 13

De la plecarea Antoniei, eu încercam să nu aduc vorba despre frumoasa lor poveste. Probabil l-a măcinat dispariția ei, ca o durere subterană, ca o mușcătură de jărat, sub cenușă. Se zbătea în contradicții. Ca și mine. Care mă căutam mereu. Matinală și cu gesturi mașinale, obișnuiam să privesc cerul, cu norii care dădeau ascultare vânturilor. Încrucșișându-se.

Aș fi vrut să îi spun „pe curând”, căci ideea de a-mi cumpăra altă casă la mine în sat, dar departe de Castel, încolțea tot mai mult. Până să nu ațipească de loc timpul.

Dar oare când va primi scrisoarea, o formulare o să îi dea... se pricepea, de un sfert de veac, să le dea lor, mirărilor, un parfum aparte cu iz arhaic, cu toate că nu l-am simțit niciodată că ar avea o plăcere pentru un anume fel. De parfum... mai nou, se sprijinea de un baston. Lipsea pipa...

La birou dau să trag perdelele ca soarele să cearnă prin ele raze. Calde. Mai nou îmi era teamă. De frig. de întuneric. De foc. De lumânare.

Îmi trec multe. Prin minte. Sânziene. Ceai de sânziene. Mănăstirea Feredeșu, Gai, Biserica din Covăsânț... Preotul... Și iar Castelul...

Pe fluviul cronologiei timpului, deja nemăsurat pentru mine, așteptam răspunsul... Poate... ultimul... din „treizeci!”

„Frumoasă poveste!” – îmi spune Paraschiva. Anca dădea sens toamnei. Ina recunoaște că Aurel era ca un grec. Înainte de a ne căsători. Aș fi vrut să mi-o povestească. El. Era prea mândru. Își iubea prea mult ce i-a mai rămas. Din familie. Case, pământuri, copii... cu fiecare zi care trecea, când îmi făceam așternutul, mă apucam înainte să aștern câte ceva pe hârtie.

Sergiu nu venise acasă. Deci aveam timp. Aurel se zbătea, răvășit de-a binelea.

„La ce bun alți doctori?” – îmi zicea. Sunt numărate zilele. Din când în când Paraschiva mă mai anunța. De unii. De alții. Ce au plecat.

Ultima dată când am fost în sat era în preajma sărbătorilor. De iarnă. Să văd cimentul – mozaic. Turnat. Peste morminte. La Taica. La Maica. De mormântar. Care m-a întrebat dacă am fost la înmormântare. La Păunescu. Era la curent. Cu toate. La celelalte morminte, la buna și la bunu Brânza am lipit crucea. Tot cu mormântarul. La douăzeci de ani de la Înălțarea mamei nu am făcut nimic. Spectaculos. Ne-am dus singuri acolo. Să nu ne vadă nimeni. La morminte va fi și casa noastră. Mai întâi în Biserică, apoi acolo. De tot. Părinții – preoți știu. Și fetele știu.

De aceea m-am gândit să îmi cumpăr o altă casă. Acolo. Lângă terenul lui Titi. Liviu și Neli o să se ocupe de formalități. Primarul și Florentina vor aduce Corul la Sfeștanie. Nu poți scrie un Jurnal de viață de una singură. Acolo, în sat, te ajută toți. Ica o să facă cornulețe. Sărate. Le va servi pe frunze. Da! Frunze! Va fi o toamnă cu frunze multicolore. Le știm noi. Le bate vântul până în curte. La Delia. Mai ales că vom și râde mult. La 15 ani de la Marele Premiu de la Vaslui. Pe Traian îl vom încorona „Rege” peste umor. Sătesc. Că restul s-au dus... Nelu și Florica vor da și diplome, iar Lenuța și Simi vor juca Steagul. Cincisprezece ani. Va veni și Tase. Și Paraschiva. Și Sorela. Că tata Geo... ne va trimite stele căzătoare din cer. Rusalina va sta la ușa de la intrare, Mura va cânta marșul, iar Adina va plânge... căci Traian Lăpăduș va râde, iar de noi... ca de niște ciocoflenderi... pe drumul „Vasluiului”, la „Drogodana”, stație mișto, cu Banciu și Dănuț „la proră”. Ce vremuri! Cu Donu Cârjoti... călare pe măgar...

Dar ce va face Ghiță? El și primarul vor înmâna Diplome... de două feluri... cu două pături păstăolaltă „sucite-n țucur” și „sucite-n piparcă usturoaie”, la cei de acum cincisprezece ani. Și în veci. Abia aștept! Să trosnească. Pomii cu mere. Viile cu struguri. Să trăiască Paraschiva. Cu bumbii... cu lopițelele... cu Aladin... Să mă îngroape în Cartea Culturală... cu tot cu diplome...

De juriu nu vorbesc!

Aș vorbi de cei ce ne-au așteptat. Când am sosit de la Vaslui. La Restaurant „Bulevard”. Azi, Mc Donald. Doar e voie.

Pentru a dejuca această durată a Timpului, în care, am povestit alte pagini trăite, mi-a trebuit să mă joc cu trecutul. Să ajung într-un prezent. Drag. Căci am scăpat de hăituielile alea. De larma de copii, gonflabili. Ca și părinții lor. Mihaela îmi spunea mereu: „Vezi ce bine te simți aici?”

Aurel nu înceta să își depene bietul mormăit. Cu sens unic. La purtător. Pe Vasile și pe Vasilisc îi mai tulburam cu câte o știre. Să le provoc brusc memoria. Ce știam de mult. Corespondenți voluntari. Ca și mine. Eu... tot voluntară. Am rămas... de dragul lui Anton... m-am lăsat în voia timpului. Și a lui. Ce coincidență. Treizeci de ani. Trei ani. Nu am văzut niciodată adevărata lui față... nu știam dacă vorbește serios sau persiflează.

„Ce faci, cucoană?” – nu îmi plăcea această adresare... cine știe...

Când Sergiu a venit acasă i-am spus că vreau să îmi cumpăr o casă. Pe margine. Cum se spune. În sat. Departe de Castel. Să nu atrag atenția. Dar, să mai fac repetiții. La interviuri. Să mă văd. Cu sătenii. Mai ales. Mi-ar fi plăcut să mă adopte, chiar o familie. Marea lor familie... satul... cu un gard... viu... de oameni dragi...

Doamna C mi-a dat un telefon să mă întrebe dacă am găsit casă. I-am spus că sunt în așteptare. Luntre și punte, mă fac...

În dimineața când m-am trezit era sâmbăta. Ultima zi la birou. Am depănat frumoase amintiri. Cu Dona. De copii. De colegi... Andrei nu a mai sunat. Ultima oară l-am găsit la munte.

M-am hotărât să iau masa în oraș. Lucru ce îl făceam rar. Dar venea și Paraschiva. La sfârșit de săptămână. Ina era răcită. Sorela și Anca au pregătit clătite cu scorțișoară și papanași. Era ziua lor. Am povestit... căci, fiecare, într-un fel sau altul, ne vedem propria singurătate. Căldura unui cămin se răcește, dacă nu o încălzești permanent cu licăreala lumânărilor din sfeșnicul amintirilor.

Mă îngrijora boala Paraschivei, poate acesta era și motivul de a grăbi cumpărarea casei din sat.

Gândul care măcina starea mea era unde să fie locul de casă. Ce să fac cu neamurile? Să le mulțumesc pe toate. Tot cu Anton trebuie să mă consult. El era deja localnic. De fapt știam că nu îmi va mai răspunde la ultima scrisoare. Și-l așteptam. Altfel...

Când m-am trezit? Oare dormisem? Am pregătit lucruri mărunte pentru noul birou. Poate ar fi venit Iuliana în vizită. Și o găleată de fructe. Cu puțin ness deasupra. Și multe lumânări. Era o nouă cale. Cu trandafiri japonezi. În toate culorile... roșii, galbeni...

Când au ieșit din casă era un întuneric apăsător. Mi-am amintit salutul dintre mine și Anton: pa! Cu nimeni nu mă mai salutam așa.

O mașină cu luminile aprinse staționa în fața blocului. Aleea era îngustă. Și întunecată. Aveam multe bagaje. Și ultima carte. Primită de la Anton. Să o pun pe birou, ca pe o Biblie de suflet. Nu aveam de unde să știu cine e în mașină.

Deodată, Anton, se apropie, timid, de mine. În noaptea dimineții, ochii de culoare și așa indescifrabilă, gri-verzui, înspre ceva nedefinit, ca de pisică ce te cucerea din prima, îi luceau de bucurie...

Dacă aș fi putut filma întâlnirea aceasta, aș fi fost cea mai fericită femeie. Începea să ningă. Nu am știut ce să fac și m-am ghemuit surprinsă la pieptul lui... căci obișnuiam să îi mângâi fruntea, să îi mângâi gâtul... să îl feresc de răceală, să îi încălzesc pustiul suflet.

„Nu ți-am răspuns, începe el. Mi-a fost greu. Mi-a fost temă. Tu plângi prea repede. E dureros, tot ceea ce mi-ai povestit. Nu mai

purta pizmă pe nimeni. Fii tu! Îmi este urât, acolo, în sat. Singur. Nu am știut niciodată ce e căldura... Căldura ta, mâinile tale, delicate, ochii tăi, albaștri... lumina lină, din ei... m-au făcut să te aștept azi, aici, de dimineață...

Plecăm împreună. Înspre sat. Așa cum te-am mai luat de multe ori. De la „stop”... Uneori mă întreb dacă nu ai trecut pe lângă viață, așa, fără să o cunoști. Nu trebuia să divorțezi. Eu? Mă bănuiești că am fost curtat de multe femei. Așa era natura serviciului meu. Am călătorit mult... acum mă simt tânăr (și cuceritor, gândesc eu!)... Știi, acum treizeci de ani era să mor. În seara când te-am condus acasă. Poate ai fost „Salvarea” care oricum nu venea... cu criza aceea de benzină... Atunci era miezul nopții... când te-am strâns, prima oară... în brațe... Ai acceptat... cincisprezece ani apoi te-ai mutat. Mi-ai lăsat carnete în care să notez numere de telefon, brândușe în ușa de la birou... Tu ai fost de vină... Necunoscuta din tine a apărut acum trei ani... din nou cu o floare, de bambus, în mână. Uite, zăpada asta moale înseamnă începutul primăverii. Și acum treizeci de ani, tot primăvară era... Nu ți-am luat niciodată nimic. Veneai mereu la mine, singur fiind, cu o mică surpriză... Nu m-am priceput să fac nici un cadou. Voiam să vii la mine, atât... meritai mai mult. Sunt prea orgolios să recunosc...

Diferența de vârstă dintre noi e semnificativă. Nu te mai considera „păduche” în ploaia de vorbe pe care frumos o ții în palme, de atâtea ori. Unică pasageră în viața mea, cu o nebunie aparte, nu te-ai obosit să îmi întorci spatele. Pe durata pasageră a acestui răstimp ai izbutit să te menții...

De acum, uite cheile de la casa mult dorită... o casă țărănească... la margine... aproape de taica de care îmi vorbeai. Vei trece de Paraschiva de care îmi povesteai...

Pe la Castel poți trece oricând. Acolo te-ai format. Pentru mine, Castelul va deveni mănăstire, mă voi apropia mai mult de acum de Dumnezeu. Să nu te mai jelești. Nu ai suferit niciodată de o închipuită și proprie înfrângere. Și nu ești singură. Cunosc mulți oameni singuri. Dar nu acceptă să li se spună. Și nu recunosc.

Sălășluim probabil. Așa... ne credem singuri... dar ne facem viața cum dorim. Fă-ți toate capriciile. Meriți! Ești ființa înlăuntrul căreia nici un sunet de ecou nu se stinge. Nu se atenuază. Ci e nota continuă a clipelor noastre, în care vraja de a exista ne umple de o încuviințare deplină. Simt bucuria de a exista. Nu ți-am spus niciodată asta, e în firea ființei mele... Sunt ca un tunet creator, ce mă îndepărtez încet de viață. Deși am fost primitoare cu ea. Ai venit, ai plecat, te-ai reîntors. Vreme de treizeci de ani. Bucuria de a exista ca și tristețea plecării, știu, tu le-ai însemnat într-o carte... te-ai îndoit de multe, chiar și de scurgerea unei durate de timp. Te dojeneam mereu. Ne scăldam într-o lume cu ape vii, casca ei e pe final... Deșertăciune...

Pe acest sol real, de care te-ai sprijinit singură, cu prietenele tale, nu mai poți merge singură. Știi că ești bântuită de căderea finală, de o pierdere totală. Știu că ai vrut să te întorci la obârșie.

De aceea, prelungind agonia anilor, păcălind încă, așa cum îți plăcea să spui, clipa, am venit cu această mașină să o primești în dar alături de cheia casei. La drept vorbind, și casa și mașina sunt... imobile mobile... care ne-au lipsit nouă. Știu că nu crezi.... și te supui... supusă fiind... să descifrezi... tot. Chiar și propriile sentimente... soție, mamă, prietenă, colegă, vecină, neam, amantă, logodnică, țesătoare în cuvinte, îngrijitoare de copii...

Mașina este visul unui vis, ecoul unui ecou, repercutat pe parcursul timpului străbătut... Tu ai alimentat relația, eu am alimentat, acum, rezervorul... și am pus și un pocal cu apă..."

* * *

Pagini trăite... o carte în biblioteca sufletului... cu voi... acum...

Înfloresc pe un lan de tăcere, fac exercițiul timpului, fără ca farmecul să se tocească și să întunece strălucirea. Aleg o lumânare pentru mormântul Antoniei, care, nu-i așa? - nici o flacără, la mine, nu se va stinge, îl iau timid pe Anton de braț, iau timid cheile de la mașină și îl invit să mergem să cumpărăm mobilă. O canapea... pe care nu am avut-o niciodată...

„Așa-i bine?” – îl întreb, introducând cheile... întrebare pe care și el mi-o pune mereu. Nu am mai condus. Am ținut doar pasul... cu vremea... care nu m-a ocolit. A închis ușa de la mașină după mine, cum obișnuia să închidă ușa de la intrare. Și am pornit muzica.

„Ești bărbatul altei femei”... dar am uitat să sting farurile... și am coborât devastată... Atunci mi-am amintit și de cartea pătrată a Louvrului... Ceasul arăta ora treisprezece... Privesc în mașină... Anton își pieptăna părul grizonat, care i se potrivea cu noul fular. Albastru foncé.

.....

Dar descoperă cu duioșie... numele de la mașină: AR – 13 – DAR...

„Unde mergem?” - gândeam...

„Nu mai vreau să te părăsesc!” – gândeam...

.....

„Plecăm!”... „Toți plecăm!”... (Mircea Eliade)

.....

* * *

Poștașul... ne face disperat cu mâna... Să oprim... E primăvară... e aprilie... (E a suta scrisoare, gândesc eu)... În timp ce Anton pregătea șampania. Roz. În pahare. Mov. Iar eu, în timp ce conduceam mașina, „DAR”... mă pregătesc să pun masa... și să îi ofer lui Anton „somnul freziilor” mov... și trupul de femeie... cu orhidee... cu același trup... De femeie...

ODATĂ

odată
pe săptămână
dragostea are
culoarea buzelor
tale
cu semn
de prună, coaptă
mov
toamna
...lui octombrie
când
de pe muntele de sare
m-am scoborât
dintr-o altă poziție
semn
că din vis
mă adumbrește
coama
vremii

...când scrii...rescrii, confesându-te în trăiri...

MOTTO:

„Adevăratul drum al cunoașterii constă nu
în a căuta priveliști noi, ci în a avea o nouă
perspectivă.”

Marcel Proust

Trecem prin viață cu ochii deschiși, la început și căutăm mereu o cale de afirmare. Adesea călătorim, într-o formă sau alta, schimbându-ne permanent viziunea, concepția despre viață, ca-ntr-o DEVENIRE FIINȚIALĂ. Viața e ca o promisiune, o visezi perfectă, încerci să ți-o apropii, pentru a ți-o face prietenă. Dar te lasă, oare?

Încercăm să ne erijăm în oameni cu haină socială, grăbiți să se afirme, să-și îndeplinească sarcinile, să-și ducă poverile. Aceasta ține o vreme, după care, dintr-o dată apare acel declick, când ochii ți se închid, privind crepuscular printr-o o altă fereastră a cunoașterii, una reflexivă, de răgaz, cu reveniri și reîntoarceri spre sine, spre alții, spre Viață, când Sensul are prioritate... „aritmetica vieții”. Și atunci, casa, pasiunea muncii, rosturile Cetății rămân definitiv în urmă, căci pe firmamentul prioritar se află DECAN-TAREA VIETII, a iubirilor pierdute și regăsite, savoarea Sensului... „cartea vieții”.

Din acel moment, re trăiești amintirile, le dai culoare, le oferi întâietate... și poți mărturisi că ai trecut prin... Vama regăsirii de

sine... apoi ți se pornește curgerea în cuvinte verticale, ca un șuvoi, purificat, netrunchiat. Reușești să le dai o formă, un nume... cel al sufletului. Scrii din tine....despre tine, ca o eliberare de povara PREATRĂITULUI, reînviind amintiri, felii de timp, care ne definesc, ne țin trează flacăra existenței.

... Suntem doar niște oameni, bucăți vii din Univers. Am rămas cu reflexul de a călători mereu, prin viață și prin suflet și am învățat singuri care este Darul de a renaște prin cuvinte, prin scris, prin retrospectivă, remember.

O astfel de incursiune a efectuat și Florica Căndea în cartea *Pagini trăite [în proză]*, devenind artista propriei vieți... mărturisite. Ea și-a trăit și își trăiește viața cu patimă, ca pe un hobby de neînlocuit, a învățat să-și îmblânzească provocările, visurile, speranțele, iubirile, despărțirile, adunând ca într-un bulgăre de lumină SEVA, adică Iubirea și Prietenii. Astfel, și-a redescoperit raiul dinăuntru și s-a reîmprietenit cu Viața, care acum o alintă, o gratulează...căci, după luptă vine și odihna luptătorului.

Ea n-a putut să schimbe datele existenței, doar să le adâncească, să le înțeleagă, să le accepte, urmându-și Maestrul, care nu a fost nici adulat, nici pus pe pedestal. El a rămas în inima discipolului același Maestru, ca la început, căruia îi mărturisește de-a dreptul „te-am iubit în cuvinte, precum mi-am iubit sufletul”.

Și atunci, călăuzită de Maestru,... Poarta Iubirii Finale i s-a deschis, pentru că ea nu a cerut nimic... dar a primit Totul...

...Căci, dragă Flori, chiar tu ai mărturisit în carte: „valoarea unui Om nu se măsoară decât prin ceea ce lasă”... iar tu ne-ai lăsat în scris... „o viață de om... așa cum a fost”... și chiar dacă ți-ai fi dorit o tichie de mărgăritar pe fruntea-ți plină de „recesiunea din suflet”... oricum strălucești și fără ea, fiindcă ai știut să-ți înnobilezi suferința și să-i dai strălucirea Fericirii.

Anca Demeter,
un personaj din cartea vieții tale

Cuprins

ÎN LOCUL UNEI PREFETE... O scrisoare	5
Puncte de suspensie.....	9
Puncte de sprijin... ..	12
CALEA... pe jos.....	16
Rochia de mireasă	21
Taine 1	29
Taine 2	38
Taine 3	48
Taine 4	60
Taine 6	75
Taine 7	81
Taine 8	88
Taine 9	92

Taine 10 97

Taine 11 103

Taine 12 108

Taine 13 113

...când scrii...rescrii, confesându-te în trăiri... 121

**„Pagini
trăite“... o
carte... care
conține un
calup de
Scrisori
imaginare
cătrec un
destinatar
imaginat,
vreme de
treizeci de
ani - Anton.
Expeditor -
Antonia, o
femeie care
și-a trăit...
paginile
între aceste
coperți iar
între
„ghilimele“
veți înțelege
și desluși...
rostul lor.**

**„Se scurge fiecare clipă clepsidrică
în pagina trăită, se naște o lume
nouă, viața textului, care dăinuie
spre eternitate.”**

**Cu același gând înalt și de
prețuire,**

ANTON ILICA

**(În locul unei Prefețe... O
scrisoare)**

**„Scrii dîn tine... despre tine, ca o
eliberare de povară
PREATRĂITULUI, reînviind
amintiri, felii de timp, care ne
definesc, ne țin trează flacăra
existenței.”**

**Anca Demeter,
un personaj din cartea vieții tale
(...când scrii... rescrii, confesându-
te în trăiri...[în locul unei Postfețe])**

Prețuri:
000 000 lei vechi
00 000 lei vechi
0 000 lei vechi
00 000 000 lei vechi
SUC

ISBN 978-606-8204-61-1